Jubileer

KAPITEL 1

1 Och det hände sig i det första året efter Israels barns uttåg ur Egypten, i tredje månaden, på den sextonde dagen i månaden, [2450 Anno Mundi] att Gud talade till Mose och sade: "Kom upp till mig på berget, så skall jag ge dig två stentavlor med lagen och budet som jag har skrivit, för att du skall lära dem."
2 Och Mose steg upp på Guds berg, och Herrens härlighet vilade på Sinai berg, och ett moln överskuggade det i sex dagar.
3 Och på den sjunde dagen kallade han på Mose mitt ur molnet, och Herrens härlighet syntes som en flammande eld på toppen av berget.
4 Och Mose var på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och Gud lärde honom den tidigare och den senare historien om uppdelningen av alla lagens och vittnesbördets dagar.
5 Och han sade: ”Böj ditt hjärta till varje ord som jag talar till dig på detta berg, och skriv det i en bok, så att deras släkten må se att jag inte har övergivit dem för allt det onda som de har gjort genom att överträda det förbund som jag i dag upprättar mellan mig och dig för deras släkten på Sinai berg.”
6 Och så skall det ske, när allt detta kommer över dem, att de skall inse att jag är rättfärdigare än de i alla deras domar och i alla deras gärningar, och de skall inse att jag sannerligen har varit med dem.
7 Och skriv ner för dig alla dessa ord som jag i dag förkunnar för dig, ty jag känner deras uppror och deras hårdnackade uppror, innan jag för dem in i det land som jag med ed lovade deras fäder Abraham, Isak och Jakob och sade: Åt din säd skall jag ge ett land som flödar av mjölk och honung.
8 Och de skall äta och bli mätta, och de skall vända sig till främmande gudar, till (gudar) som inte kan befria dem från någon av deras vedermödor. Och detta vittnesbörd skall höras som ett vittnesbörd mot dem. Ty de skall glömma alla mina bud, (ja) allt som jag befaller dem, och de skall följa hedningarna och följa deras orenhet och efter deras skam, och de skall tjäna deras gudar, och dessa skall bliva dem till en förolämpning, en vedermöda, en plåga och en snara.
9 Och många skall förgås och bli till fånga och falla i fiendens händer, därför att de har övergivit mina stadgar och mina budord och mitt förbunds högtider och mina sabbater och min heliga plats som jag har helgat åt mig själv mitt ibland dem, och min tabernakel och min helgedom, som jag har helgat åt mig själv mitt i landet, för att jag skall ge det mitt namn och för att det skall bo där.
10 Och de skall göra sig offerhöjder och aselar och gudabilder, och var och en skall tillbe sin bild, så att de far vilse. Och de skall offra sina barn åt demoner och åt alla sina hjärtans villfarelser.
11 Och jag skall sända vittnen till dem, att jag må vittna mot dem, men de skall inte lyssna, och de skall också döda vittnena, och de skall förfölja dem som söker lagen, och de skall upphäva och förändra allting för att göra ont inför mina ögon.
12 Och jag skall dölja mitt ansikte för dem och överlämna dem i hedningarnas hand till fångenskap, till byte och till förtäring. Jag skall avlägsna dem från landet och förströ dem bland hedningarna.
13 Och de skall glömma all min lag och alla mina bud och alla mina rätter och gå vilse till nymånader och sabbater och högtider och jubelår och stadgar.
14 Och därefter skall de omvända sig till mig bland hedningarna av hela sitt hjärta och av hela sin själ och av all sin kraft. Jag skall samla dem bland alla hedningar, och de skall söka mig, så att de finner mig, när de söker mig av hela sitt hjärta och av hela sin själ.
15 Och jag skall förkunna för dem överflödande fred med rättfärdighet, och jag skall låta dem få rättfärdighetens planta, av hela mitt hjärta och av hela min själ, och de skall vara till välsignelse och inte till förbannelse, och de skall vara huvudet och inte svansen.
16 Och jag skall bygga min helgedom mitt ibland dem och bo ibland dem. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk i sanning och rättfärdighet.
17 Och jag skall inte överge dem eller svika dem, ty jag är Herren, deras Gud.
18 Då föll Mose ner på sitt ansikte och bad och sade: Herre, min Gud, överge inte ditt folk och din arvedel, så att de vandrar i sina hjärtans villfarelse, och överlämna dem inte i deras fienders, hedningarnas, händer, så att de inte må härska över dem och förleda dem att synda mot dig.
19 Må din barmhärtighet, o Herre, upphöjas över ditt folk och skapa i dem en rättrådig ande, och låt inte Beliars ande härska över dem så att han anklagar dem inför dig och snärjer dem från alla rättfärdighetens stigar, så att de må förgås inför ditt ansikte.
20 Men de är ditt folk och din arvedel, som du med din stora makt har befriad från egyptiernas händer. Skapa i dem ett rent hjärta och en helig ande, och låt dem inte snärjas i sina synder från nu och framåt in i evighet.
21 Och Herren sade till Mose: ”Jag känner deras motsträvighet och deras tankar och deras hårdnackade uppriktighet, och de skall inte lyda förrän de bekänner sin egen synd och sina fäders synd.”
22 Och därefter skall de vända sig till mig i all uppriktighet och av hela sitt hjärta och av hela sin själ, och jag skall omskära deras hjärtas förhud och deras avkommas hjärtas förhud, och jag skall skapa i dem en helig ande, och jag skall rena dem så att de inte vänder sig bort från mig från den dagen och in i all evighet.
23 Och deras själar skall hålla fast vid mig och vid alla mina bud, och de skall hålla mina bud, och jag skall vara deras Fader och de skall vara mina barn.
24 Och de skall alla kallas den levande Gudens barn, och varje ängel och varje ande skall veta, ja, de skall veta att dessa är mina barn, och att jag är deras Fader i rättfärdighet och uppriktighet, och att jag älskar dem.
25 Och skriv ner för dig själv alla dessa ord som jag förkunnar för dig på detta berg, det första och det sista,

vilket skall ske i alla dagars indelningar i lagen och i vittnesbördet och i veckorna och jubelåren till evigheten, tills jag stiger ner och bor hos dem i evigheten.
26 Och han sade till närvarons ängel: Skriv för Mose från skapelsens begynnelse tills min helgedom är byggd bland dem för all evighet.
27 Och Herren skall uppenbara sig för allas ögon, och alla skall veta att jag är Israels Gud och alla Jakobs barns Fader och Kung på Sions berg i all evighet. Och Sion och Jerusalem skall vara heliga.
28 Och Herrens ängel, som gick framför Israels läger, tog tavlorna över årsindelningarna – från skapelsetiden – av lagen och vittnesbördet för jubelårens veckor, enligt de enskilda åren, enligt hela antalet jubelår [enligt de enskilda åren], från den dag då himlarna och jorden förnyas och hela deras skapelse enligt himmelens krafter och enligt hela jordens skapelse, tills Herrens helgedom uppförs i Jerusalem på Sions berg, och alla ljuskällor förnyas till helande och till fred och till välsignelse för alla Israels utvalda, och att det så må vara från den dagen och till alla jordens dagar.

KAPITEL 2

1 Och närvaron av Herrens ängel talade till Mose enligt Herrens ord och sade: Skriv ner hela skapelseberättelsen, hur Herren Gud på sex dagar fullbordade alla sina verk och allt vad han skapade, och höll sabbaten på den sjunde dagen och helgade den för alla släktingar, och satte den till ett tecken för alla sina verk.
2 Ty på den första dagen skapade Han himlarna ovan och jorden och vattnen och alla andar som tjänar inför honom – närvaron av änglar och helgelsens änglar och änglarna [av eldens ande och änglarna] av vindarnas ande och änglarna av molnens ande och mörkrets och snöns och hagelns och rimfrostens änglar och änglarna av åskans och blixtarnas änglar och änglarna av kyla och hetta och vinterns och vårens och höstens och sommarens andar och alla hans skapelsers andar som är i himlarna och på jorden, (Han skapade) avgrunderna och mörkret, aftonen <och natten> och ljuset, gryningen och dagen, som Han har berett i sitt hjärtas kunskap.
3 Och därefter såg vi Hans verk och prisade Honom och prisade inför Honom för alla Hans verk; ty sju stora verk skapade Han på den första dagen.
4 Och på den andra dagen skapade Han fästet mitt i vattnet, och vattnet delade sig på den dagen – hälften steg upp och hälften sänktes nedanför fästet (som var) mitt över hela jordens yta. Och detta var det enda verk (Gud) skapade på den andra dagen.
5 Och på den tredje dagen befallde han att vattnet skulle svepa bort från hela jorden till en enda plats, och att det torra landet skulle visa sig.
6 Och vattnet gjorde så som han befallde dem, och det drog sig tillbaka från jordens yta till en plats utanför detta fäste, och det torra landet visade sig.
7 Och på den dagen skapade Han åt dem alla hav efter deras separata samlingsplatser, och alla floder och vattensamlingar i bergen och på hela jorden, och alla sjöar och all dagg på jorden och det utsäde som sås, och allt som spirar och fruktbärande träd och träd i skogen och Edens lustgård i Eden och alla växter efter deras slag.
8 Dessa fyra stora verk skapade Gud på den tredje dagen. Och på den fjärde dagen skapade han solen, månen och stjärnorna och satte dem på himmelens fäste för att lysa över hela jorden och härska över dagen och natten och skilja ljuset från mörkret.
9 Och Gud satte solen till ett stort tecken på jorden för dagar och för sabbater och för månader och för högtider och för år och för årssabbater och för jubelår och för alla årstider.
10 Och den skiljer ljuset från mörkret [och] till framgång, så att allt som skjuter och växer på jorden må blomstra.
11 Dessa tre slag skapade han på den fjärde dagen. Och på den femte dagen skapade han stora havsvidunder i vattnets djup, ty dessa var det första som hans händer skapade: fiskarna och allt som rör sig i vattnet och allt som flyger, fåglarna med alla deras slag.
12 Och solen gick upp över dem för att låta dem frodas, och över allt som var på jorden, allt som skjuter upp ur jorden, och alla fruktbärande träd och allt kött.
13 Dessa tre slag skapade han på den femte dagen. Och på den sjätte dagen skapade han alla jordens djur och all boskap och allt som rör sig på jorden.
14 Och efter allt detta skapade han människan, en man och en kvinna skapade han dem, och han gav honom herravälde över allt som finns på jorden och i haven och över allt som flyger och över djuren och över boskapen och över allt som rör sig på jorden och över hela jorden, och över allt detta gav han honom herravälde.
15 Och dessa fyra slag skapade han på den sjätte dagen. Och det fanns sammanlagt tjugotvå slag.
16 Och han fullbordade allt sitt verk på den sjätte dagen – allt som är i himlarna och på jorden och i haven och i avgrunderna och i ljuset och i mörkret och i allting.
17 Och han gav oss ett stort tecken, sabbatsdagen, att vi skulle arbeta sex dagar, men hålla sabbaten på den sjunde dagen från allt arbete.
18 Och alla närvaron av änglar, och alla helgelsens änglar, dessa två stora klasser – Han har befallt oss att hålla sabbaten med Honom i himlen och på jorden.
19 Och han sade till oss: Se, jag skall avskilja åt mig ett folk bland alla folk, och dessa skall hålla sabbatsdagen, och jag skall helga dem åt mig som mitt folk, och skall välsigna dem. Liksom jag har helgat sabbatsdagen och helgar den åt mig, skall jag välsigna dem, och de skall vara mitt folk och jag skall vara deras Gud.
20 Och jag har utvalt Jakobs avkomma bland allt jag har sett, och har skrivit ner honom som min förstfödde son, och har helgat honom åt mig för evigt och evigt. Och jag skall lära dem sabbatsdagen, så att de må hålla sabbaten den och inte göra något arbete.
21 Och så skapade Han däri ett tecken enligt vilket de skulle hålla sabbaten med oss på den sjunde dagen, att äta och dricka och att välsigna Honom som har skapat allting, liksom Han har välsignat och helgat åt sig själv ett särskilt folk framför alla folk, och att de skulle hålla sabbaten tillsammans med oss.
22 Och han lät sina bud stiga upp som en ljuvlig doft, välbehaglig inför honom alla dagar...

23 Det fanns tjugotvå huvuden för människor från Adam till Jakob, och tjugotvå slags arbete utfördes ända till den sjunde dagen; denna är välsignad och helig; och den förra är också välsignad och helig; och denna tjänar med den andra till helgelse och välsignelse.
24 Och åt denne (Jakob och hans avkomma) gavs det att de alltid skulle vara de välsignade och heliga enligt det första vittnesbördet och lagen, liksom han hade helgat och välsignat sabbatsdagen på den sjunde dagen.
25 Han skapade himmel och jord och allt som han skapade på sex dagar, och Gud helgade den sjunde dagen för alla sina verk. Därför befallde han att den som utför något arbete på den dagen skall dö, och att den som vanhelgar den skall sannerligen dö.
26 Därför befaller du Israels barn att de skall fira denna dag, så att de helgar den och inte utföra något arbete på den, och att de inte orenar den, eftersom den är heligare än alla andra dagar.
27 Och den som vanhelgar den skall sannerligen dö, och den som utför något arbete därpå skall sannerligen dö för evigt, för att Israels barn skall fira denna dag i sina släktled och inte utrotas ur landet; ty det är en helig och välsignad dag.
28 Och var och en som iakttar den och håller sabbaten därpå från allt sitt arbete, skall vara helig och välsignad i alla dagar liksom vi.
29 Förkunna och säg till Israels barn dagens lag, att de skall hålla sabbaten den dagen och att de inte skall överge den i sina hjärtans felsteg; (och) att det inte är tillåtet att utföra något otillbörligt arbete den dagen, att utföra den efter eget behag, och att de inte skall tillreda något att äta eller dricka den, och (att det inte är tillåtet) att hämta vatten eller föra in eller ut genom sina portar någon börda som de inte hade förberett åt sig själva på den sjätte dagen i sina boningar.
30 Och de skall varken föra in eller ta ut från hus till hus på den dagen, ty den dagen är helig och välsignad än någon annan jubeldag under jubelåren. På denna höll vi sabbat i himlen, innan det blev känt för något kött att hålla sabbat där på jorden.
31 Och alltings Skapare välsignade den, men han helgade inte alla folk och nationer till att hålla sabbat där, utan endast Israel: endast dem tillät han att äta och dricka och hålla sabbat där på jorden.
32 Och alltings Skapare välsignade denna dag som han hade skapat till välsignelse och helighet och härlighet över alla dagar.
33 Denna lag och detta vittnesbörd gavs åt Israels barn som en evig lag från släkte till släkte.

KAPITEL 3

1 Och på de sex dagarna i den andra veckan förde vi, enligt Guds ord, till Adam alla djuren och alla boskapsdjur och alla fåglar och allt som rör sig på jorden och allt som rör sig i vattnet, efter deras slag och efter deras typer: djuren på den första dagen, boskapen på den andra dagen, fåglarna på den tredje dagen, och allt som rör sig på jorden på den fjärde dagen, och allt som rör sig i vattnet på den femte dagen.
2 Och Adam gav dem alla deras namn, och som han gav dem, så blev deras namn.
3 Och under dessa fem dagar såg Adam alla dessa, hane och hona, efter alla arter som fanns på jorden, men han var ensam och fann ingen hjälp som passade honom.
4 Och Herren sade till oss: Det är inte gott att mannen är ensam. Låt oss göra honom en hjälp som passar.
5 Och Herren, vår Gud, lät en djup sömn falla över honom, och han sov. Och han tog åt kvinnan ett revben från hans revben, och detta revben var kvinnans ursprung från hans revben, och han byggde upp köttet i dess ställe och skapade kvinnan.
6 Och Han väckte Adam ur hans sömn, och när han vaknade uppstod han på den sjätte dagen. Han förde henne till sig. Han kände igen henne och sade till henne: "Detta är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall kallas min hustru, ty hon togs från sin man."
7 Därför skall man och hustru vara ett, och därför skall en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de skall vara ett kött.
8 I den första veckan skapades Adam, och revbenet - hans hustru. I den andra veckan visade han henne för honom. Därför gavs budet att de skulle hålla sig orena i sju dagar för en man och för en kvinna två gånger i sju dagar.
9 Och efter att Adam hade tillbringat fyrtio dagar i det land där han hade blivit skapad, förde vi honom in i Edens lustgård för att odla och vårda den, men hans hustru förde de in på den åttionde dagen, och efter detta gick hon in i Edens lustgård.
10 Och av denna anledning är budet skrivet på de himmelska tavlorna angående henne som föder: 'om hon föder ett pojke, skall hon förbli i sin orenhet i sju dagar enligt den första veckan, och trettiotre dagar skall hon förbli i sitt reningsblod, och hon skall inte röra vid något heligt, inte heller gå in i helgedomen, förrän hon fullbordar dessa dagar som (är föreskrivna) för ett pojkebarn.'
11 Men ett flickebarn skall förbli orent i två veckor, lika många dagar som de första två veckorna, och sextiosex dagar i sitt reningsblod, och de skall vara åttio dagar tillsammans.
12 Och när hon hade fullgjort dessa åttio dagar förde vi henne in i Edens lustgård, ty den är heligare än hela jorden och varje träd som är planterat i den är heligt.
13 Därför blev det stadgat för den dagen för henne som föder ett pojke- eller flickabarn att hon inte skulle röra vid något heligt eller gå in i helgedomen förrän dessa dagar, vare sig det gäller pojke eller flicka, var fullbordade.
14 Detta är lagen och vittnesbördet som skrevs ner för Israel, för att de skulle följa den alla dagar.
15 Och i den första veckan av det första jubelåret [1-7 AM] var Adam och hans hustru i Edens lustgård i sju år och odlade och skötte den, och vi gav honom arbete och instruerade honom att göra allt som är lämpligt för odling.
16 Och han odlade (trädgården) och var naken och visste det inte, och skämdes inte, och han skyddade trädgården från fåglarna och djuren och boskapen, och samlade dess frukt och åt, och lade undan det som överblev åt sig själv och sin hustru [och lade undan det som hölls].
17 Och efter att de sju år som han hade fullbordat där hade gått, exakt sju år, [kl. 8], och i andra månaden, på sjuttonde dagen (i månaden), kom ormen och närmade sig kvinnan,

och ormen frågade kvinnan: "Har Gud befallt er och sagt: Ni skall inte äta av något träd i trädgården?"
18 Och hon sade till den: ”Av all frukt på träden i trädgården har Gud sagt till oss: Ät; men av frukten på trädet som står mitt i trädgården har Gud sagt till oss: Ni skall inte äta därav och inte röra vid det, på det sättet skall ni dö.”
19 Och ormen sade till kvinnan: Ni skall sannerligen inte dö. Gud vet att den dag ni äter därav skall era ögon öppnas, och ni skall bli som gudar och förstå gott och ont.
20 Och kvinnan såg att trädet var behagligt och tilltalande för ögat, och att dess frukt var god att äta av, och hon tog av det och åt.
21 Och när hon först hade täckt sin skam med fikonlöv, gav hon åt Adam, och han åt. Hans ögon öppnades, och han såg att han var naken.
22 Och han tog fikonlöv och sydde ihop dem, och gjorde sig ett förkläde och täckte sin skam.
23 Och Gud förbannade ormen och var vred på den för evigt...
24 Och han blev vred på kvinnan, eftersom hon lyssnade till ormens röst och åt. Och han sade till henne: "Jag skall storligen föröka din sorg och dina plågor. Med sorg skall du föda barn, och du skall återvända till din man, och han skall härska över dig."
25 Och till Adam sade han också: "Eftersom du har lyssnat till din hustrus röst och ätit av det träd som jag befallde dig att inte äta av, skall marken vare förbannad för din skull! Törnen och tistlar skall den bära åt dig, och du skall äta ditt bröd i ditt anletes svett, tills du återvänder till jorden varifrån du är tagen. Ty jord är du, och till jorden skall du återvända."
26 Och han gjorde åt dem skinnkläder och klädde dem i dem och sände dem ut ur Edens lustgård.
27 Och den dag då Adam gick ut ur lustgården, frambar han som en välbehaglig offergåva rökelse, galbanum och stakte, och kryddor på morgonen vid soluppgången från den dag då han täckte sin skam.
28 Och på den dagen stängdes munnen för alla djur, boskapsdjur och fåglar och allt som gick och rörde sig, så att de inte längre kunde tala. Ty de hade alla talat med varandra med en läpp och med en tunga.
29 Och han sände ut ur Edens lustgård allt kött som fanns i Edens lustgård, och allt kött spreds ut efter sina slag och efter sina typer till de platser som hade skapats för det.
30 Och endast åt Adam gav Han (medlen) för att dölja hans skam, av alla djur och boskap.
31 Därför är det föreskrivet på de himmelska tavlorna att alla som känner lagens dom ska skyla sin skam och inte blotta sig som hedningarna blottar sig.
32 Och vid nymånaden i den fjärde månaden gick Adam och hans hustru ut ur Edens lustgård och bosatte sig i Eldas land, i det land där de skapades.
33 Och Adam gav sin hustru namnet Eva.
34 Och de hade ingen son förrän vid det första jubelåret, [klockan 8] och efter detta kände han henne.
35 Nu brukade han jorden så som han hade blivit anvisad i Edens lustgård.

KAPITEL 4

1 Och i den tredje veckan i det andra jubelåret [64-70] födde hon Kain, och i den fjärde [71-77] födde hon Abel, och i den femte [78-84] födde hon sin dotter Awân.
2 Och under det första (året) av det tredje jubelåret [99-105 AM] dödade Kain Abel eftersom (Gud) accepterade Abels offer och inte accepterade Kains offer.
3 Och han dödade honom ute på fälten, och hans blod ropade från marken till himlen och klagade över att han hade dödat honom.
4 Och Herren tillrättavisade Kain för Abels skull, därför att han hade dödat honom, och han lät honom fly på jorden för sin broders blods skull, och han förbannade honom på jorden.
5 Och på grund av detta står det skrivet på de himmelska tavlorna: 'Förbannad är den som förrädiskt slår sin nästa, och låt alla som har sett och hört säga: Så må det ske; och den som har sett och inte förkunnat det, han skall vara förbannad liksom den andre.'
6 Och av denna anledning förkunnar vi, när vi träder fram inför Herren vår Gud, all den synd som begås i himlen och på jorden, i ljuset och i mörkret och överallt.
7 Och Adam och hans hustru sörjde Abel i fyra årsveckor, [99-127 AM] och i det fjärde året av den femte veckan [130 AM] blev de glada, och Adam kände sin hustru igen, och hon födde honom en son, och han gav honom namnet Set; ty han sade: 'GUD har uppväckt en andra avkomma åt oss på jorden i Abels ställe, ty Kain dödade honom.'
8 Och i den sjätte veckan [134-40 AM] födde han sin dotter Azûrâ.
9 Och Kain tog sin syster Âwân till hustru, och hon födde honom Enok vid slutet av det fjärde jubelåret. [190-196 AM] Och under det första året av den första veckan av det femte jubelåret [197 AM] byggdes hus på jorden, och Kain byggde en stad och gav den sitt namn efter sin son Enok.
10 Och Adam kände sin hustru Eva, och hon födde ytterligare nio söner.
11 Och i den femte veckan av det femte jubelåret [225-31] tog Set sin syster Azûrâ till hustru, och i det fjärde (året av den sjätte veckan) [235] födde hon honom Enos.
12 Han började åkalla Herrens namn på jorden.
13 Och i det sjunde jubelåret, i den tredje veckan [309-15 AM] tog Enos sin syster Noâm till hustru, och hon födde honom en son i det tredje året av den femte veckan, och han gav honom namnet Kenan.
14 Och vid slutet av det åttonde jubelåret [325, 386-3992 AM] tog Kenan sin syster Mualêleth till hustru, och hon födde honom en son i det nionde jubelåret, i den första veckan i det tredje året av denna vecka, [395 AM] och han gav honom namnet Mahalalel.
15 Och i den andra veckan av det tionde jubelåret [449-55] tog Mahalalel Dina till hustru, dotter till Barakiel, dotter till hans fars bror, och hon födde honom en son i den tredje veckan av det sjätte året [461]. Och han gav honom namnet Jared, ty i hans dagar steg Herrens änglar ner till jorden, de som kallas Väktarna, för att undervisa människornas barn och för att de skulle utöva rätt och rättskaffens på jorden.
16 Och i det elfte jubelåret [512-18 AM] tog Jared sig en hustru, och hennes namn var Baraka, dotter till Râsûjâl, en dotter till hans fars bror, i den fjärde veckan av detta jubelår [522 AM] och hon födde honom en son i den femte

veckan, i det fjärde året av jubelåret, och han gav honom namnet Enok.
17 Och han var den förste bland människor som är födda på jorden som lärde sig skrift och kunskap och visdom och som skrev ner himmelens tecken enligt deras månaders ordning i en bok, så att människorna kunde känna till årstidernas ordning enligt deras individuella månaders ordning.
18 Och han var den förste som skrev ett vittnesbörd och han vittnade för människornas söner bland jordens generationer och räknade upp jubelårens veckor och kungjorde för dem årsdagarna och ordnade månaderna och räknade upp årssabbaterna såsom vi kungjorde (dem) för honom.
19 Och vad som var och vad som skall bli såg han i en syn i sin sömn, såsom det skall ske med människors barn genom deras släktled ända till domens dag. Han såg och förstod allting, och skrev sitt vittnesbörd och satte vittnesbördet på jorden för alla människors barn och för deras släktled.
20 Och i det tolfte jubelåret, [582-88] i den sjunde veckan därav, tog han sig en hustru, och hennes namn var Edna, dotter till Daniel, dotter till hans fars bror. Och i det sjätte året i denna vecka [587 AM] födde hon honom en son, och han gav honom namnet Metusela.
21 Och han var dessutom med Guds änglar under dessa sex jubelår, och de visade honom allt som är på jorden och i himlen, solens välde, och han skrev ner allt.
22 Och han vittnade för Väktarna, som hade syndat med människornas döttrar; ty dessa hade börjat förena sig, så att de blev orena, med människornas döttrar, och Enok vittnade mot (dem) alla.
23 Och han togs från människornas barn, och vi förde honom in i Edens lustgård i majestät och ära, och se, där skriver han ner världens fördömelse och dom och all människornas ondska.
24 Och på grund av detta lät (Gud) syndaflodens vatten komma över hela Edens land; ty där sattes han till ett tecken och för att han skulle vittna mot alla människors barn, för att han skulle återge alla generationernas gärningar ända till fördömelsens dag.
25 Och han brände rökelse för helgedomen på berget, välluktande väldoftande kryddor som var välbehagliga inför Herren.
26 Ty Herren har fyra platser på jorden, Edens lustgård och Österns berg, och detta berg där du är i dag, Sinai berg, och Sions berg, som skall helgas i den nya skapelsen till jordens helgelse; genom dem skall jorden helgas från all sin skuld och sin orenhet genom världens generationer.
27 Och i det fjortonde jubelåret [652 f.Kr.] tog Metusela sig en hustru, Edna, dotter till Asrial, dotter till hans fars bror, i den tredje veckan, i det första året av denna vecka, [701-7 f.Kr.] och han födde en son och gav honom namnet Lemek.
28 Och i det femtonde jubelåret, i den tredje veckan, tog Lemek sig en hustru, och hennes namn var Betenos, dotter till Baraki'il, dotter till hans fars bror. Och i den veckan födde hon honom en son, och han gav honom namnet Noa, och sade: "Denne skall trösta mig för min möda och allt mitt arbete, och för marken som Herren har förbannat."
29 Och vid slutet av det nittonde jubelåret, i den sjunde veckan i det sjätte året [930 AM], dog Adam, och alla hans söner begravde honom i hans skapelseland, och han var den förste som begravdes i jorden.
30 Och han saknade sjuttio år av tusen år; ty tusen år är som en dag i himlens vittnesbörd och därför stod det skrivet om kunskapens träd: 'På den dag ni äter därav skall ni dö.' Av denna anledning fullbordade han inte åren för denna dag; ty han dog under den.
31 Vid slutet av detta jubelår dödades Kain efter honom samma år, ty hans hus föll över honom och han dog mitt i sitt hus, och han dödades av dess stenar; ty med en sten hade han dödat Abel, och med en sten dödades han i rättfärdig dom.
32 Av denna anledning är det föreskrivet på de himmelska tavlorna: Med det redskap med vilket en man dödar sin nästa skall han dödas; på samma sätt som han sårade honom, skall man behandla honom på samma sätt.
33 Och i det tjugofemte jubelåret [1205 fm] tog Noa sig en hustru, och hennes namn var Emzârâ, dotter till Râkê'êl, dotter till hans fars bror, i det första året i den femte veckan [1207 fm]. Och i det tredje året födde hon honom Sem, i det femte året [1209 fm] födde hon honom Ham, och i det första året i den sjätte veckan [1212 fm] födde hon honom Jafet.

KAPITEL 5

1 Och det hände sig när människornas barn började föröka sig på jordens yta och döttrar föddes åt dem, att Guds änglar såg dem ett visst jubelår, att de var vackra att se på; och de tog sig hustrur av alla som de utvalde, och de födde åt dem söner och de var jättar.
2 Och laglösheten ökade på jorden och allt kött fördärvade sin väg, såväl människor som boskap och djur och fåglar och allt som vandrar på jorden – alla fördärvade sina vägar och sina ordningsföljder, och de började uppsluka varandra, och laglösheten ökade på jorden och alla människors fantasier (var) således ständigt onda.
3 Och Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad, och allt kött hade fördärvat dess ordningar, och alla som var på jorden hade gjort allt ont inför hans ögon.
4 Och han sade att han skulle förgöra människan och allt kött på den jord som han hade skapat.
5 Men Noa fann nåd inför Herrens ögon.
6 Och mot de änglar som Han hade sänt till jorden var Han ytterst vred, och Han befallde att de skulle ryckas ut ur allt deras välde, och Han befallde oss att binda dem i jordens djup, och se, de är bundna mitt ibland dem, och (hålls) åtskilda.
7 Och mot deras söner utgick en befallning från hans ansikte att de skulle slås med svärd och tas bort från himlen.
8 Och han sade: ”Min ande skall inte för alltid förbli över människan, ty hon är ju kött, och hennes dagar skall vara ett hundra tjugo år.”
9 Och han sände sitt svärd mitt ibland dem, så att var och en skulle dräpa sin granne, och de började dräpa varandra tills de alla föll för svärd och förintades från jorden.
10 Och deras fäder var vittnen (till deras förintelse), och efter detta var de bundna i jordens djup för evigt, ända till den stora domens dag, då domen verkställs över alla dem

som har fördärvat sina vägar och sina gärningar inför Herren.
11 Och han förintade alla från deras platser, och det fanns inte en enda kvar av dem som han inte dömde efter all deras ondska.
12 Och han skapade åt alla sina gärningar en ny och rättfärdig natur, så att de inte för evigt skulle synda i hela sin natur, utan alla skulle vara rättfärdiga, var och en i sitt slag, alltid.
13 Och allas dom är förordnad och skriven på de himmelska tavlorna i rättfärdighet - ja (domen över) alla som avviker från den väg som är förordnad för dem att vandra på; och om de inte vandrar på den, är domen nedskriven för varje varelse och för varje slag.
14 Och det finns ingenting i himlen eller på jorden, eller i ljuset eller i mörkret, eller i dödsriket eller i djupet, eller i mörkrets plats (som inte kan dömas); och alla deras domar är förordnade och skrivna och inristade.
15 Han skall döma alla, den store efter sin storhet, den lille efter sin ringhet, och var och en efter sin väg.
16 Och Han är inte den som tar hänsyn till personen (av någon), inte heller är Han den som tar emot gåvor, om Han säger att Han ska verkställa dom över var och en. Om någon ger allt som finns på jorden, kommer Han inte att ta hänsyn till gåvorna eller personen (av någon), inte heller ta emot något från hans händer, ty Han är en rättfärdig domare.
17 Och om Israels barn är det skrivet och föreskrivet: Om de omvänder sig till honom i rättfärdighet skall han förlåta alla deras överträdelser och förlåta alla deras synder.
18 Det är skrivet och föreskrivet att han skall visa barmhärtighet mot alla som omvänder sig från all sin skuld en gång om året.
19 Och vad gäller alla dem som fördärvade sina vägar och sina tankar före floden, så blev ingen människas person accepterad utom Noas allena; ty hans person blev accepterad för hans söners skull, som (Gud) räddade från flodens vatten för hans skull; ty hans hjärta var rättfärdigt i alla hans vägar, i enlighet med vad det var befallt angående honom, och han hade inte avvikit från något som var föreskrivet för honom.
20 Och Herren sade att han skulle förgöra allt som fanns på jorden, både människor och boskap och djur och himlens fåglar och allt som rör sig på jorden. Och han befallde Noa att bygga en ark åt sig, för att han skulle kunna rädda sig från flodens vatten.
21 Och Noa byggde arken i alla avseenden såsom han befallt honom, under det tjugosjunde jubelåret, i den femte veckan i det femte året (vid nymånaden i den första månaden). [1307 AM]
22 Och han gick in i det sjätte (året) därav, [1308 AM] i den andra månaden, vid nymånaden i den andra månaden, ända till den sextonde; och han gick in i arken, och allt som vi hade med oss till honom, och Herren stängde den utifrån på den sjuttonde kvällen.
23 Och Herren öppnade sju himmelslusar och mynningarna till det stora djupets källor, sju mynningar till antalet.
24 Och slussarna började ösa ner vatten från himlen i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och djupets källor sände upp vatten, tills hela världen var full av vatten.
25 Och vattnet ökade över jorden. Femton alnar steg vattnet över alla höga berg. Arken lyftes över jorden och rörde sig över vattnets yta.
26 Och vattnet övervann jorden i fem månader, det vill säga ett hundra femtio dagar.
27 Och arken gick och stannade på toppen av Lubar, ett av Ararats berg.
28 Och (vid nymånen) i den fjärde månaden stängdes det stora djupets källor och himmelens slussar stängdes; och vid nymånen i den sjunde månaden öppnades alla jordens avgrunders mynningar, och vattnet började sjunka ner i djupet nedanför.
29 Och vid nymånen i den tionde månaden syntes bergens toppar, och vid nymånen i den första månaden blev jorden synlig.
30 Och vattnet försvann från jordens ovansida i den femte veckan i det sjunde året [1309 AM] därav, och på den sjuttonde dagen i den andra månaden var jorden torr.
31 Och på den tjugosjunde dagen öppnade han arken och lät utgå därifrån djur, boskap och fåglar och alla rörliga varelser.

KAPITEL 6

1 Och vid nymånaden i tredje månaden gick han ut ur arken och byggde ett altare på det berget.
2 Och han bringade försoning för jorden och tog en killing och försonade med dess blod all jordens skuld, ty allt som hade varit på den var förintat, utom de som var i arken med Noa.
3 Och han lade dess fett på altaret och tog en oxe, en get, ett får och killingar, salt, en turturduva och en duvunge. Han lade ett brännoffer på altaret och hällde ett offer blandat med olja över det. Han stänkte vin och strödde rökelse över alltsammans. Så steg en välbehaglig doft upp, välbehaglig inför Herren.
4 Och Herren kände en välbehaglig doft och slöt ett förbund med honom att det inte mer skulle komma en flod som fördärvade jorden, att alla jordens dagar, sådd och skörd, aldrig skulle ta slut; köld och hetta, sommar och vinter, dag och natt skulle inte ändra sin ordning eller upphöra för evigt.
5 Och föröka er och föröka er på jorden, och föröka er på den och var till välsignelse på den. Fruktan och fasan för er skall jag inge i allt som finns på jorden och i havet.
6 Och se, jag har gett er alla djur och alla bevingade varelser och allt som rör sig på jorden och fiskarna i vattnet och allt att äta; liksom de gröna örterna har jag gett er allt att äta.
7 Men kött med dess liv, med blodet, skall ni inte äta, ty allt kötts liv är i blodet, så att ert blod, era livs, inte utkrävs. Av varje människas hand, av varje (djurs) hand skall jag utkräva människans blod.
8 Den som utgjuter människoblod genom människor, hans blod skall utgjutas, ty Gud skapade människan till sin avbild.
9 Och föröka er och föröka er på jorden.
10 Och Noa och hans söner svor att de inte skulle äta något blod som fanns i något kött, och han slöt ett förbund inför Herren Gud för evigt genom alla jordens generationer i denna månad.

11 Därför sade han till dig att du skulle sluta ett förbund med Israels barn i denna månad på berget med en ed, och att du skulle stänka blod på dem på grund av alla ord i det förbund som Herren slöt med dem för evigt.
12 Och detta vittnesbörd är skrivet om er, att ni skall hålla det ständigt, så att ni inte på någon dag skall äta något blod av djur, fåglar eller boskap under alla jordens dagar. Och den människa som äter blod av djur, boskap eller fåglar under alla jordens dagar, han och hans avkomma skall utrotas ur landet.
13 Och befall Israels barn att inte äta blod, så att deras namn och deras avkomma må bestå inför Herren, vår Gud, för alltid.
14 Och för denna lag finns ingen tidsgräns, ty den gäller för evigt. De skall hålla den genom sina generationer, så att de kan fortsätta att be för er med blod inför altaret; varje dag och vid tidpunkten morgon och kväll skall de be om förlåtelse för er inför Herren för alltid, så att de kan hålla den och inte bli utrotade med rötterna.
15 Och han gav Noa och hans söner ett tecken att det inte mer skulle komma en flod över jorden.
16 Han satte sin båge i molnet som ett tecken på det eviga förbundet att det inte mer skulle komma en flod över jorden som fördärvade den, så länge jorden varar.
17 Därför är det föreskrivet och skrivet på de himmelska tavlorna att man ska fira veckohögtiden i denna månad en gång om året, för att förnya förbundet varje år.
18 Och hela denna högtid firades i himlen från skapelsens dag till Noas dagar - tjugosex jubileer och fem årsveckor [1309-1659 AM]: och Noa och hans söner firade den i sju jubileer och en årsvecka, till Noas dödsdag, och från Noas dödsdag avskaffade hans söner den till Abrahams dagar, och de åt blod.
19 Men Abraham firade det, och Isak och Jakob och hans barn firade det ända till dina dagar, och i dina dagar glömde Israels barn det tills ni firade det på nytt på detta berg.
20 Och du befaller Israels barn att fira denna högtid i alla släktled, det skall vara en befallning för dem: en dag om året, i denna månad, skall de fira högtiden.
21 Ty det är veckohögtid och förstlingsfruktens högtid. Denna högtid är tvåfaldig och av dubbel natur. Fira den enligt vad som är skrivet och inristat om den.
22 Ty jag har skrivit i den första lagens bok, i den som jag har skrivit för dig, att du skall fira den i rätt tid, en dag om året, och jag har förklarat för dig dess offer, så att Israels barn skall komma ihåg den och fira den genom sina släktled i denna månad, en dag om året.
23 Och vid nymånen i första månaden, vid nymånen i fjärde månaden, vid nymånen i sjunde månaden och vid nymånen i tionde månaden är det dags för minnet och årstidernas dagar i årets fyra delar. Dessa är skrivna och fastställda som ett vittnesbörd för evigt.
24 Och Noa bestämde dem åt sig själv som högtider för släktledarna för evigt, så att de därigenom skall bliva ett minne för honom.
25 Och vid nymånaden i den första månaden blev han befalld att bygga sig en ark, och på den dagen blev jorden torr och han öppnade (arken) och såg jorden.
26 Och vid nymånen i den fjärde månaden stängdes mynningarna till avgrundens djup där nere. Och vid nymånen i den sjunde månaden öppnades alla mynningar till jordens avgrunder, och vattnet började rinna ner i dem.
27 Och vid nymånaden i den tionde månaden syntes bergens toppar, och Noa gladde sig.
28 Och av denna anledning bestämde han dem åt sig själv som högtider till minne av dem för evigt, och så är de bestämda.
29 Och de placerade dem på de himmelska tavlorna, var och en hade tretton veckor; från en till en annan (passerade) deras åminnelse, från den första till den andra, och från den andra till den tredje, och från den tredje till den fjärde.
30 Och alla budets dagar skall vara två och femtio dagarsveckor, och (dessa skall göra) hela året fullständigt. Så är det inristat och föreskrivet på de himmelska tavlorna.
31 Och man får inte försumma (detta bud) ett enda år eller från år till år.
32 Och befall Israels barn att de ska iaktta åren enligt denna beräkning - trehundrasextiofyra dagar, och (dessa) ska utgöra ett helt år, och de ska inte rubba dess tid från dess dagar och från dess högtider; ty allt ska utfalla under dem enligt deras vittnesbörd, och de ska inte utelämna någon dag eller rubba några högtider.
33 Men om de försummar och inte iakttar dem enligt Hans befallning, då skall de rubba alla deras årstider och åren skall rubbas från denna (ordning), [och de skall rubba årstiderna och åren skall rubbas] och de skall försumma sina förordningar.
34 Och alla Israels barn skall glömma och inte finna årsgången, och de skall glömma nymånaderna, högtiderna och sabbaterna och de skall avvika från årsordningens hela ordning.
35 Ty jag vet det, och från och med nu skall jag förkunna det för dig, och det är inte mitt eget påfund; ty boken (ligger) skriven inför mig, och på de himmelska tavlorna är dagarnas indelning föreskriven, så att de inte glömmer förbundets högtider och vandrar enligt hedningarnas högtider efter deras villfarelse och efter deras okunnighet.
36 Ty det kommer att finnas de som med säkerhet kommer att observera månen - hur (den) stör årstiderna och kommer från år till år tio dagar för tidigt.
37 Därför skall år komma över dem då de rubbar (ordningen) och gör en avskyvärd (dag) till vittnesbördets dag, och en oren dag till en högtid, och de skall förväxla alla dagar, det heliga med det orena, och den orena dagen med det heliga; ty de skall avvika från månader och sabbater och högtider och jubelår.
38 Därför befaller och vittnar jag för dig att du må vittna för dem; ty efter din död skall dina barn störa (dem), så att de inte får året att vara bara trehundrasextiofyra dagar, och av denna anledning skall de avvika vad gäller nymånader och högtider och sabbater och högtider, och de skall äta alla slags blod med alla slags kött.

KAPITEL 7

1 Och i den sjunde veckan i det första året [13:17] därav, i detta jubelår, planterade Noa vinstockar på det berg där arken hade vilat, det som hette Lubar, ett av Araratbergen, och de bar frukt under det fjärde året [13:20] och han bevakade deras frukt och samlade in den i det året, i den sjunde månaden.

2 Och han gjorde vin därav och hällde det i ett kärl och förvarade det till det femte året, [1321 AM] till den första dagen, vid nymånaden i den första månaden.
3 Och han firade med glädje denna högtidsdag och offrade ett brännoffer åt Herren: en ung oxe, en bagge, sju årsgamla får och en getkilling, för att därigenom bringa försoning för sig själv och sina söner.
4 Och han förberedde först killingen och strök av dess blod på köttet som var på altaret som han hade gjort, och allt fettet lade han på altaret där han offrade brännoffret, så ock oxen, baggen och fåret, och allt deras kött lade han på altaret.
5 Och han lade alla deras offergåvor blandade med olja på det, och därefter stänkte han vin på den eld som han tidigare hade gjort upp på altaret, och han lade rökelse på altaret och lät en välbehaglig doft stiga upp inför Herren, hans Gud.
6 Och han gladde sig och drack av detta vin, han och hans barn med glädje.
7 Och det blev kväll, och han gick in i sitt tält, och eftersom han var drucken lade han sig ner och sov, och han låg avklädd i sitt tält medan han sov.
8 Och Ham såg sin far Noa naken, och gick ut och berättade det för sina två bröder utanför.
9 Och Sem tog sin mantel och reste sig, han och Jafet, och de lade manteln på sina axlar och gick baklänges och täckte över sin fars skam, med sina ansikten vända bakåt.
10 Och Noa vaknade ur sin sömn och fick veta allt vad hans yngre son hade gjort mot honom. Han förbannade sin son och sade: Förbannad vare Kanaan! En träl skall han vara för sina bröder.
11 Och han välsignade Sem och sade: Välsignad vare Herren, Sems Gud, och Kanaan skall vara hans tjänare.
12 Gud skall vidga Jafet, och Gud skall bo i Sems boning, och Kanaan skall vara hans tjänare.
13 Ham förstod att hans far hade förbannat sin yngre son, och han blev missnöjd med att han hade förbannat sin son. Han skildes från sin far, han och hans söner med honom, Kush, Misraim, Put och Kanaan.
14 Och han byggde åt sig en stad och gav den sitt namn efter sin hustru Ne'elatama'uk.
15 Och Jafet såg detta och blev avundsjuk på sin bror, och även han byggde sig en stad, och han gav den sitt namn Adataneses efter sin hustru.
16 Och Sem bodde hos sin far Noa, och han byggde en stad nära sin far på berget, och han gav den också namnet efter sin hustru Sedeketelebab.
17 Och se, dessa tre städer ligger nära berget Lubar; Sedeqetelebab ligger mittemot berget i öster; och Na'eltama'uk i söder; 'Adatan'eses i väster.
18 Och dessa var Sems söner: Elam, Assur och Arpaksad – denne (sonen) föddes två år efter floden – och Lud och Aram.
19 Jafets söner var Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras. Dessa var Noas söner.
20 Och i det tjugoåttonde jubelåret [1324-1372] började Noa föreskriva för sina söners söner förordningarna och buden och alla de domar som han kände till, och han uppmanade sina söner att iaktta rättfärdighet och att dölja sitt kötts skam och att välsigna sin Skapare och ära fader och moder och älska sin nästa och bevara sina själar från otukt och orenhet och all orättfärdighet.
21 Ty på grund av dessa tre saker kom floden över jorden, nämligen på grund av otukt, genom vilket väktarna, mot sina lagar och förordningar, drev otukt efter människornas döttrar och tog sig hustrur av alla de de valde. Och de var början på orenheten.
22 Och de födde söner, nafidimerna, och de var alla olika, och de slukade varandra. Jättarna dödade nafilerna, och nafilerna dödade eljoerna, och eljomänniskan, och en man en annan.
23 Och var och en sålde sig till att bedriva orättfärdighet och utgjuta mycket blod, och jorden uppfylldes av orättfärdighet.
24 Och efter detta syndade de mot djuren och fåglarna och allt som rör sig och går på jorden: och mycket blod utgöts på jorden, och varje människas fantasi och begär förebådade ständigt fåfänglighet och ondska.
25 Och Herren förintade allt från jordens yta; för deras onda gärningars skull och för det blod som de hade utgjutit mitt på jorden förintade han allt.
26 'Och vi blev kvar, jag och ni, mina söner, och allt som med oss gick in i arken, och se, jag ser era gärningar framför mig, att ni inte vandrar i rättfärdighet. Ty ni har börjat vandra på fördärvets väg, och ni skiljer er från varandra och avundas varandra, och (så kommer det sig) att ni inte är i harmoni, mina söner, var och en med sin bror.'
27 Ty jag ser, och se, demonerna har börjat sina förförelser mot er och era barn, och nu fruktar jag för er skull att ni efter min död skall utgjuta människors blod på jorden, och att även ni skall utrotas från jordens yta.
28 Ty den som utgjuter människoblod och den som äter blodet av något kött, han skall utrotas från jorden.
29 Och ingen människa skall bli kvar som äter blod eller utgjuter människors blod på jorden, och ingen avkomma eller ättling skall bli kvar under himlen. Ty till dödsriket skall de gå, och till fördömelsens plats skall de stiga ner, och till djupets mörker skall de alla föras bort genom en våldsam död.
30 Inget blod skall synas på er, av allt det blod som skall finnas under alla de dagar då ni har dödat några djur eller boskap eller vad som helst som flyger på jorden. Gör ett gott verk för era själar genom att täcka över det som har utgjutits på jordens yta.
31 Och ni skall inte vara som den som äter med blod, utan akta er för att ingen får äta blod inför er. Täck över blodet, ty så har jag blivit befalld att vittna för er och era barn, tillsammans med allt kött.
32 Och låt inte själen ätas med köttet, så att inte ert blod, som är ert liv, utkrävs av något kött som utgjuter det på jorden.
33 Ty jorden skall inte bli ren från det blod som har utgjutits på den; ty (endast) genom blodet från den som utgöt det skall jorden bli renad genom alla dess generationer.
34 Och nu, mina barn, lyssna! Verka rätt och rättfärdighet, så att ni planteras i rättfärdighet över hela jorden och er härlighet upphöjs inför min Gud, som räddade mig från flodens vatten.

35 Och se, ni skall gå och bygga städer åt er och plantera i dem alla växter som finns på jorden, och dessutom alla fruktbärande träd.
36 I tre år skall frukten av allt som äts inte samlas in, och under det fjärde året skall dess frukt räknas helig, välbehaglig inför Gud den Högste, som har skapat himmel och jord och allting. Låt dem offra i överflöd det första av vinet och oljan (som) förstlingsfrukter på Herrens altare, den som tar emot det, och det som blir över skall tjänarna i Herrens hus äta inför altaret som tar emot det.
37 Och under det femte året skall ni frigöra den, så att ni frigör den i rättfärdighet och uppriktighet, och ni skall vara rättfärdiga, och allt vad ni planterar skall blomstra.
38 Ty så befallde Enok, er fars far, sin son Metusela och sin son Metusela, Lamek, och Lemek befallde mig allt vad hans fäder befallde honom.
39 Och jag skall ge er befallningar, mina söner, såsom Enok befallde sin son i det första jubelåret: Medan han ännu levde, den sjunde i sin generation, befallde och vittnade han för sin son och sina sonsöner ända till sin dödsdag.

KAPITEL 8

1 I det tjugonionde jubelåret, i den första veckan, [1373 AM] i början av dess, tog Arpaksad sig en hustru och hennes namn var Rasu'eja, dotter till Susan, dotter till Elam. Hon födde honom en son i det tredje året i denna vecka, [1375 AM] och han gav honom namnet Kainam.
2 Och sonen växte upp, och hans far lärde honom skrivande, och han gick för att söka efter en plats där han kunde erövra en stad.
3 Och han fann en inskrift som tidigare (generationer) hade ristat in i klippan, och han läste vad som stod där, och han skrev ner den och syndade på grund av den; ty den innehöll Väktarnas lära, i enlighet med vilken de brukade observera solens, månens och stjärnornas omen i alla himlens tecken.
4 Och han skrev ner det och sa ingenting om det, ty han var rädd för att tala med Noa om det, av rädsla för att bli vred på honom för dets skull.
5 Och i det trettionde jubelåret, [1429 AM] i den andra veckan, i det första året därav, tog han sig en hustru, och hennes namn var Melka, dotter till Madai, son till Jafet. Och i det fjärde året [1432 AM] födde han en son, och gav honom namnet Sela, ty han sade: 'Sannerligen, jag är sänd.'
6 [Och i det fjärde året föddes han] och Sela växte upp och tog sig en hustru, och hennes namn var Mu'ak, dotter till Kesed, hans fars bror, i det trettionde jubelåret, i den femte veckan, i det första året [1499 AM] därav.
7 Och hon födde honom en son i det femte året [1503 AM] därav, och han gav honom namnet Eber. Han tog sig en hustru, och hennes namn var Azûrâd, Nebrods dotter, i det trettioandra jubelåret, i den sjunde veckan, i det tredje året därav. [1564 AM]
8 Och i det sjätte året [1567 AM] födde hon honom en son, och han gav honom namnet Peleg, ty i den tid då Noas barn var födda började dela jorden mellan sig. Därför gav han honom namnet Peleg.
9 Och de delade (det) i hemlighet mellan sig och berättade det för Noa.
10 Och det hände sig i början av det trettiotredje jubelåret [1569 AM] att de delade jorden i tre delar, åt Sem, Ham och Jafet, enligt var och ens arv, under det första året i den första veckan, när en av oss som hade blivit utsänd var med dem.
11 Och han kallade sina söner, och de kom fram till honom, de och deras barn, och han delade jorden i lotter, som hans tre söner skulle ta i besittning, och de sträckte ut sina händer och tog skriften ur Noas, sin fars, famn.
12 Och på skriften framträdde som Sems lott mitten av jorden, vilket han skulle ta som arv åt sig själv och sina söner i evighetens generationer, från mitten av Rafas bergskedja, från mynningen av vattnet från floden Tina, och hans del går mot väster genom mitten av denna flod, och den sträcker sig tills den når vattnet i avgrunderna, ur vilka denna flod rinner ut och häller sitt vatten i havet Me'at, och denna flod rinner ut i det stora havet. Och allt som är mot norr är Jafets, och allt som är mot söder tillhör Sem.
13 Och den sträcker sig tills den når Karaso: detta är i tungans famn som vetter mot söder.
14 Och hans del sträcker sig längs det stora havet, och den sträcker sig i en rak linje tills den når väster om den tunga som vetter mot söder: ty detta hav kallas Egyptiska havets tunga.
15 Och den svänger härifrån söderut mot det stora havets mynning vid stranden av (dess) vatten, och den sträcker sig västerut till 'Afra, och den sträcker sig tills den når floden Gihons vatten, och söder om Gihons vatten, till denna flods stränder.
16 Och den sträcker sig mot öster, tills den når Edens lustgård, söder om den, [mot söder] och från öster om hela Edens land och hela öster, vänder den sig mot öster och fortsätter tills den når öster om berget som heter Rafa, och den går ner till stranden av floden Tinas mynning.
17 Genom lottkastning fick Sem och hans söner den i besittning för evigt, från släkte till släkte.
18 Och Noa gladde sig över att denna del kom fram för Sem och hans söner, och han kom ihåg allt som han hade talat med sin mun i profetior; ty han hade sagt: 'Välsignad vare Herren, Sems Gud, och må Herren bo i Sems boning.'
19 Och han visste att Edens lustgård är det allra heligaste och Herrens boning, och Sinai berg öknens mitt och Sions berg jordens navels mitt: dessa tre skapades som heliga platser mittemot varandra.
20 Och han prisade gudarnas Gud, som hade lagt Herrens ord i hans mun, ja, Herren för evigt.
21 Och han visste att en välsignad del och en välsignelse hade kommit till Sem och hans söner från släktled till evig tid – hela Edens land och hela Röda havets land, och hela landet i öster och Indien, och vid Röda havet och dess berg, och hela Bashans land, och hela Libanons land och Kafturöarna, och alla Sanirs och Amanas berg, och Assurs berg i norr, och hela Elams, Assurs och Babels land, och Susans och Maedas, och alla Ararats berg, och hela området bortom havet, som ligger bortom Assurs berg i norr, ett välsignat och vidsträckt land, och allt som finns i det är mycket gott.
22 Och för Ham kom den andra delen, bortom Gihon mot söder till höger om Edens trädgård, och den sträcker sig mot söder och den sträcker sig till alla eldbergen, och den

sträcker sig mot väster till 'Atelhavet och den sträcker sig mot väster tills den når Ma'ukhavet - det (havet) i vilket allt som inte är förstört stiger ner.
23 Och den går vidare mot norr till Gadirs gräns, och den fortsätter till havets vattenkust till Stora havets vatten tills den närmar sig floden Gihon, och går längs floden Gihon tills den når höger om Edens lustgård.
24 Och detta är det land som kom åt Ham som den lott han skulle ta i besittning för evigt, åt sig själv och sina söner, från släkte till släkte.
25 Och för Jafet kom den tredje delen bortom floden Tina, norr om dess vattens utlopp, och den sträcker sig nordost till hela Gogs region och till hela landet öster därav.
26 Och den sträcker sig norrut mot norr, och den sträcker sig till Qeltbergen mot norr, och mot Ma'uks hav, och den går vidare öster om Gadir så långt som till området för havets vatten.
27 Och den sträcker sig tills den närmar sig väster om Fara och återvänder mot Aferag, och den sträcker sig österut till Meathavets vatten.
28 Och den sträcker sig till området kring floden Tina i nordostlig riktning tills den närmar sig gränsen för dess vatten mot berget Rafa, och den vänder mot norr.
29 Detta är det land som Jafet och hans söner fick som den arvslott som han skulle ta i besittning åt sig själv och sina söner, från släkte till släkte, fem stora öar och ett stort land i norr.
30 Men det är kallt, och Hams land är hett, och Sems land är varken varmt eller kallt, utan det är en blandning av köld och hetta.

KAPITEL 9

1 Och Ham delade ut mellan sina söner, och den första lotten kom ut för Kush i öster, och väster om honom för Misraim, och väster om honom för Put, och väster om honom [och väster om] Kanaan vid havet.
2 Och Sem delade också mellan sina söner, och den första delen kom ut för Ham och hans söner, öster om floden Tigris tills den närmar sig öster, hela Indiens land och vid Röda havet vid dess kust, och Dedans vatten och alla bergen Mebri och Ela, och hela Susans land och allt som ligger på sidan av Pharnak till Röda havet och floden Tina.
3 Och för Assur kom den andra delen, hela Assurs land, Nineve och Shinar, och ända till Indiens gräns, och den går uppåt och kring floden.
4 Och åt Arpaksad kom den tredje delen, hela kaldeernas land öster om Eufrat, gränsande till Röda havet, och alla öknens vatten nära havets tunga som vetter mot Egypten, hela Libanon och Sanir och Amana ända till Eufrats gräns.
5 Och för Aram kom den fjärde delen, hela Mesopotamien, mellan Tigris och Eufrat, norr om Kaldeerna, till gränsen av Assurs berg och Arara.
6 Och åt Lud kom den femte delen, Assurs berg och allt som tillhör dem, tills det når Stora havet och tills det når öster om hans bror Assur.
7 Och Jafet delade också ut sitt arvsland mellan sina söner.
8 Och den första delen kom från Gomer i öster från norra sidan till floden Tina; och i norr kom från Magog alla de inre delarna i norr tills den når Meatsjön.
9 Och Madai kom fram som hans lott att han skulle besitta från sina två bröders västra sida till öarna och till öarnas kuster.
10 Och för Javan kom den fjärde delen, varje ö och de öar som ligger vid Luds gräns.
11 Och för Tubal kom den femte delen fram, mitt i den tunga som närmar sig gränsen för Luds del till den andra tungan, till området bortom den andra tungan till den tredje tungan.
12 Och åt Mesek kom den sjätte delen, hela området bortom den tredje tungan ända tills den närmar sig öster om Gadir.
13 Och för Tiras kom den sjunde delen, fyra stora öar mitt i havet, som når fram till Hams lott.
14 Och så delade Noas söner ut arven till sina söner inför sin far Noas, och han förband dem alla med en ed och uttalade en förbannelse över var och en som försökte ta den del som inte hade fallit (till honom) genom hans lott.
15 Och de sade alla: "Så må det ske, så må det ske" för dem och deras söner för evigt, genom deras släktled, intill domens dag. Då skall Herren Gud döma dem med svärd och eld för all deras orena ondska, med vilken de har fyllt jorden med överträdelse, orenhet, otukt och synd.

KAPITEL 10

1 Och i den tredje veckan av detta jubelår började de orena demonerna att vilseleda Noas söners barn och förleda dem till att förgöra dem.
2 Och Noas söner kom till sin far Noa, och de berättade för honom om de onda andar som förde vilse och förblindade och dödade hans söners söner.
3 Och han bad inför Herren, sin Gud, och sade: "Gud, över allt kötts andar, du som har visat mig barmhärtighet. Och du har frälst mig och mina söner från flodens vatten, och du har inte låtit mig förgås som du gjorde med förtappelsens söner. Ty din nåd har varit stor mot mig, och stor har din barmhärtighet varit mot min själ. Låt din nåd upphöjas över mina söner, och låt inte onda andar härska över dem, så att de inte förgör dem från jorden."
4 Men du må välsigna mig och mina söner, så att vi må föröka oss och föröka oss och uppfylla jorden.
5 Och Du vet hur Dina Väktare, dessa andars fäder, agerade i min tid: och vad gäller dessa levande andar, fängsla dem och håll dem fast på fördömelsens plats, och låt dem inte förgöra din tjänares, min Guds, söner; ty dessa är ondskefulla och skapade för att förgöra.
6 Och låt dem inte härska över de levandes andar, ty du allena kan utöva herravälde över dem. Och låt dem inte ha makt över de rättfärdigas söner från nu och för evigt.
7 Och Herren, vår Gud, befallde oss att binda alla.
8 Och andarnas ledare, Mastêmâ, kom och sade: 'Herre, Skapare, låt några av dem bli kvar inför mig, och låt dem lyssna till min röst och göra allt jag säger till dem; ty om några av dem inte lämnas kvar åt mig, skall jag inte kunna verkställa min viljas makt på människornas söner; ty dessa är till fördärv och leder vilse inför min dom, ty stor är människornas ondska.'
9 Och han sade: Låt en tiondel av dem förbli inför honom, och låt nio delar stiga ner till domens plats.

10 Och en av oss befallde han att vi skulle lära Noa all deras medicin, ty han visste att de inte skulle vandra i uppriktighet eller sträva i rättfärdighet.
11 Och vi gjorde enligt alla hans ord: alla de onda männen band vi på domens plats och en tiondel av dem lämnade vi kvar för att de skulle bli underkastade Satan på jorden.
12 Och vi förklarade för Noa alla mediciner mot deras sjukdomar, tillsammans med deras förförelser, hur han kunde bota dem med jordens örter.
13 Och Noa skrev ner allt i en bok, så som vi anvisade honom om all slags medicin. Så hindrades de onda andarna från att (skada) Noas söner.
14 Och han gav allt som han hade skrivit till Sem, sin äldste son, ty han älskade honom mer än alla sina söner.
15 Och Noa gick till vila hos sina fäder och blev begraven på berget Lubar i Ararats land.
16 Niohundrafemtio år fyllde han under sitt liv, nitton jubelår och två veckor och fem år. [1659 AM]
17 Och i sitt liv på jorden överträffade han människobarnen utom Enok på grund av den rättfärdighet, i vilken han var fullkomlig. Ty Enoks ämbete var instiftat till ett vittnesbörd för världens generationer, så att han skulle återberätta alla gärningar från generation till generation, ända till domens dag.
18 Och under det trettionde jubelåret, i det första året i den andra veckan, tog Peleg sig en hustru, vars namn var Lomna, dotter till Sina'ar, och hon födde honom en son i det fjärde året av denna vecka, och han gav honom namnet Reu; ty han sade: 'Se, människornas barn har blivit onda genom det onda uppsåtet att bygga åt sig en stad och ett torn i Shinars land.'
19 Ty de drogo från Ararats land österut till Shinar, ty i hans tid byggde de staden och tornet och sade: "Kom, låt oss därifrån stiga upp till himlen."
20 Och de började bygga, och i den fjärde veckan tillverkade de tegelstenar med eld, och tegelstenarna användes som sten, och leran med vilken de cementerade dem var asfalt som kommer från havet och från vattenkällorna i Shinars land.
21 Och de byggde den: fyrtiotre år [1645-1688 AM] byggde de den; dess bredd var 203 tegelstenar, och höjden (på en tegelsten) var en tredjedel av en; dess höjd uppgick till 5433 alnar och 2 palmer, och (längden på en mur var) tretton stadier (och den andra trettio stadier).
22 Och Herren, vår Gud, sade till oss: Se, de är ett enda folk, och (dette) har de börjat göra, och nu skall ingenting undanhållas dem. Kom, låt oss gå ner och förvirra deras språk, så att de inte förstår varandras språk, och de skall skingras i städer och folk, och ett enda beslut skall inte längre förbli hos dem ända till domens dag.
23 Och Herren steg ner, och vi steg ner med honom för att se staden och tornet som människornas barn hade byggt.
24 Och han förvirrade deras språk, och de förstod inte längre varandras språk, och de upphörde då att bygga staden och tornet.
25 Därför kallas hela Shinars land Babel, eftersom Herren där förvirrade alla människors språk, och därifrån spreds de till sina städer, var och en efter sitt språk och sin nation.
26 Och Herren sände en stark vind mot tornet och störtade det omkull till jorden. Se, det låg mellan Assyrien och Babylonien i Shinars land, och man kallade det Omkullstörtandet.
27 I den fjärde veckan i det första året [1688 AM] i början av det trettiofyra jubelåret, fördrevs de från Shinars land.
28 Och Ham och hans söner drog in i det land som han skulle ta i besittning, det land han hade förvärvat som sin lott i landet i södern.
29 Och Kanaan såg att Libanons land ända till Egyptens flod var mycket gott, och han gick inte in i sitt arveland västerut (det vill säga mot) havet, utan han bodde i Libanons land, österut och västerut från Jordans gräns och från havets gräns.
30 Och Ham, hans far, och Kush och Misraim, hans bröder, sade till honom: ”Du har bosatt dig i ett land som inte är ditt, och som inte har fallit till oss genom lottning. Gör inte så. Ty om du gör så, skall du och dina söner falla i landet och bli förbannade genom uppror. Ty genom uppror har ni bosatt er, och genom uppror skall dina barn falla, och du skall utrotas för evigt.”
31 Bo inte i Sems boning, ty Sem och hans söner fick det genom lott.
32 Förbannad vare du, och förbannad skall du vara bland alla Noas söner, genom den förbannelse genom vilken vi med ed förband oss inför den helige domarens och vår faders Noas närvaro.
33 Men han lyssnade inte till dem, utan bodde i Libanons land från Hamat ända till Egyptens ingång, han och hans söner, ända till denna dag.
34 Och av denna anledning heter det landet Kanaan.
35 Och Jafet och hans söner drog mot havet och bosatte sig i sitt land. Och Madai såg havets land, men det behagade honom inte. Han bad Ham, Assur och Arpaksad, sin hustrus bror, om arv. Och han bodde i Mediens land, nära sin hustrus bror, och det lever än idag.
36 Och han kallade sin boningsort och sina söners boningsort Medien, efter deras far Madai.

KAPITEL 11

1 Och under det trettiofemte jubelåret, i den tredje veckan, i det första året [1681 AM] därav, tog Reu sig en hustru, och hennes namn var 'Ôrâ, dotter till 'Ûr, son till Kesed, och hon födde honom en son, och han gav honom namnet Sêrôh, i det sjunde året av denna vecka i detta jubelår. [1687 AM]
2 Och Noas söner började kriga mot varandra, att ta fångar och att döda varandra, och att utgjuta människors blod på jorden, och att äta blod, och att bygga starka städer, och murar, och torn, och individer (började) upphöja sig över nationen, och att grunda kungadömen, och att gå i krig folk mot folk, och nation mot nation, och stad mot stad, och alla (började) göra ont, och att skaffa vapen, och att lära sina söner krig, och de började inta städer, och att sälja manliga och kvinnliga slavar.
3 Och Ur, Keseds son, byggde kaldéernas stad Ara och uppkallade den efter sitt eget och sin fars namn. Och de gjorde sig gjutna bilder, och de tillbad var och en avguden, den gjutna bilden som de hade gjort sig, och de började göra huggna bilder och orena simulakra, och onda andar hjälpte och förledde (dem) till att begå överträdelse och orenhet.

4 Och prins Mastêmâ ansträngde sig för att göra allt detta, och han sände ut andra andar, de som lades under hans hand, för att göra all slags orätt och synd och all slags överträdelse, för att fördärva och förstöra och utgjuta blod på jorden.
5 Därför gav han Seroh namnet Serug, ty alla dessa hade vänt sig till att begå alla möjliga synder och överträdelser.
6 Och han växte upp och bodde i Ur i Kaldeen, nära sin hustrus mors far, och han dyrkade avgudar, och han tog sig en hustru i det trettiosjätte jubelåret, i den femte veckan, i det första året [1744 AM] och hennes namn var Melka, dotter till Kaber, dotter till hans fars bror.
7 Och hon födde honom Nahor i det första året av denna vecka, och han växte upp och bodde i Ur i Kaldeen. Hans far lärde honom kaldeernas vetenskaper, att spå och förebåda, enligt himmelens tecken.
8 Och i det trettiosjunde jubelåret, i den sjätte veckan, i dess första år, [1800 AM] tog han sig en hustru, och hennes namn var 'Ijaska, dotter till Nestag från kaldeerna.
9 Och hon födde honom Tera i det sjunde året av denna vecka. [1806 AM]
10 Och prins Mastêmâ sände korpar och fåglar för att sluka utsädet som såddes i landet, för att förstöra landet och beröva människornas barn deras arbete. Innan de kunde plöja ner utsädet plockade korparna upp det från markens yta.
11 Och av denna anledning gav han honom namnet Terah, eftersom korparna och fåglarna fördrev dem till armod och slukade deras avkomma.
12 Och åren började bli ofruktsamma på grund av fåglarna, och de slukade all trädens frukt. Det var bara med stor ansträngning som de kunde rädda lite av all jordens frukt under sina dagar.
13 Och i detta trettionionde jubelår, i den andra veckan i det första året, [1870 AM] tog Terah sig en hustru, och hennes namn var Edna, dotter till Abram, dotter till hans fars syster. Och i det sjunde året i denna vecka [1876 AM] födde hon honom en son, och han gav honom namnet Abram, efter sin mors fars namn;
14 ty han hade dött innan hans dotter hade blivit havande med en son.
15 Och barnet började förstå jordens villfarelser, att alla gick vilse efter gudabilder och efter orenhet, och hans far lärde honom att skriva, och han var två veckor gammal, [1890 AM] och han skilde sig från sin far, för att han inte skulle tillbe avgudar med honom.
16 Och han började be till alltings Skapare att Han måtte frälsa honom från människobarnens felsteg, och att hans del inte skulle falla i felsteg efter orenhet och ondska.
17 Och såtiden kom för att så utsäde i landet, och de gick alla ut tillsammans för att skydda sin säd mot korparna, och Abram gick ut med dem som gick, och barnet var en pojke på fjorton år.
18 Och ett moln av korpar kom för att uppsluka utsädet, och Abram sprang för att möta dem innan de slog sig ner på marken, och ropade till dem innan de slog sig ner på marken för att uppsluka utsädet, och sade: "Kom inte ner; återvänd till den plats varifrån ni kom." Och de vände tillbaka.
19 Och han lät korpmolnen vända tillbaka den dagen sjuttio gånger, och av alla korpar i hela det land där Abram var bosatte sig inte ens en enda.
20Och alla som var med honom i hela landet såg honom ropa, och alla korparna vände tillbaka, och hans namn blev stort i hela kaldeernas land.
21 Och detta år kom alla som ville så, och han följde med dem tills såtiden var över. De sådde sin mark och det året förde de hem tillräckligt med säd, åt och blev mätta.
22 Och i det första året av den femte veckan [1891 AM] undervisade Abram dem som tillverkade redskap för oxar, träsmederna, och de tillverkade ett kärl ovanför marken, vänt mot plogens ram, för att så utsädet därpå, och utsädet föll ner därifrån på plogens skär och gömdes i jorden, och de fruktade inte längre korparna.
23 Och på detta sätt gjorde de (kärl) ovan marken på alla plogarnas ramar, och de sådde och odlade hela marken, enligt Abrams befallning, och de fruktade inte längre fåglarna.

KAPITEL 12

1 Och det hände sig i den sjätte veckan, i det sjunde året därav, [1904 AM] att Abram sade till sin far Tera och sade: "Fader!"
2 Och han sade: ”Här är jag, min son.” Och han sade:
"Vad hjälp och vinning har vi av de avgudar som du dyrkar,
Och inför vilken du böjer dig?
3 Ty det finns ingen ande i dem,
Ty de är dumma skepnader och ett förvillande för hjärtat.
Dyrka dem inte:
4 Tillbed himlens Gud,
Vem låter regn och dagg falla över jorden
Och gör allt på jorden,
Och har skapat allt genom sitt ord,
Och allt liv är från inför Hans ansikte.
5 Varför tillber ni sådant som inte har någon ande i sig?
Ty de är (människans) händers verk,
Och på era axlar bär ni dem,
Och ni får ingen hjälp från dem,
Men de är en stor skam för dem som tillverkar dem,
och ett förvillande av hjärtat för dem som dyrkar dem:
Dyrka dem inte.
6 Hans fader sade till honom: ”Jag vet det också, min son, men vad skall jag göra med ett folk som har satt mig att tjäna dem?”
7 Och om jag säger dem sanningen, kommer de att döda mig, ty deras själ håller sig till dem, tillbeder dem och ärar dem.
8. Tig, min son, så att de inte dödar dig.’ Och dessa ord talade han till sina två bröder, och de blev vredgade på honom och han teg.
9 Och i det fyrtionde jubelåret, i den andra veckan, i det sjunde året därav, [1925 AM] tog Abram sig en hustru, och hennes namn var Sarai, hans fars dotter, och hon blev hans hustru.
10 Och Haran, hans bror, tog sig en hustru i det tredje året av den tredje veckan [1928 AM], och hon födde honom en son i det sjunde året av denna vecka [1932 AM], och han gav honom namnet Lot.
11 Och Nahor, hans bror, tog sig en hustru.

12 Och i Abrams sextionde levnadsår, det vill säga i den fjärde veckan, i hans fjärde år, [1936 AM] stod Abram upp om natten och brände upp avgudahuset, och han brände upp allt som fanns i huset och ingen människa visste det.
13 Och de uppstod på natten och försökte rädda sina gudar från elden.
14 Och Haran skyndade sig att rädda dem, men elden flammade över honom, och han brändes i elden, och han dog i Ur i Kaldeen inför sin far Terach, och man begravde honom i Ur i Kaldeen.
15 Och Terach drog ut från Ur i Kaldeen, han och hans söner, för att gå till Libanon och Kanaans land, och han bodde i Harans land, och Abram bodde hos sin far Terach i Haran i två veckor, ett år.
16 Och i den sjätte veckan, i det femte året därav, [1951 AM] satt Abram uppe hela natten på nymånen i den sjunde månaden för att observera stjärnorna från kvällen till morgonen, för att se hur årets karaktär skulle bli med avseende på regnen, och han var ensam medan han satt och observerade.
17 Och ett ord kom upp i hans hjärta och han sade: Alla stjärnornas tecken, månens och solens tecken, allt ligger i Herrens hand. Varför utforskar jag dem?
18 Om han vill, låter han det regna, morgon och kväll;
Och om Han vill, så undanhåller Han det,
Och allt är i hans hand.
19 Och han bad den natten och sade:
Min Gud, Gud den Högste, du allena är min Gud,
Och Dig och Ditt herravälde har jag utvalt.
Och Du har skapat allting,
och allt som är dina händers verk.
20 Befria mig från onda andars händer som härskar över människors hjärtans tankar,
Och låt dem inte leda mig vilse från Dig, min Gud.
Och bestyrk mig och mina avkommor för evigt
Att vi inte går vilse från nu och för evigt.
21 Och han sade: "Skall jag återvända till kaldeernas Ur, som söker mitt ansikte, så att jag kan återvända till dem, skall jag förbli här på denna plats? Må den rätta vägen inför dig lyckas i din tjänares händer, så att han kan uppfylla den och jag inte vandrar i mitt hjärtas bedrägeri, o min Gud."
22 Och när han hade talat och bedjt, se, Herrens ord sändes till honom genom mig; han sade: 'Gå upp från ditt land och från din släkt och från din faders hus till det land som jag skall visa dig, och jag skall göra dig till ett stort och talrikt folk.'
23 Och jag skall välsigna dig
Och jag skall göra ditt namn stort,
Och du skall bli välsignad på jorden,
Och i dig skall alla jordens släkter välsignas,
Och jag skall välsigna dem som välsignar dig,
Och förbanna dem som förbannar dig.
24 Och jag skall vara din Gud och din sons och din sonsons och hela din säd. Frukta inte, från nu och framåt och till alla släkten på jorden är jag din Gud.
25 Och Herren Gud sade: ”Öppna hans mun och hans öron, så att han kan höra och tala med sin mun, med det språk som har uppenbarats.” Ty det hade upphört ur alla människors munnar från den dag då (Babels) omstörtning ägde rum.
26 Och jag öppnade hans mun och hans öron och hans läppar, och jag började tala med honom på hebreiska, skapelsens språk.
27 Och han tog sina fäders böcker, och dessa var skrivna på hebreiska, och han skrev ner dem, och han började från och med nu studera dem, och jag lät honom veta det han inte kunde (förstå), och han studerade dem under de sex regniga månaderna.
28 Och det hände sig i det sjunde året av den sjätte veckan [1953 AM] att han talade till sin far och berättade för honom att han skulle lämna Haran för att gå in i Kanaans land för att se det och sedan återvända till honom.
29 Och hans fader Terach sade till honom: ”Gå i frid.
Må den evige Guden göra din väg rak.
Och Herren [(vara) med dig och] beskydda dig från allt ont,
Och ge dig nåd, barmhärtighet och ynnest inför dem som ser dig,
Och må inga människobarn ha makt över dig att skada dig;
Gå i frid.
30 Och om du ser ett land som är ljuvligt för dina ögon att bo i, så stå upp och ta mig till dig, och ta Lot, din broder Harans son, med dig, som din egen son. Herren vare med dig.
31 Och din broder Nahor må följa med mig tills du återvänder i fred, och då följa vi alla tillsammans med dig.

KAPITEL 13

1 Abram bröt upp från Haran och tog med sig sin hustru Saraj och sin bror Harans son till Kanaans land. Sedan kom han till Assur och fortsatte till Sikem och bodde där vid en hög ek.
2 Och han såg, och se, landet var mycket ljuvligt, från Hamat-vägen ända till den höga eken.
3 Och Herren sade till honom: "Åt dig och din säd skall jag ge detta land."
4 Och han byggde där ett altare och offrade där ett brännoffer åt Herren, som hade uppenbarat sig för honom.
5 Och han drog därifrån upp till berget ... Betel i väster och Ai i öster, och slog upp sitt tält där.
6 Och han såg, och se, landet var mycket vidsträckt och gott, och allt växte därpå: vinstockar, fikon och granatäpplen, ekar, ilexer, terebinter, oljeträd, cedrar, cypresser, dadlar och alla träd på marken, och det fanns vatten på bergen.
7 Och han prisade Herren, som hade lett honom ut ur Ur i Kaldeen och fört honom till detta land.
8 Och det hände sig i det första året, i den sjunde veckan, vid nymånen i den första månaden, 1954 AM] att han byggde ett altare på detta berg och åkallade Herrens namn: 'Du, den evige Guden, är min Gud.'
9 Och han offrade ett brännoffer åt Herren på altaret, för att han skulle vara med honom och inte överge honom alla hans livsdagar.
10 Och han drog därifrån och drog mot södern, och han kom till Hebron, och Hebron byggdes vid den tiden, och han bodde där i två år, och han drog (därifrån) till landet i södern, till Bealot, och det blev hungersnöd i landet.
11 Och Abram kom till Egypten under det tredje året i veckan, och han bodde i Egypten i fem år innan hans hustru rycktes ifrån honom.

12 Tanais i Egypten byggdes vid den tiden, sju år efter Hebron.
13 När Farao tog Sarai, Abrams hustru, till fånga, lät Herren Farao och hans hus drabbas av stora plågor för Sarai, Abrams hustru.
14 Och Abram var mycket förmögen i sin ägo av får, nötkreatur, åsnor, hästar, kameler, tjänare och tjänarinnor, och i överväldigande mängd silver och guld. Och hans brorson Lot var också rik.
15 Och Farao gav tillbaka Sarai, Abrams hustru, och sände ut honom ur Egyptens land. Han drog till den plats där han från början hade slagit upp sitt tält, till altarets plats, med Ai i öster och Betel i väster. Och han prisade Herren, sin Gud, som hade fört honom tillbaka i frid.
16 Och det hände sig under det fyrtioförsta jubelåret, i det tredje året av den första veckan, [1963 AM] att han återvände till denna plats och offrade där ett brännoffer, och åkallade Herrens namn och sade: 'Du, Gud den Högste, är min Gud från evighet till evighet.'
17 Och under det fjärde året i denna vecka [1964 AM] skildes Lot från honom, och Lot bodde i Sodom, och männen i Sodom syndade mycket.
18 Och det bedrövade honom i hjärtat att hans brorson hade skilts ifrån honom, ty han hade inga barn.
19 Det år då Lot blev bortförd till fångenskap, sade Herren till Abram, efter att Lot hade skilts från honom, i det fjärde året av denna vecka: "Lyft upp dina ögon från den plats där du bor, mot norr och söder, väster och öster."
20 Ty hela det land som du ser skall jag ge dig och din säd för evigt, och jag skall göra din säd som havets sand. Även om man kan räkna jordens stoft, skall din säd inte kunna räknas.
21 Stå upp och vandra (genom landet) längs dess längd och bredd och se allt, ty åt din säd skall jag ge det.' Och Abram gick till Hebron och bosatte sig där.
22 Och samma år kom Kedorlaomer, kung i Elam, och Amrafel, kung i Shinar, och Arjok, kung i Selasar, och Tergal, kung över folken, och dödade kungen i Gomorra, och kungen i Sodom flydde, och många föll genom sår i Siddims dal vid Salthavet.
23 Och de tog Sodom, Adam och Seboim till fånga, och de tog även Lot, Abrams brorson, och alla hans ägodelar till fånga, och drog sedan till Dan.
24 Och en som hade flytt kom och berättade för Abram att hans brorson hade blivit tillfångatagen och (Abram) beväpnade sina hustjänare ...
25 ... för Abram och hans avkomma gav han en tiondel av förstlingsskörden åt Herren, och Herren stadgade det som en evig stadga att de skulle ge det åt prästerna som tjänade inför honom, så att de skulle besitta det för evigt.
26 Och denna lag har ingen gräns för antalet dagar, ty han har förberett det för generationerna för evigt att de skall ge Herren tionde av allt, av utsädet och vinet och oljan och boskapen och fåren.
27 Och han gav det åt sina präster att äta och dricka med glädje inför honom.
28 Då kom Sodoms kung till honom och bugade sig inför honom och sade: "Vår herre Abram, giv oss de själar som du har räddat, men låt bytet bli ditt."
29 Och Abram sade till honom: "Jag lyfter mina händer till Gud den Högste, att jag inte skall ta vare sig en tråd eller en skorem av något som är ditt, för att du inte skall säga: 'Jag har gjort Abram rik', utom allena vad de unga männen har ätit och den del som de män som följde med mig har fått, Aner, Eskol och Mamre. Dessa skall få sin del."

KAPITEL 14

1 Efter detta, i det fjärde året i denna vecka, vid nymånaden i tredje månaden, kom Herrens ord till Abram i en dröm; han sade: ”Frukta inte, Abram! Jag är din beskyddare, och din lön skall bli mycket stor.”
2 Och han sade: "Herre, Herre, vad vill du ge mig? Jag går ju härifrån barnlös, och Maseqs, min tjänarinnas, son är Dammasek Elieser. Han skall bli min arvinge, och åt mig har du inte gett några avkommor."
3 Och han sade till honom: "Denne (mannen) skall inte bli din arvinge, utan en som skall komma ut ur ditt eget liv; han skall bli din arvinge."
4 Och han förde honom ut och sade till honom: "Se mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem."
5 Och han såg upp mot himlen och såg stjärnorna. Och han sade till honom: Så skall din avkomma bli.
6 Och han trodde på Herren, och det räknades honom till rättfärdighet.
7 Och han sade till honom: ”Jag är Herren som har fört dig ut från Ur i Kaldeen för att ge dig kanaanéernas land till besittning för evigt. Jag skall vara din Gud och din säd efter dig.”
8 Och han sade: 'Herre, Herre, hur skall jag veta att jag skall ärva (det)?'
9 Och han sade till honom: ”Tag åt mig en treårig kviga, en treårig get, ett treårigt får, en turturduva och en duva.”
10 Och han tog allt detta mitt i månaden och bodde vid Mamres ek, som ligger nära Hebron.
11 Och han byggde där ett altare och offrade allt detta; och han göt deras blod på altaret och delade dem mitt emellan och lade dem mitt emot varandra; men fåglarna delade han inte.
12 Och fåglar kom ner på bitarna, och Abram drev bort dem och tillät inte fåglarna att röra vid dem.
13 När solen hade gått ner, föll en hänförelse över Abram, och se, ett skräckfullt mörker föll över honom, och man sade till Abram: "Vet förvisso att din avkomma skall bo som främlingar i ett land som inte är deras, och de skall föra dem till träldom och plåga dem i fyrahundra år."
14 Och även den nation som de skall vara i slaveri under skall jag döma, och därefter skall de dra ut därifrån med mycket ägodelar.
15 Och du skall gå till dina fäder i frid och bli begraven i god ålder.
16 Men i den fjärde generationen skall de återvända hit, ty amoréernas missgärning är ännu inte fullbordad.
17 Och han vaknade ur sin sömn och uppstod, och solen hade gått ner; och se, en låga brann, och se, en ugn rykte, och en eldslåga for fram mellan bitarna.
18 Och på den dagen slöt Herren ett förbund med Abram och sade: Åt din säd skall jag ge detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, floden Eufrat: keniterna, kenisséerna, kadmoniterna, perisséerna, rafaéerna, pakoreerna, hiveerna, amoréerna, kanaanéerna, girgaséerna och jebuséerna.

19 Och dagen gick, och Abram offrade bitarna och fåglarna och deras fruktoffer och deras dryckesoffer, och elden förtärde dem.
20 Och på den dagen slöt vi ett förbund med Abram, alldeles som vi hade slutit förbund med Noa i denna månad; och Abram förnyade högtiden och förordningen för sig själv för evigt.
21 Och Abram gladde sig och berättade allt detta för sin hustru Sarai; och han trodde att han skulle få barn, men hon födde inte.
22 Och Sarai gav sin man Abram råd och sade till honom: "Gå in till Hagar, min egyptiska tjänarinna. Kanske skall jag genom henne skaffa dig avkomma."
23 Abram lyssnade till sin hustru Sarai och sade till henne: "Gör så." Sarai tog sin egyptiska tjänstekvinna Hagar och gav henne åt sin man Abram till hustru.
24 Och han gick in till henne, och hon blev havande och födde honom en son, och han gav honom namnet Ismael, i det femte året av denna vecka [1965 AM]; och detta var Abrams åttiosjätte år.

KAPITEL 15

1 Och i det femte året av den fjärde veckan av detta jubelår, [1979 AM] i tredje månaden, mitt i månaden, firade Abram högtiden för förstlingsskörden.
2 Och han offrade nya offergåvor på altaret, förstlingsfrukterna av grödan, åt Herren: en kviga, en get och ett får på altaret som brännoffer åt Herren. Deras fruktoffer och deras dryckesoffer offrade han på altaret tillsammans med rökelse.
3 Och Herren uppenbarade sig för Abram och sade till honom: Jag är Gud den Allsmäktige; visa dig själv gott inför mig och var ostrafflig.
4 Och jag skall sluta ett förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig övermåttan.
5 Då föll Abram ner på sitt ansikte, och Gud talade med honom och sade:
6 'Se, min förordning är med dig,
Och du skall bliva fader till många folk.
7 Inte heller skall du mer heta Abram,
Men ditt namn skall från nu och för evigt vara Abraham.
Ty jag har gjort dig till många folks fader.
8 Och jag skall göra dig mycket stor,
Och jag skall göra dig till folk,
Och kungar skall utgå från dig.
9 Och jag skall upprätta mitt förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, genom släktena, ett evigt förbund, så att jag må vara din Gud och din säd efter dig.
10 Jag skall ge dig och din säd efter dig det land där du har bott som främling, Kanaans land, för att du skall besitta det för evigt, och jag skall vara deras Gud.
11 Herren sade till Abraham: ”Håll mitt förbund, du och din säd efter dig. Omskär alla mankön bland er och omskär er förhud. Det skall vara ett tecken på ett evigt förbund mellan mig och er.
12 Och på den åttonde dagen skall ni omskära barnet, alla av mankön i era släktled, både de som är födda i huset och de som ni har köpt för penningar från någon främling, någon som ni har förvärvat och som inte är av er släkt.
13 Den som är född i ditt hus skall omskäras, och de som du har köpt för pengar skall omskäras, och mitt förbund skall vara i ert kött och blod till en evig förordning.
14 Och den oomskurne av mankön som inte blir omskuren på sin förhud på den åttonde dagen, den själen skall utrotas ur sitt folk, ty han har brutit mitt förbund.
15 Och Gud sade till Abraham: »Din hustru Sarai skall icke mer heta Sarai, utan Sara skall vara hennes namn.»
16 Och jag skall välsigna henne och ge dig en son med henne, och jag skall välsigna honom, och han skall bli ett folk, och kungar över folk skall utgå från honom.
17 Då föll Abraham ner på sitt ansikte och gladde sig, och sade i sitt hjärta: "Skall en son födas åt en som är hundra år gammal, och skall Sara, som är nittio år gammal, föda?"
18 Och Abraham sade till Gud: "O, att Ismael måtte leva inför dig!"
19 Och Gud sade: Ja, även Sara skall föda dig en son, och du skall ge honom namnet Isak. Jag skall upprätta mitt förbund med honom, ett evigt förbund för hans avkomma efter honom.
20 Och även vad Ismael beträffar har jag hört dig. Se, jag skall välsigna honom och göra honom stor och föröka honom oerhört. Han skall få tolv furstar, och jag skall göra honom till ett stort folk.
21 Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, som Sara skall föda åt dig i dessa dagar, i nästa år.
22 Och när han hade upphört att tala med honom, steg Gud upp från Abraham.
23 Och Abraham gjorde såsom Gud hade sagt till honom; han tog sin son Ismael och alla som var födda i hans hus och som han hade köpt för hans penningar, alla mankön i hans hus, och omskar deras förhud.
24 Och på just den dagen blev Abraham omskuren, och alla män i hans hus, *och de som var födda i huset*, och alla som han hade köpt för penningar från främlingens barn, blev omskurna med honom.
25 Denna lag gäller för alla släktled och för evigt, och det finns ingen omskärelse av dagarna, och ingen utelämnande av en enda dag av de åtta dagarna; ty det är en evig förordning, föreskriven och skriven på de himmelska tavlorna.
26 Och var och en som föds och vars förhud inte omskärs på åttonde dagen, han tillhör inte förbundets barn som Herren slöt med Abraham, utan fördärvets barn. Det finns inte heller något tecken på honom att han tillhör Herren, utan (han är ämnad) att förgöras och dräpas från jorden och utrotas ur jorden, ty han har brutit Herrens, vår Guds, förbund.
27 Ty alla Guds änglar och alla helgelsens änglar har skapats så från skapelsens dag, och inför Guds änglar och helgelsens änglar har Han helgat Israel, för att de skulle vara med Honom och med Hans heliga änglar.
28 Och du befaller Israels barn att de ska hålla detta förbunds tecken i sina generationer som en evig förordning, och de ska inte utrotas ur landet.
29 Ty budet är stadgat som ett förbund, att de skall hålla det för evigt bland alla Israels barn.
30 Herren lät inte Ismael och hans söner och hans bröder och Esau komma nära sig, och han utvalde dem inte för att de var Abrahams barn, utan för att han kände dem, utan han utvalde Israel till att vara sitt folk.

31 Och han helgade det och samlade det bland alla människobarn, ty det finns många nationer och många folk, och alla är hans, och över allt har han satt andar med makt att leda dem vilse från honom.
32 Men över Israel utsåg han ingen ängel eller ande, ty han allena är deras härskare, och han skall bevara dem och behöva dem av sina änglar och sina andar och av alla sina krafter, för att han skall bevara dem och välsigna dem, och att de skall vara hans och han skall vara deras från och med nu för evigt.
33 Och nu förkunnar jag för dig att Israels barn inte skall hålla fast vid denna förordning, och de skall inte omskära sina söner enligt hela denna lag; ty i sin omskärelse skall de utelämna denna omskärelse av sina söner, och alla dessa, Beliars söner, skall lämna sina söner oomskurna som de föddes.
34 Herren skall rikta stor vrede mot Israels barn, eftersom de har övergivit hans förbund och vikit av från hans ord, och upprörts och hädat, eftersom de inte följer denna lags förordning. De har behandlat sina lemmar som hedningarna, så att de kan fördrivas och utrotas ur landet. Och det skall inte mer finnas någon förlåtelse eller nåd för dem [så att det skulle finnas förlåtelse och nåd] för all synd i denna eviga villfarelse.

KAPITEL 16

1 Och vid nymånaden i den fjärde månaden uppenbarade vi oss för Abraham vid Mamres ek, och vi talade med honom, och vi förkunnade för honom att hans hustru Sara skulle ge honom en son.
2 Och Sara skrattade, ty hon hörde att vi hade talat dessa ord med Abraham, och vi tillrättavisade henne, och hon blev rädd och förnekade att hon hade skrattat för ordens skull.
3 Och vi berättade för henne hennes sons namn, såsom hans namn är förordnat och skrivet på de himmelska tavlorna (dvs. Isak,
4 Och (att) när vi återvände till henne vid en bestämd tid, skulle hon ha blivit havande med en son.
5 Och i denna månad verkställde Herren sina domar över Sodom, Gomorra, Seboim och hela Jordanområdet. Han brände upp dem med eld och svavel och förintade dem ända till denna dag, precis som jag har förkunnat för dig alla deras gärningar. De är onda och syndare i hög grad, och de orenar sig och begår otukt i sitt kött och bedriver orenhet på jorden.
6 Och på samma sätt skall Gud verkställa dom över de platser där de har handlat enligt Sodoms orenhet, likt domen över Sodom.
7 Men vi räddade Lot, ty Gud tänkte på Abraham och sände honom ut ur ödeläggelsens mitt.
8 Och han och hans döttrar begick en synd på jorden, en sådan som inte hade förekommit på jorden från Adams dagar ända till hans tid; ty mannen låg med sina döttrar.
9 Och se, det befalldes och inristades angående alla hans avkommor på de himmelska tavlorna att ta bort dem och utrota dem, och att verkställa dom över dem likt domen över Sodom, och att inte lämna någon avkomma av människan på jorden på fördömelsens dag.
10 I samma månad drog Abraham upp från Hebron och drog därifrån och bosatte sig mellan Kadesh och Sur i Gerars berg.
11 Och mitt i den femte månaden flyttade han därifrån och bodde vid Edsbrunnen.
12 Och i mitten av den sjätte månaden besökte Herren Sara och gjorde med henne som han hade sagt, och hon blev havande.
13 Och hon födde en son i tredje månaden, och mitt i månaden, vid den tid då Herren hade talat till Abraham, på högtiden för förstlingsskörden, föddes Isak.
14 Och Abraham omskar sin son på åttonde dagen. Han var den förste som blev omskuren enligt det förbund som gäller för evigt.
15 Och i det sjätte året av den fjärde veckan kom vi till Abraham, till Edsbrunnen, och vi uppenbarade oss för honom [såsom vi hade sagt till Sara att vi skulle återvända till henne, och hon skulle ha fått en son].
16 Och vi återvände i den sjunde månaden och fann Sara havande framför oss] och vi välsignade honom och förkunnade för honom allt som hade blivit beslutat om honom, att han inte skulle dö förrän han hade fått sex söner till och fått se dem innan han dog; utan att hans namn och avkomma skulle nämnas i Isak:
17 Och att alla hans söners avkomma skulle vara hedningar och räknas bland hedningarna; men av Isaks söner skulle en bli en helig avkomma och inte räknas bland hedningarna.
18 Ty han skulle bli den Högstes del, och hela hans avkomma skulle falla i Guds besittning, för att det skulle vara Herrens egendomsfolk framför alla folk och för att det skulle bli ett kungarike och präster och ett heligt folk.
19 Och vi gick vår väg och berättade för Sara allt vad vi hade sagt till honom, och de båda gladde sig med stor glädje.
20 Och han byggde där ett altare åt Herren, som hade räddat honom och som hade gjort honom glad i det land där han bodde som främling. I denna månad firade han en glädjefest i sju dagar, nära altaret som han hade byggt vid Edsbrunnen.
21 Och han byggde lövhyddor åt sig själv och sina tjänare vid denna högtid, och han var den förste som firade lövhyddohögtiden på jorden.
22 Och under dessa sju dagar bar han varje dag fram ett brännoffer åt Herren till altaret: två oxar, två baggar, sju får och en get, som syndoffer, för att därigenom sona för sig själv och sin avkomma.
23 Och som tackoffer sju baggar, sju killingar, sju får och sju getter, med tillhörande fruktoffer och dryckesoffer, och allt fettet därav brände han på altaret, ett utvalt offer åt Herren, en välbehaglig doft.
24 Och morgon och kväll brände han väldoftande ämnen: rökelse, galbanum, nardus, myrra, kryddor och kurkuma; alla dessa sju offrade han, krossade och blandade i lika delar rena.
25 Och han firade denna högtid i sju dagar och gladde sig av hela sitt hjärta och av hela sin själ, han och alla som var i hans hus. Ingen främling eller oomskuren var med honom.
26 Och han välsignade sin Skapare som hade skapat honom i hans generation, ty han hade skapat honom enligt sitt välbehag; ty han visste och förstod att från honom skulle rättfärdighetens planta uppstå för eviga generationer,

och från honom en helig säd, så att den skulle bli lik honom som hade skapat allting.
27 Och han välsignade och gladde sig, och han gav denna högtid namnet Herrens högtid, en glädje som Gud den Högste behagar.
28 Och vi välsignade honom för evigt och alla hans avkommor efter honom genom alla jordens släktled, ty han firade denna högtid i rätt tid, enligt de himmelska tavlornas vittnesbörd.
29 Därför är det föreskrivet på de himmelska tavlorna för Israel att de ska fira lövhyddofesten i sju dagar med glädje, i den sjunde månaden, en välbehaglig stadga inför Herren - en evig stadga från släkte till släkte för släkte, år efter år.
30 Och på detta finns ingen gräns för antalet dagar; ty det är för evigt stadgat för Israel att de skall fira den och bo i hyddor och sätta kransar på sina huvuden och hämta lövrika grenar och pilträd från bäcken.
31 Och Abraham tog palmgrenar och frukt av vackra träd, och gick varje dag sju gånger om morgonen runt altaret med grenarna och prisade och tackade sin Gud för allt med glädje.

KAPITEL 17

1 Och i det första året av den femte veckan avvandes Isak under detta jubelår [1982 AM] och Abraham gjorde en stor fest i den tredje månaden, den dag då hans son Isak avvandes.
2 Och Ismael, Hagars son, från Egypten, stod inför Abrahams, sin far, i hans ställe. Abraham gladde sig och prisade Gud därför att han hade sett sina söner och inte hade dött barnlös.
3 Och han kom ihåg de ord som han hade talat till honom den dag då Lot hade skilts från honom, och han gladde sig över att Herren hade gett honom avkomma på jorden för att ärva jorden, och han välsignade med hela sin mun Skaparen av allting.
4 Och Sara såg Ismael leka och dansa, och Abraham jubla av stor glädje. Hon blev avundsjuk på Ismael och sade till Abraham: "Kasta ut denna slavinna och hennes son, ty denna slavinnas son skall inte ärva med min son Isak."
5 Och Abraham fann detta illa för sin tjänarinna och sin son, så att han skulle driva bort dem.
6 Och Gud sade till Abraham: ”Låt det inte ta illa upp i dina ögon för barnets och för tjänstekvinnan. Lyssna till Saras ord och gör allt vad hon har sagt till dig, ty genom Isak skall ditt namn och din avkomma uppkallas.”
7 Men denna slavinnas son skall jag göra till ett stort folk, ty han är av din säd.
8 Tidigt om morgonen steg Abraham upp och tog bröd och en vattenflaska och lade det på Hagars och barnets axlar och lät henne gå.
9 Och hon gick åstad och vandrade omkring i Beer-Sebas öken, och vattnet i säcken tog slut, och barnet törstade och kunde inte gå vidare och föll omkull.
10 Och hans mor tog honom och kastade honom under ett olivträd och gick och satte sig mitt emot honom, på bågskotts avstånd, ty hon sade: 'Låt mig inte se mitt barns död'. Och medan hon satt där grät hon.
11 Och en Guds ängel, en av de heliga, sade till henne: "Varför gråter du, Hagar? Stå upp och ta barnet och håll det i din hand, ty Gud har hört din röst och sett barnet."
12 Och hon öppnade sina ögon och fick se en vattenbrunn. Hon gick då och fyllde sin flaska med vatten och gav sitt barn att dricka. Sedan stod hon upp och gick mot Parans öken.
13 Och barnet växte upp och blev en bågskytt, och Gud var med honom, och hans mor tog åt honom en hustru bland Egyptens döttrar.
14 Och hon födde honom en son, och han gav honom namnet Nebajot, ty hon sade: Herren var nära mig när jag åkallade honom.
15 Och det hände sig i den sjunde veckan, i det första året därav, [2003 AM] i den första månaden i detta jubelår, på den tolfte i denna månad, hördes röster i himlen om Abraham, att han var trogen i allt vad han hade sagt honom, och att han älskade Herren, och att han var trogen i all vedermöda.
16 Och prins Mastêmâ kom och sade inför Gud: 'Se, Abraham älskar sin son Isak, och han har behag i honom mer än allt annat. Be honom offra honom som brännoffer på altaret, och Du skall se om han kommer att göra detta bud, och Du skall veta om han är trogen i allt där Du prövar honom.'
17 Och Herren visste att Abraham var trofast i alla hans lidanden, ty han hade prövat honom i sitt land och med hungersnöd, och hade prövat honom med kungars rikedomar, och hade prövat honom återigen med hans hustru, när hon hade blivit ryckt ifrån honom, och med omskärelse; och hade prövat honom med Ismael och Hagar, hans tjänarinna, när han sände bort dem.
18 Och i allt vari han hade prövat honom befanns han vara trogen, och hans själ var inte otålig, och han var inte sen att handla, ty han var trogen och en som älskade Herren.

KAPITEL 18

1 Gud sade till honom: ”Abraham, Abraham.” Och han sade: ”Se, här är jag.”
2 Och han sade: ”Tag din älskade son, som du älskar, Isak, och gå upp på höglandet och offra honom på ett av bergen som jag skall visa dig.”
3 Tidigt om morgonen steg han upp och sadlade sin åsna och tog med sig sina två unga män och sin son Isak. Han klöv ved till brännoffret och gick till platsen på tredje dagen, och han såg platsen på avstånd.
4 Och han kom till en vattenbrunn och sade till sina unga män: "Stanna här med åsnan, så skall jag och pojken gå (dit), och när vi har tillbett skall vi komma tillbaka till er."
5 Och han tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, och han tog elden och kniven i sin hand, och de gick båda tillsammans dit.
6 Och Isak sade till sin fader: ”Fader.” Och han svarade: ”Här är jag, min son.” Och han sade till honom: ”Se elden och kniven och veden, men var är fåret till brännoffret, fader?”
7 Och han sade: ”Gud skall utse sig ett får till brännoffer, min son.” Och han närmade sig platsen för Guds berg.
8 Och han byggde ett altare och lade veden på altaret och band sin son Isak och lade honom på veden som låg på

altaret. Sedan sträckte han ut sin hand för att ta kniven för att slakta sin son Isak.
9 Och jag stod inför honom och inför fursten Mastêmâ, och Herren sade: 'Be honom inte att lägga sin hand på pojken eller göra honom något, ty jag har visat att han fruktar Herren.'
10 Och jag ropade till honom från himlen och sade till honom: 'Abraham, Abraham!' Och han blev förskräckt och sade: 'Se, här är jag.'
11 Och jag sade till honom: ”Lägg inte din hand på pojken och gör honom ingenting. Ty nu har jag visat att du fruktar Herren och inte har undanhållit mig din son, din förstfödde.”
12 Och prins Mastêmâ blev skamslagen; och Abraham lyfte upp sina ögon och såg, och se, en bagge som var fasttagen ... i sina horn, och Abraham gick och tog baggen och offrade den till brännoffer i sin sons ställe.
13 Och Abraham kallade den platsen 'Herren har sett', därför att det sägs om berget 'Herren har sett', det är berget Sion.
14 Och Herren kallade Abraham vid hans namn för andra gången från himlen, liksom han lät oss uppenbara oss för att tala till honom i Herrens namn.
15 Och han sade: ”Vid mig själv har jag svurit, säger Herren, eftersom du har gjort detta och inte undanhållit din son, din älskade son, från mig, att jag skall välsigna dig rikligt och föröka din avkomma talrikligen, såsom stjärnorna på himlen och såsom sanden på havets strand. Och din avkomma skall ärva sina fienders städer,
16 Och i din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, eftersom du har lytt min röst, och jag har visat alla att du är trofast mot mig i allt vad jag har sagt till dig: Gå i frid.
17 Och Abraham gick till sina unga män, och de bröt upp och gick tillsammans till Beer-Sheba, och Abraham [2010 AM] bodde vid Edsbrunnen.
18 Och han firade denna högtid varje år, sju dagar med glädje, och han kallade den Herrens högtid enligt de sju dagar under vilka han gick och återvände i fred.
19 Och följaktligen har det blivit förordnat och skrivet på de himmelska tavlorna angående Israel och dess avkomma att de skall fira denna högtid i sju dagar med högtidens glädje.

KAPITEL 19

1 Och i det första året, den första veckan i det fyrtioandra jubelåret, återvände Abraham och bosatte sig mitt emot Hebron, det vill säga Kirjat-Arba, i två årsveckor.
2 Och under det första året av den tredje veckan av detta jubelår var Saras levnadsdagar fullbordade, och hon dog i Hebron.
3 Och Abraham gick för att hålla dödssång över henne och begrava henne, och vi prövade honom [för att se] om hans ande var tålmodig och om han inte var upprörd i sina munns ord; och han befanns ha tålamod i detta och blev inte oroad.
4 Ty i andens tålamod talade han med Hets barn, i avsikt att de skulle ge honom en plats där han kunde begrava hans döda.
5 Och Herren lät honom finna nåd inför alla som såg honom, och han bad i mildhet till Hets söner, och de gav honom marken med den dubbla grottan mitt emot Mamre, det är Hebron, för fyra hundra siklar silver.
6 Och de bad honom och sade: Vi skall ge dig det för ingenting. Men han ville inte ta det från deras händer för ingenting, ty han gav platsens pris, hela pengarna, och han bugade sig för dem två gånger, och därefter begravde han sin döda i den dubbla grottan.
7 Och Saras hela levnadstid var ett hundra tjugosju år, det vill säga två jubelår, fyra veckor och ett år. Detta är Saras levnadstid.
8 Detta är den tionde prövningen med vilken Abraham prövades, och han befanns vara trogen och tålig i anden.
9 Och han sade inte ett enda ord om ryktet i landet att Gud hade sagt att han skulle ge det åt honom och hans avkomma efter honom, och att han bad om en plats där att begrava sina döda; ty han befanns vara trogen och var nedtecknad på de himmelska tavlorna som Guds vän.
10 Och i det fjärde året därpå tog han en hustru åt sin son Isak, och hennes namn var Rebekka [2020 AM] [dotter till Betuel, son till Nahor, Abrahams bror], syster till Laban och dotter till Betuel; och Betuel var son till Melka, som var hustru till Nahor, Abrahams bror.
11 Och Abraham tog sig en tredje hustru, och hennes namn var Ketura, en av hans tjänares döttrar, ty Hagar hade dött före Sara. Och hon födde honom sex söner, Simram, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua, under de två årsveckorna.
12 Och i den sjätte veckan, under det andra året därifrån, födde Rebecka åt Isak två söner, Jakob och Esau,
13 Och [2046 AM] Jakob var en glatt och rättrådig man, och Esau var vild, en man på fälten och hårig, och Jakob bodde i tält.
14 Och ynglingarna växte upp, och Jakob lärde sig skriva; men Esau lärde sig inte, ty han var en man på fältet och en jägare, och han lärde sig krigföring, och alla hans gärningar var grymma.
15 Och Abraham älskade Jakob, men Isak älskade Esau.
16 Och Abraham såg Esaus gärningar, och han visste att hans namn och avkomma skulle uppkallas efter Jakob; och han kallade Rebekka och gav en befallning angående Jakob, ty han visste att hon (också) älskade Jakob mycket mer än Esau.
17 Och han sade till henne: Min dotter, vaka över min son Jakob, ty han skall vara i mitt ställe på jorden och till en välsignelse bland människornas barn och till ära för hela Sems säd.
18 Ty jag vet att Herren skall utvälja honom till sitt egendomsfolk, framför alla folk som finns på jorden.
19 Och se, min son Isak älskar Esau mer än Jakob, men jag ser att du verkligen älskar Jakob.
20 Öka din godhet mot honom och låt dina ögon vara fästa vid honom i kärlek, ty han skall vara en välsignelse för oss på jorden från nu och framåt till alla släkten.
21 Må dina händer vara starka, och låt ditt hjärta glädjas i din son Jakob, ty jag har älskat honom mer än alla mina söner. Han skall vara välsignad för evigt, och hans avkomma skall uppfylla hela jorden.
22 Om en människa kan räkna sanden på jorden, så skall också hans avkomma räknas.

23 Och alla de välsignelser med vilka Herren har välsignat mig och mina avkommor skall tillhöra Jakob och hans avkomma för alltid.
24 Och i hans avkomma skall mitt namn bli välsignat, och mina fäders namn Sem, Noab, Enok, Mahalalel, Enos, Set och Adam.
25 Och dessa skall lägga himmelens grundvalar och stärka jorden och förnya alla ljuskällor som finns på himlavalvet.
26 Och han kallade Jakob inför sin mor Rebeckas ögon och kysste honom, välsignade honom och sade:
27 'Jakob, min älskade son, som min själ älskar, må Gud välsigna dig från himlavalvet och ge dig alla de välsignelser varmed han välsignade Adam, Enok, Noa och Sem; och allt som han sade till mig och allt som han lovade att ge mig, må han låta hålla sig till dig och din säd för evigt, i enlighet med himlens dagar över jorden.'
28 Och Mastêmâs andar skall inte härska över dig eller över dina avkommor så att du vänder dig bort från Herren, som är din Gud från och med nu för evigt.
29 Må Herren Gud vara din och din förstföddes fader, och må han vara folket för alltid.
30 Gå i frid, min son.' Och de gick båda ut tillsammans från Abraham.
31 Och Rebecka älskade Jakob av hela sitt hjärta och av hela sin själ, mycket mer än Esau, men Isak älskade Esau mycket mer än Jakob.

KAPITEL 20

1 Och i det fyrtioandra jubelåret, i det första året av den sjunde veckan, kallade Abraham Ismael [2052 (2045?) AM] och hans tolv söner, Isak och hans två söner och Keturas sex söner och deras söner.
2 Och han befallde dem att de skulle hålla Herrens väg, att de skulle utöva rättfärdighet och älska sin nästa och handla på detta sätt bland alla människor, att de skulle vandra så i förhållande till dem att de utövade rätt och rättfärdighet på jorden.
3 att de skulle omskära sina söner, enligt det förbund som han hade slutit med dem, och inte vika av till höger eller vänster från någon av de stigar som Herren hade befallt oss, och att vi skulle avhålla oss från all otukt och orenhet [och avstå från all otukt och orenhet bland oss].
4 Och om någon kvinna eller flicka begår otukt bland er, bränn henne i eld och låt dem inte begå otukt med henne efter sina ögon och sitt hjärta; och låt dem inte ta sig hustrur bland Kanaans döttrar, ty Kanaans avkomma skall utrotas ur landet.
5 Och han berättade för dem om jättarnas dom och sodomiternas dom, hur de hade dömts för sin ondska och dött på grund av sin otukt och orenhet och ömsesidiga fördärv genom otukt.
6 Och akta er för all otukt och orenhet och för all syndens besudlande, så att ni inte gör vårt namn till en förbannelse och hela ert liv till ett spottord och alla era söner till att förgöras av svärd, och ni blir förbannade som Sodom och hela er kvarleva som Gomorras söner.
7 Jag bönfaller er, mina söner, älska himmelens Gud och håll fast vid alla hans bud. Följ inte deras avgudar och deras orenheter.
8 Och gör er inte gjutna eller snidade gudar, ty de är fåfänglighet, och det finns ingen ande i dem. Ty de är verk av (människo-) händer, och alla som förtröstar på dem förtröstar inte på något.
9 Tjän dem inte, och tillbe dem inte heller. Tjän den högste Guden och tillbe honom ständigt. Hoppas alltid på hans ansikte och öva rättfärdighet och rättfärdighet inför honom. Han ska finna behag i er och ge er sin barmhärtighet. Han ska låta regn komma över er morgon och kväll. Han ska välsigna alla era verk som ni har utfört på jorden. Han ska välsigna ditt bröd och ditt vatten. Han ska välsigna din livsfrukt och din marks frukt, dina boskapshjordar och dina fårshjordar.
10 Och ni skall bli till välsignelse på jorden, och alla jordens folk skall åtrå er och välsigna era söner i mitt namn, så att de må bli välsignade liksom jag.
11 Och han gav gåvor åt Ismael och hans söner och Keturas söner och lät dem gå bort från sin son Isak, och han gav allt åt sin son Isak.
12 Och Ismael och hans söner, och Keturas söner och deras söner drogo tillsammans och bosatte sig från Paran ända till Babylons väg, i hela det land som ligger österut mot öknen.
13 Och dessa blandades med varandra, och de fick namnet araber och ismaeliter.

KAPITEL 21

1 Och i det sjätte året av den sjunde veckan av detta jubelår kallade Abraham Isak till sig, sin son, och [2057 (2050?) AM] befallde honom och sade: 'Jag är gammal och vet inte när jag ska dö, och jag är mätt av mina dagar.'
2 Och se, jag är ett hundra sjuttiofem år gammal, och i alla mina livsdagar har jag kommit ihåg Herren och av hela mitt hjärta sökt att göra hans vilja och att vandra rättrådigt på alla hans vägar.
3 Min själ har hatat avgudar, och jag har föraktat dem som tjänar dem, och jag har gett mitt hjärta och min ande för att noga göra hans vilja som har skapat mig.
4 Ty Han är den levande Guden, och Han är helig och trofast, och Han är rättfärdig över allt, och hos Honom finns ingen mottagande av (människans) person och ingen mottagande av gåvor. Ty Gud är rättfärdig och verkställer dom över alla dem som överträder Hans bud och föraktar Hans förbund.
5 Och du, min son, håll hans bud och hans stadgar och hans rätter, och följ inte styggelserna och de huggna och gjutna bilderna.
6 Och ät inte blod, vare sig från djur eller boskap eller från någon fågel som flyger under himlen.
7 Och om du slaktar ett offer som ett välbehagligt tackoffer, slakta det och häll dess blod på altaret, och allt fettet från offret som offras på altaret tillsammans med fint mjöl och matoffret blandat med olja, tillsammans med dess dryckesoffer. Offra allt detta tillsammans på brännoffersaltaret. Det är en välbehaglig doft inför Herren.
8 Och du skall offra fettet från tackoffret över elden som är på altaret, jämte fettet som är på magen och allt fettet på inälvorna och de två njurarna och allt fettet som är på dem. Du skall även ta bort fettet på ländryggen och levern, tillsammans med njurarna.

9 Och offra allt detta till en välbehaglig lukt inför Herren, tillsammans med dess matoffer och dryckesoffer, till en välbehaglig lukt, offerbröd åt Herren.
10 Och ät dess kött den dagen och på den andra dagen, och låt inte solen gå ner över det på den andra dagen förrän det är ätet, och låt ingenting bli över till den tredje dagen; ty det är inte acceptabelt [för det är inte godkänt] och låt det inte längre ätas, och alla som äter därav kommer att bringa synd över sig; ty så har jag funnit det skrivet i mina förfäders böcker och i Enoks ord och i Noas ord.
11 Och på alla dina offergåvor skall du strö salt, och förbundets salt skall inte saknas i alla dina offergåvor inför Herren.
12 Och vad gäller veden till offren, se till att du inte tar med dig annat vedträ till altaret utöver detta: cypress, lagerträ, mandelträ, gran, tallträ, cederträ, savinträ, fikonträ, olivträ, myrra, lagerträ och asparges.
13 Och av dessa slag trä skall du lägga på altaret under offret, sådant som har beprövats till sitt utseende, och lägg inte därpå kluvet eller mörkt trä, utan hårt och rent, felfritt, med frisk och ny tillväxt; och lägg inte därpå gammalt trä, [ty dess doft är borta] ty det finns inte längre någon doft i det som förut.
14 Förutom dessa slag av trä skall du inte lägga något annat (på altaret), ty doften sprids, och lukten av dess doft når inte upp till himlen.
15 Håll detta bud och gör det, min son, så att du kan vara rättrådig i allt du gör.
16 Var alltid ren till kroppen och tvätta dig med vatten innan du går fram för att offra på altaret, och tvätta dina händer och fötter innan du går fram till altaret. Och när du har offrat färdigt, tvätta åter dina händer och fötter.
17 Och låt intet blod synas på dig eller dina kläder. Var på din vakt, min son, mot blod, var ytterst på din vakt, täck det med stoft.
18 Och ät inte något blod, ty det är själen; ät inte något blod alls.
19 Och ta inte emot gåvor för människors blod, så att det inte utgjuts ostraffat, utan dom; ty det är blodet som utgjuts som får jorden att synda, och jorden kan inte renas från människors blod annat än genom blodet från den som utgöt det.
20 Och ta inte emot några gåvor eller offergåvor för människors blod, blod för blod, för att du må bli välbehaglig inför Herren, Gud den Högste, ty han är de godas försvar, och för att du må bevaras från allt ont och han må frälsa dig från all slags död.
21 Jag ser, min son, att alla människobarnens gärningar är synd och ondska, och alla deras gärningar är orenhet, en styggelse och en förorening, och det finns ingen rättfärdighet hos dem.
22 Se upp för att du inte vandrar på deras vägar och går på deras stigar och begår en synd som leder till döden inför Gud den Högste. Annars skall han dölja sitt ansikte för dig och ge dig tillbaka i dina överträdelsers händer och utrota dig ur landet och dina avkommor under himlen. Ditt namn och dina avkommor skall utrotas från hela jorden.
23 Vänd er bort från alla deras gärningar och all deras orenhet, och håll den Högste Gudens stadgar, och gör hans vilja och var rättrådiga i allt.
24 Och han skall välsigna dig i alla dina gärningar och skall låta en rättfärdighetens planta uppstå från dig över hela jorden, genom alla jordens släktled. Och mitt namn och ditt namn skall inte för evigt glömmas under himlen.
25 Gå, min son i frid. Må Gud den Högste, min Gud och din Gud, ge dig styrka att göra hans vilja, och må han välsigna alla dina avkommor och dina efterkommande från släkte till släkte för evigt, med alla rättfärdiga välsignelser, så att du må bli en välsignelse på hela jorden.
26 Och han gick ut från honom i glädje.

KAPITEL 22

1 Och det hände sig i den första veckan av det fyrtiofjärde jubelåret, i det andra året, det vill säga året då Abraham dog, att Isak och Ismael kom från Edsbrunnen för att fira veckohögtiden, det vill säga högtiden för skördens förstlingsfrukter, till Abraham, deras far. Och Abraham gladde sig över att hans två söner hade kommit.
2 Ty Isak hade många ägodelar i Beer-Sheba, och Isak brukade gå och se hans ägodelar och sedan återvända till sin far.
3 I de dagarna kom Ismael för att besöka sin far, och de kom båda tillsammans. Isak offrade ett brännoffer och bar fram det på sin fars altare, som han hade gjort i Hebron.
4 Och han offrade ett tackoffer och gjorde en glädjefest inför sin bror Ismael. Och Rebecka bakade nya kakor av den nya säden och gav dem till sin son Jakob, för att han skulle ta dem med till sin far Abraham, av landets förstlingsskörder, så att han kunde äta dem och välsigna alltings Skapare innan han dog.
5 Och Isak sände också genom Jakob till Abraham ett högst värdefullt tackoffer, så att han kunde äta och dricka.
6 Och han åt och drack och prisade Gud den Högste, som har skapat himmel och jord, som har gjort allt det feta på jorden och gett det åt människornas barn, för att de skall äta och dricka och prisa sin Skapare.
7 Och nu tackar jag dig, min Gud, för att du har låtit mig se denna dag. Se, jag är ett hundra sjuttiofem år, gammal och mätt på dagar, och alla mina dagar har varit frid för mig.
8 Fiendens svärd har inte övervunnit mig i allt vad du har gett mig och mina barn, alla mina livsdagar ända till denna dag.
9 Min Gud, må din nåd och din frid vara över din tjänare och över hans söners avkomma, så att de må vara dig ett utvalt folk och en arvedel bland alla jordens folk från nu till alla jordens dagar, släkte efter släkte, till alla släktleds evigheter.
10 Och han kallade Jakob och sade: ”Min son Jakob, må allas Gud välsigna dig och ge dig styrka att göra rättfärdighet och göra sin vilja inför honom, och må han utvälja dig och din säd, så att ni må bli ett folk till hans arv enligt hans vilja för alltid.”
11 Och du, min son Jakob, kom fram och kyss mig.’ Och han kom fram och kysste honom och sade: ’Välsignad vare min son Jakob och alla Guds, den Högstes, söner från evighet till evighet. Må Gud ge dig en rättfärdig avkomma, och må han helga några av dina söner mitt på hela jorden. Må folk tjäna dig och alla folk böja sig inför din avkomma.’

12 Var stark inför människor och utöva makt över hela Sets säd. Då skall dina vägar och dina söners vägar bli rättfärdiga, så att de blir ett heligt folk.
13 Må Gud den Högste ge dig alla de välsignelser som han har välsignat mig med, och som han välsignat Noa och Adam med. Må de vila över dina avkommors heliga huvuden från släkte till släkte för evigt.
14 Och må Han rena dig från all orättfärdighet och orenhet, så att du må bli förlåten alla de överträdelser som du har begått i ovetskap. Och må Han styrka dig och välsigna dig. Och må du ärva hela jorden,
15 Och må han förnya sitt förbund med dig, så att du må vara hans folk till arvedel i alla evighet, och må han vara för dig och din säd en Gud i sanning och rättfärdighet i alla jordens dagar.
16 Och du, min son Jakob, kom ihåg mina ord och håll din faders Abrahams bud. Avskilj dig från folken och ät inte med dem. Gör inte som de gör och var inte deras sällskap. Ty deras gärningar är orena, och alla deras vägar är en förorening, en styggelse och orenhet.
17 De offrar sina offer åt de döda, och de dyrkar onda andar, och de äter över gravarna, och alla deras verk är fåfänglighet och intet.
18 De har inget hjärta att förstå, och deras ögon ser inte vad deras verk är, och hur de far vilse när de säger till en träbit: 'Du är min Gud', och till en sten: 'Du är min Herre och du är min räddare.' [Och de har inget hjärta.]
19 Och dig, min son Jakob, må Gud den Högste hjälpa dig, och må himmelens Gud välsigna dig och befria dig från deras orenhet och från all deras villfarelse.
20 Var försiktig, min son Jakob, att inte ta en hustru av någon av Kanaans döttrars säd, ty all hans säd skall utryckas ur jorden.
21 Ty på grund av Hams överträdelse försvann Kanaan, och all hans avkomma skall utplånas från jorden och allt som finns därav, och ingen som kommer från honom skall bli frälst på domens dag.
22 Och vad gäller alla avgudadyrkare och de gudlösa
(a) Det skall inte finnas något hopp för dem i de levandes land;
(b) Och ingen skall minnas dem på jorden;
(c) Ty de skall stiga ner i dödsriket,
(d) Och till fördömelsens plats skall de gå,
Liksom Sodoms barn togs bort från jorden, så skall alla de som dyrkar avgudar tas bort.
23 Frukta inte, min son Jakob, och var inte förskräckt, du Abrahams son. Må Gud den Högste bevara dig från fördärv och befria dig från alla felsteg.
24 Detta hus har jag byggt åt mig själv för att jag skall ge mitt namn på jorden. [Det skall ges åt dig och din säd för evigt], och det skall kallas Abrahams hus. Det skall ges åt dig och din säd för evigt. Ty du skall bygga mitt hus och befästa mitt namn inför Gud för evigt. Din säd och ditt namn skall bestå från släkte till släkte på jorden.
25 Och han upphörde att befalla honom och välsigna honom.
26 Och de två låg tillsammans i en och samma säng, och Jakob sov i Abrahams, sin fars fars, famn. Och han kysste honom sju gånger, och hans hjärta och tillgivenhet gladde sig över honom.
27 Och han välsignade honom av hela sitt hjärta och sade: 'Guden den Högste, allas Gud och alltings Skapare, som förde mig ut från Ur i Kaldeen för att ge mig detta land till arv för evigt, och för att jag skulle upprätta en helig säd – välsignad vare den Högste för evigt.'
28 Och han välsignade Jakob och sade: Min son, över vilken jag av allt mitt hjärta och min tillgivenhet gläder mig, må din nåd och din barmhärtighet vara över honom och hans avkomma för alltid.
29 Överge honom inte och förakta honom inte från nu och in i evighetens dagar. Må dina ögon öppnas för honom och hans avkomma, så att du bevarar honom och välsignar honom och helgar honom till ett folk för din arv.
30 Och välsigna honom med alla Dina välsignelser från nu och framåt till alla evigheters dagar, och förnya Ditt förbund och Din nåd med honom och hans avkomma i enlighet med all Din välbehag till alla jordens släkten.

KAPITEL 23

1 Och han lade Jakobs två fingrar på hans ögon och prisade gudarnas Gud. Han täckte sitt ansikte och sträckte ut sina fötter och sov in evighetens sömn och samlades till sina fäder.
2 Och trots allt detta låg Jakob i hans famn och visste inte att Abraham, hans fars far, var död.
3 Och Jakob vaknade ur sin sömn, och se, Abraham var kall som is, och han sade: "Fader, fader!" Men ingen talade, och han visste att han var död.
4 Och han steg upp från sitt sköte och sprang och berättade för Rebecka, sin mor. Och Rebecka gick till Isak om natten och berättade det för honom. Och de gick tillsammans, och Jakob var med dem, och han hade en lampa i handen. Och när de hade gått in, fann de Abraham liggande död.
5 Och Isak föll ner över sin fars ansikte och grät och kysste honom.
6 Och rösterna hördes i Abrahams hus, och Ismael, hans son, stod upp och gick till Abraham, hans far, och grät över Abraham, hans far, han och hela Abrahams hus, och de grät mycket.
7 Och hans söner Isak och Ismael begravde honom i den dubbla grottan, nära hans hustru Sara, och de grät honom i fyrtio dagar, alla män i hans hus, och Isak och Ismael och alla deras söner, och alla Keturas söner på deras platser; och dagarna av gråt över Abraham var över.
8 Och han levde tre jubelår och fyra årsveckor, ett hundra sjuttiofem år, och fullbordade sina livsdagar och blev gammal och mätt på dagar.
9 Ty förfädernas levnadstid var nitton jubelår; och efter floden började de bli färre än nitton jubelår, och deras jubelår minskade, och de åldrades snabbt och mättas av sina dagar på grund av mångfaldig vedermöda och sina onda vägar, med undantag för Abraham.
10 Ty Abraham var fullkomlig inför Herren i alla sina gärningar och levde i rättfärdighet alla sina livsdagar. Men se, han fullbordade inte fyra jubelår i sitt liv, då han hade blivit gammal på grund av ondska och var mätt av sina dagar.
11 Och alla släkten som skall uppstå från denna tid till den stora domens dag skall snabbt åldras, innan de har fullbordat två jubelår, och deras kunskap skall överge dem

på grund av deras ålderdom och all deras kunskap skall försvinna.
12 Och i de dagarna, om en man lever ett och ett halvt jubelår, skall man säga om honom: 'Han har levt länge, och större delen av hans dagar är plåga och sorg och vedermöda, och det finns ingen fred.'
13 Ty olycka följer på olycka, och sår på sår, och vedermöda på vedermöda, och ont budskap på ont budskap, och sjukdom på sjukdom, och alla möjliga onda domar som dessa, en efter en: sjukdom och störtande, och snö och frost och is, och feber och frossa, och dvala, och hungersnöd, och död och svärd och fångenskap, och alla slags olyckor och plågor.
14 Och allt detta skall komma över ett ont släkte, som begår överträdelser på jorden. Deras gärningar är orenhet och otukt, besudling och styggelser.
15 Då skall de säga: 'Fädernas dagar var många (ända till tusen år), och de var goda; men se, våra livsdagar, om en man har levt många, är sextio år, och om han är stark, fyrtio år, och de är onda, och det finns ingen fred i denna onda generations dagar.'
16 Och i den generationen skall sönerna överbevisa sina fäder och sina äldste om synd och orättfärdighet, och om deras muns ord och den stora ondska som de begår, och om att de övergav det förbund som Herren slöt mellan dem och honom, att de skulle hålla och göra efter alla hans bud och hans förordningar och alla hans lagar, utan att vika av vare sig till höger eller vänster.
17 Ty alla har gjort ont, och varje mun talar orättfärdighet, och alla deras gärningar är orenhet och en styggelse, och alla deras vägar är förorening, orenhet och fördärv.
18 Se, jorden skall förgöras för alla deras verks skull, och det skall inte finnas något frö från vinstocken och ingen olja, ty deras verk är helt och hållet trolösa, och de skall alla förgås tillsammans, djur och boskap och fåglar och alla havets fiskar, för människobarnens skull.
19 Och de skall strida med varandra, ung med gammal, gammal med ung, fattig med rik, ringa med stor och tiggare med furste, för lagens och förbundets skull, ty de har glömt bud och förbund och högtider och månader och sabbater och jubelår och alla domar.
20 Och de skall stå fram med bågar och svärd och kriga för att föra dem tillbaka till vägen; men de skall inte återvända förrän mycket blod har utgjutits på jorden, den ene efter den andre.
21 Och de som har undkommit skall inte återvända från sin ondska till rättfärdighetens väg, utan de skall alla upphöja sig till bedrägeri och rikedom, så att var och en tar allt som är sin nästas, och de skall utropa det stora namnet, men inte i sanning och inte i rättfärdighet, och de skall vanhelga det allra heligaste med sin orenhet och sin fördärvda orenhet.
22 Och ett stort straff skall drabba detta släktes gärningar från Herren, och han skall överlämna dem åt svärd och dom och fångenskap, och till att bli plundrade och uppslukade.
23 Och han skall väcka upp mot dem syndarna bland hedningarna, som varken har barmhärtighet eller medlidande, och som inte skall respektera någon, varken gammal eller ung, eller någon, ty de är mer ondskefulla och starka till att göra ont än alla människors barn. Och de skall bruka våld mot Israel och överträda Jakob, och mycket blod skall utgjutas på jorden, och det skall inte finnas någon att samla in och ingen att begrava.
24 I de dagarna skall de ropa högt och be och be om att bli frälsta från syndarnas, hedningarnas, hand; men ingen skall bli frälst.
25 Och barnens huvuden skall vara vita med grått hår, och ett tre veckor gammalt barn skall se gammalt ut som en hundraårig man, och deras växt skall förgås genom vedermöda och förtryck.
26 Och i de dagarna skall barnen börja studera lagarna och söka buden och återvända till rättfärdighetens väg.
27 Och dagarna skall börja bli många och föröka sig bland dessa människors barn, tills deras dagar närmar sig tusen år. Och antalet år är större än (tidigare) var dagarnas antal.
28 Och det skall inte finnas någon gammal man, inte heller någon som är *inte* nöjd med sina dagar, ty alla skall vara (som) barn och ungdomar.
29 Och alla sina dagar skall de fullborda och leva i fred och glädje, och det skall inte finnas någon Satan eller någon ond förgörare; ty alla deras dagar skall vara dagar av välsignelse och helande.
30 Och vid den tiden skall Herren hela sina tjänare, och de skall resa sig upp och se stor fred och driva bort sina fiender. Och de rättfärdiga skall se det och vara tacksamma och glädjas i evigheters evighet och skall se alla deras domar och alla deras förbannelser över sina fiender.
31 Och deras ben skall vila i jorden, och deras andar skall glädjas mycket, och de skall veta att det är Herren som skipar dom och visar barmhärtighet mot hundratals och tusentals och mot alla som älskar honom
32 Och du, Moses, skriv ner dessa ord; ty så är de skrivna, och de nedtecknar dem på de himmelska tavlorna som ett vittnesbörd för släktledarna för evigt.

KAPITEL 24

1 Och efter Abrahams död välsignade Herren hans son Isak, och han reste sig från Hebron och gick och bodde vid Synens källa i det första året av den tredje veckan [2073 AM] av detta jubelår, sju år.
2 Och i det första året av den fjärde veckan började en hungersnöd i landet, [2080 AM] förutom den första hungersnöden som hade varit i Abrahams dagar.
3 Och Jakob kokade linssoppa, och Esau kom hungrig hem från marken. Och han sade till sin bror Jakob: "Ge mig av den här röda soppan." Och Jakob sade till honom: "Sälj din förstfödslorätt till mig, så skall jag ge dig bröd och även av den här linssoppan."
4 Esau sade i sitt hjärta: ”Jag måste dö. Vad gagnar mig denna förstfödslorätt?”
5 Och han sade till Jakob: 'Jag ger det åt dig.' Och Jakob sade: 'Svär det till mig i dag', och han svor det till honom.
6 Och Jakob gav sin broder Esau bröd och rätter, och han åt tills han blev mätt. Esau föraktade sin förstfödslorätt. Därför fick Esau namnet Edom, efter den röda rätten som Jakob gav honom som förstfödslorätt.
7 Och Jakob blev den äldre, men Esau blev nedvärderad från sin värdighet.
8 Och hungersnöd var över landet, och Isak drog av för att dra ner till Egypten i det andra året av denna vecka, och begav sig till filistéernas kung i Gerar, till Abimelek.

9 Och Herren uppenbarade sig för honom och sade till honom: ”Dra inte ner till Egypten. Bo i det land som jag säger dig, och stanna som främling i detta land. Jag skall vara med dig och välsigna dig.
10 Ty åt dig och din säd skall jag ge hela detta land, och jag skall hålla den ed som jag svor Abraham, din fader. Jag skall göra din säd talrik som stjärnorna på himlen och ge din säd hela detta land.
11 Och i din avkomma skall alla jordens folk bli välsignade, eftersom din fader lydde min röst och höll vad jag föreskrev, mina bud, mina lagar, mina stadgar och mitt förbund. Lyd nu min röst och bo i detta land.
12 Och han bodde i Gelar i tre veckor i ett år.
13 Och Abimelek gav honom och allt som tillhörde honom och sade: "Var och en som rör vid honom eller något som tillhör honom skall dö."
14 Och Isak blev mäktig bland filistéerna och skaffade sig många ägodelar: oxar, får, kameler och åsnor, och ett stort hushåll.
15 Och han sådde i filistéernas land och skördade hundrafalt, och Isak blev oerhört mäktig, och filistéerna avundades honom.
16 Alla brunnar som Abrahams tjänare hade grävt medan han levde, dem hade filistéerna täppt igen efter Abrahams död och fyllt med jord.
17 Och Abimelek sade till Isak: "Gå ifrån oss, ty du är mycket mäktigare än vi." Och Isak drog därifrån i det första året av den sjunde veckan och vistades som främling i Gerars dalar.
18 Och de grävde åter upp de vattenbrunnar som Abrahams, hans fars, tjänare hade grävt, och som filistéerna hade stängt igen efter hans far Abrahams död, och han gav dem namn som hans far Abraham hade gett dem.
19 Och Isaks tjänare grävde en brunn i dalen och fann där levande vatten. Herdarna i Gerar tvistade med Isaks herdar och sade: "Vattnet är vårt." Och Isak kallade brunnen "Våld", eftersom de hade varit vållande mot oss.
20 Och de grävde en andra brunn, och de tvistade även om den, och han kallade den Fiendskap. Och han reste sig därifrån och de grävde en annan brunn, och om den tvistade de inte, och han kallade den Rum. Och Isak sade: Nu har Herren gett oss plats, och vi har förökat oss i landet.
21 Och han drog därifrån upp till Edsbrunnen under det första året av den första veckan i det fyrtiofjärde jubelåret.
22 Och Herren uppenbarade sig för honom den natten, vid nymånaden i den första månaden, och sade till honom: "Jag är Abrahams, din fader, Gud. Frukta inte, ty jag är med dig och skall välsigna dig och föröka din avkomma som jordens sand, för min tjänare Abrahams skull."
23 Och han byggde där ett altare, det som hans far Abraham först hade byggt, och han åkallade Herrens namn och offrade offer åt sin far Abrahams Gud.
24 Och de grävde en brunn och fann levande vatten.
25 Och Isaks tjänare grävde en annan brunn men fann inget vatten. De gick och berättade för Isak att de inte hade funnit något vatten. Isak sade: "Jag har svurit i dag till filistéerna, och detta har blivit kungjort för oss."
26 Och han kallade platsen Edsbrunnen, ty där hade han svurit sin ed till Abimelek och Ahussat, sin vän, och Pikol, hövdingen, sin här.
27 Och Isak förstod den dagen att han under ed hade svurit dem att sluta fred med dem.
28 Och Isak förbannade filistéerna på den dagen och sade: Förbannade vare filistéerna till vredens och harmens dag bland alla folk! Må Gud göra dem till ett hån och en förbannelse och till ett föremål för vrede och harm i syndarnas, hedningarnas, händer och i kittimernas händer.
29 Och den som undkommer fiendens och kittimernas svärd, må det rättfärdiga folket ryckas upp under himlen genom dom, ty de skall vara mina barns fiender och ovänner i släkte efter släkte på jorden.
30 Och ingen kvarleva skall lämnas kvar åt dem, inte heller en som skall bli frälst på domens vredes dag. Till förintelse, utrotning och utdrivning från jorden skall hela filistéernas säd (förvaras), och det skall inte mer lämnas kvar åt dessa kaftorim ett namn eller en säd på jorden.
31 Ty om han än stiger upp till himlen, skall han därifrån störtas ner, och om han än gör sig stark på jorden, skall han därifrån släpas ut, och om han än gömmer sig bland folken, skall han därifrån utrotas. Och om han än stiger ner i dödsriket, skall även där hans dom vara stor, och även där skall han inte ha någon fred.
32 Och om han går i fångenskap, skall de döda honom på vägen genom deras händer som står efter hans liv, och varken namn eller avkomma skall lämnas kvar åt honom på hela jorden, ty han skall försvinna i evig förbannelse.
33 Och så är det skrivet och inristat om honom på de himmelska tavlorna, att göra med honom på domens dag, så att han må ryckas upp ur jorden.

KAPITEL 25

1 Och under det andra året i denna vecka, i detta jubelår, kallade Rebecka till sig Jakob, sin son, och talade till honom och sade: 'Min son, tag dig inte en hustru bland Kanaans döttrar, såsom din broder Esau, som tog sig två hustrur bland Kanaans döttrar, och de har gjort min själ bitter med alla sina orena gärningar. Ty alla deras gärningar är otukt och lust, och det finns ingen rättfärdighet hos dem, ty (deras gärningar) är onda.'
2 Och jag, min son, älskar dig oerhört, och mitt hjärta och min tillgivenhet välsignar dig varje timme på dagen och varje natt.
3 Och nu, min son, lyssna till min röst och gör din mors vilja. Ta dig inte en hustru av detta lands döttrar, utan allenast av min fars hus och av min fars släkt. Du skall ta dig en hustru av min fars hus, och Gud den Högste skall välsigna dig, och dina barn skall bli ett rättfärdigt släkte och en helig avkomma.
4 Och Jakob talade då till Rebecka, sin mor, och sade till henne: 'Se, mor, jag är nio veckor gammal, och jag varken känner eller har rört någon kvinna, inte heller har jag trolovat mig med någon, inte ens tänkt på att ta mig en hustru av Kanaans döttrar.'
5 Ty jag minns, moder, Abrahams, vår faders, ord, ty han befallde mig att inte ta en hustru bland Kanaans döttrar, utan att jag skulle ta en hustru av min faders hus och av min släkt.
6 Jag har hört förut att Laban, din bror, har fött döttrar, och jag har bestämt mig för att ta en hustru bland dem.

7 Och av denna anledning har jag i min ande aktat mig för att synda eller bli fördärvad i alla mina vägar under alla mina livsdagar. Ty Abraham, min far, gav mig många bud angående begär och otukt.
8 Och trots allt som han har befallt mig, har min bror i tjugutvå år kämpat med mig och ofta talat till mig och sagt: 'Min bror, ta en syster av mina två hustrur till hustru'; men jag vägrar att göra som han har gjort.
9 Jag svär inför dig, moder, att jag i alla mina livsdagar inte skall ta mig en hustru bland Kanaans döttrar, och jag skall inte göra det onda som min bror har gjort.
10 Frukta inte, moder; var säker på att jag skall göra din vilja och vandra i rättfärdighet och inte fördärva mina vägar för evigt.
11 Och därpå lyfte hon sitt ansikte mot himlen och sträckte ut sina händers fingrar och öppnade sin mun och prisade Gud den Högste, som hade skapat himmel och jord, och hon tackade och lovade honom.
12 Och hon sade: ”Lovlig vare Herren Gud, och må hans heliga namn bli välsignat från evighet till evighet, som har gett mig Jakob som en ren son och en helig avkomma, ty han är din, och din skall hans avkomma vara för evigt och genom alla släktled för evigt.”
13 Välsigna honom, Herre, och lägg rättfärdighetens välsignelse i min mun, så att jag kan välsigna honom.
14 Och i den stunden, när rättfärdighetens ande kom ner i hennes mun, lade hon båda sina händer på Jakobs huvud och sade:
15 Välsignad vare du, rättfärdighetens Herre och tidsåldrarnas Gud, och må han välsigna dig bortom alla mänskliga släktled. Må han ge dig, min Son, rättfärdighetens väg och uppenbara rättfärdighet för din säd.
16 Och må han göra dina söner många medan du lever, och må de uppstå i takt med antalet månader på året. Och må deras söner bli många och talrika, fler än himlens stjärnor, och må deras antal bli fler än havets sand.
17 Och må han ge dem detta goda land, såsom han lovade att ge det åt Abraham och hans avkomma efter honom för alltid, och må de behålla det som sin egendom för evigt.
18 Och må jag få se dig, min son, välsignade barn födas under mitt liv, och må hela din säd vara en välsignad och helig avkomma.
19 Och liksom du har vederkvickt din moders ande medan hon levde, så skall din moders sköte välsigna dig, och mina bröst skall välsigna dig, och min mun och min tunga skall prisa dig högt.
20 Föröka sig och sprida sig över jorden, och må din säd vara fullkomlig i himmelens och jordens glädje för evigt; och må din säd glädjas, och må den ha fred på den stora fredens dag.
21 Må ditt namn och din säd bestå i alla evigheters evigheter, må Gud den Högste vara deras Gud, må rättfärdighetens Gud bo hos dem, och må hans helgedom byggas genom dem i alla evigheters evigheter.
22 Välsignad vare den som välsignar dig, och allt kött som förbannar dig falskt, må det vara förbannat.
23 Och hon kysste honom och sade till honom: "Må världens Herre älska dig, liksom din mors hjärta och hennes tillgivenhet gläds över dig och välsigna dig." Och hon upphörde att välsigna.

KAPITEL 26

1 Och i det sjunde året av denna vecka kallade Isak till sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: 'Jag är gammal, min son, och se, mina ögon äro förbluffade, och jag vet inte när jag skall dö.'
2 Och ta nu dina jaktvapen, ditt koger och din båge, och gå ut i fälten och jaga och fånga mig (viltkött), min son, och laga åt mig en smakrik rätt, sådan som min själ älskar, och bring den till mig, så att jag kan äta, och så att min själ må välsigna dig, innan jag dör.’
3 Men Rebecka hörde Isak tala med Esau.
4 Tidigt gick Esau ut i marken för att jaga och fånga och föra hem till sin far.
5 Och Rebecka kallade till sig Jakob, sin son, och sade till honom: "Se, jag hörde Isak, din far, tala till Esau, din broder, och säga: 'Leta åt mig och laga åt mig en smakrik rätt, och bring den till mig som
6 Jag skall äta och välsigna dig inför Herren innan jag dör.» Och nu, min son, lyd min röst i det jag befaller dig: Gå till din hjord och hämta två fina getter åt mig, så skall jag göra åt dem en välsmakande rätt åt din far, sådan som han älskar. Och du skall bära den till din far, så att han äter och välsignar dig inför Herren innan han dör, och så att du blir välsignad.
7 Och Jakob sade till sin mor Rebecka: ”Moder, jag skall inte undanhålla något som min far vill äta och som han tycker om. Men jag är rädd, min mor, att han skall känna igen min röst och vilja röra vid mig.”
8 Och du vet att jag är slät och Esau, min broder, är hårig. Jag skall inför hans ögon framstå som en ogärningsman och göra en gärning som han inte har befallt mig. Då skall han bli vred på mig, och jag skall dra över mig en förbannelse och inte en välsignelse.
9 Och Rebecka, hans mor, sade till honom: "Över mig vilde din förbannelse, min son, lyd allenast min röst."
10 Jakob lydde sin mor Rebeckas röst och gick och hämtade två fina och feta killingar och bar dem till sin mor. Hennes mor lagade åt dem en smakrik rätt, sådan som han tyckte om.
11 Och Rebecka tog Esaus, sin äldste sons, praktfulla kläder, som hon hade med sig i huset, och hon klädde Jakob, sin yngre son, med dem och satte killingskinn på hans händer och på hans blottade hals.
12 Och hon gav köttet och brödet som hon hade tillagat i sin son Jakobs hand.
13 Och Jakob gick in till sin fader och sade: ”Jag är din son. Jag har gjort som du befallde mig. Stå upp, sätt dig ner och ät av det jag har fångat, fader, så att din själ må välsigna mig.”
14 Och Isak sade till sin son: ”Hur har du funnit det så snabbt, min son?”
15 'Och Jakob svarade: 'Ty Herren, din Gud, har låtit mig finna.'
16 Och Isak sade till honom: Kom fram, min son, så att jag kan ta på dig, om du är min son Esau eller inte.
17 Och Jakob gick fram till sin far Isak, och han kände på honom och sade: "Rösten är Jakobs röst, men händerna är Esaus händer."
18 och han förstod honom inte, ty det var en himmelsk befallning som skulle ta bort hans uppfattningsförmåga,

och Isak förstod inte, ty hans händer var håriga som hans bror Esaus, så att han välsignade honom.
19 Och han frågade: "Är du min son Esau?" Och han svarade: "Jag är din son." Och han sade: "Bär fram till mig, min son, så att jag får äta av det du har fångat, på det att min själ må välsigna dig."
20 Och han bar fram åt åt honom, och han bar fram vin åt honom, och han drack.
21 Och Isak, hans far, sade till honom: ”Kom fram och kyss mig, min son.”
22 Och han kom fram och kysste honom. Och han kände lukten av hans kläder och välsignade honom och sade: Se, min sons lukt är som lukten av en full åker som Herren har välsignat.
23 Herren skall ge dig av himmelens dagg och av jordens dagg och rikligt med säd och olja. Folk skall tjäna dig och folken skall tillbe dig.
24 Var herre över dina bröder, och din mors söner skall böja sig för dig. Och må alla de välsignelser med vilka Herren har välsignat mig och Abraham, min far, förgå dig och din säd för evigt. Förbannad vare den som förbannar dig, och välsignad vare den som välsignar dig.
25 Så snart Isak hade välsignat sin son Jakob och Jakob hade gått bort från sin far Isak, gömde han sig, och hans bror Esau kom hem från sin jakt.
26 Och han gjorde också en välsmakande rätt och bar den till sin far och sade till sin far: "Låt min far stå upp och äta av mitt vilt, så att din själ må välsigna mig."
27 Och Isak, hans far, sade till honom: "Vem är du?" Och han sade till honom: "Jag är din förstfödde, din son Esau. Jag har gjort som du har befallt mig."
28 Och Isak blev mycket förvånad och sade: "Vem är han som har jagat och fångat och fört det till mig, och som jag har ätit av allt innan du kom, och välsignat honom? Han skall vara välsignad och hela hans avkomma för evigt."
29 När Esau hörde sin fader Isaks ord ropade han högt och bittert och sade till sin fader: ”Välsigna mig också, fader.”
30 Och han sade till honom: "Din broder kom med list och har tagit din välsignelse." Och han sade: "Nu vet jag varför han heter Jakob. Se, han har nu två gånger tagit mig i trängsel. Han har tagit min födslorätt, och nu har han tagit min välsignelse."
31 Och han sade: "Har du inte behållit en välsignelse åt mig, fader?" Och Isak svarade och sade till Esau: "Se, jag har satt honom till din herre, och alla hans bröder har jag gett honom till tjänare, och med riklig säd, vin och olja har jag styrkt honom. Och vad skall jag nu göra för dig, min son?"
32 Och Esau sade till sin fader Isak: "Har du bara en enda välsignelse, fader? Välsigna mig också, fader."
33 Esau grät högt. Isak svarade honom: ”Se, långt ifrån jordens dagg skall din boning vara, och långt ifrån himmelens dagg ovanifrån.”
34 Och genom ditt svärd skall du leva, och du skall tjäna din broder. Och det skall ske, när du blir stor och skakar hans ok av din nacke, skall du begå en fullständig synd till döden, och din avkomma skall utrotas från under himlen.
35 Och Esau hotade Jakob för den välsignelse som hans far hade välsignat honom med, och han sade i sitt hjärta: "Må sorgedagar komma över min far, så att jag kan döda min bror Jakob."

KAPITEL 27

1 Och i en dröm berättades för Rebecka vad Esau, hennes äldste son, hade sagt. Hon sände då bud och kallade till sig Jakob, sin yngre son.
2 och sade till honom: ”Se, din bror Esau skall hämnas på dig och döda dig.”
3 Så hör nu min röst, min son, och stå upp och fly till Laban, min bror, till Haran, och stanna hos honom några dagar tills din brors vrede har lagt sig och han har tagit sin vrede ifrån dig och glömt allt vad du har gjort. Då skall jag sända bud och hämta dig därifrån.
4 Och Jakob sade: ”Jag är inte rädd. Om han vill döda mig, så dödar jag honom.”
5 Men hon sade till honom: ”Låt mig inte bli berövad båda mina söner på en och samma dag.”
6 Och Jakob sade till sin mor Rebecka: ”Du vet ju att min far är gammal och inte ser längre, eftersom hans ögon är slöa. Om jag överger honom, kommer det att vara ont i hans ögon. Jag överger honom och går bort från dig. Då blir min far vred och förbannar mig. Jag vill inte gå. Bara när han sänder mig, då vill jag gå.”
7 Och Rebecka sade till Jakob: ”Jag skall gå in och tala med honom, och han skall låta dig gå.”
8 Och Rebecka gick in och sade till Isak: ”Jag avskyr mitt liv för Hets två döttrar, som Esau har tagit åt honom till hustrur. Och om Jakob tar en hustru bland landets döttrar, en sådan som dessa, vad skall jag då leva längre? Kanaans döttrar är ju onda.”
9 Och Isak kallade Jakob och välsignade honom, och förmanade honom och sade till honom: "Tag dig inte en hustru av någon av Kanaans döttrar;
10 Stå upp och bege dig till Mesopotamien, till Betuels, din morfars, hus, och tag dig därifrån en hustru av Labans, din morbrors, döttrar.
11 Och Gud den Allsmäktige välsigne dig och föröka dig och föröka dig, så att du blir till en skara folk. Han give dig min fader Abrahams välsignelser, åt dig och din säd efter dig, så att du kan ärva det land där du bor som främling och hela det land som Gud gav åt Abraham. Gå, min son, i frid.
12 Och Isak sände Jakob bort, och han begav sig till Mesopotamien, till Laban, Betuels son, araméen, Rebeckas bror, Jakobs mor.
13 Och efter att Jakob hade stått upp för att bege sig till Mesopotamien, sörjde Rebeckas ande efter hennes son, och hon grät.
14 Och Isak sade till Rebecka: ”Min syster, gråt inte över Jakob, min son, ty han går i frid, och i frid skall han återvända.”
15 Gud den Högste skall bevara honom från allt ont och vara med honom, ty han skall inte överge honom i alla hans dagar.
16 Ty jag vet att hans vägar skall vara framgångsrika i allt, vart han än går, tills han återvänder till oss i frid, och vi får se honom i frid.
17 Frukta inte för hans skull, min syster, ty han går den rätta vägen och han är en fullkomlig man. Han är trofast och skall inte förgås. Gråt inte.
18 Och Isak tröstade Rebecka för hennes son Jakobs skull och välsignade honom.

19 Och Jakob gav sig av från Edsbrunnen för att gå till Haran i det första året av den andra veckan i det fyrtiofjärde jubelåret. Och han kom till Lus i bergen, det vill säga Betel, vid nymånen i den första månaden i denna vecka. [21:15] Han kom till platsen vid aftonen och vände sig bort från vägen väster om vägen den natten och sov där, ty solen hade gått ner.
20 Och han tog en av stenarna från den platsen och lade den vid sitt huvud under trädet, och han var ensam på resa och sov.
21 Och han drömde den natten: Och se, en stege var rest på jorden, och dess topp nådde upp till himlen. Och se, Herrens änglar steg upp och ner på den, och se, Herren stod på den.
22 Och han talade till Jakob och sade: Jag är Herren, Abrahams Gud, din fader, och Isaks Gud. Det land där du sover skall jag ge dig och din säd efter dig.
23 Och din avkomma skall bli som jordens stoft, och du skall föröka dig i väster och öster, i norr och söder, och i dig och i din avkomma skall alla folkens släkter välsignas.
24 Och se, jag skall vara med dig och bevara dig vart du än går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land i frid. Ty jag skall inte lämna dig förrän jag har gjort allt vad jag har sagt dig.
25 Och Jakob vaknade ur sin sömn och sade: "Sannerligen, denna plats är Herrens hus, och jag visste det inte." Och han blev förskräckt och sade: "Fruktansvärd är denna plats, som inte är något annat än Guds hus, och detta är himmelens port."
26 Tidigt om morgonen stod Jakob upp och tog stenen som han hade lagt under sitt huvud och reste den som en pelare, ett tecken, och hällde olja över den. Och han kallade platsen Betel, men platsen hette först Lus.
27 Och Jakob avlade ett löfte till Herren och sade: "Om Herren är med mig och bevarar mig på denna väg jag går och ger mig bröd att äta och kläder att klä mig i, så att jag kommer tillbaka till min fars hus i frid, då skall Herren vara min Gud, och denna sten som jag har rest som en stod och ett tecken på denna plats skall vara Herrens hus, och av allt du ger mig skall jag ge tionde till dig, min Gud."

KAPITEL 28

1 Och han gav sig av och kom till Österns land till Laban, Rebeckas bror, och han var med honom och tjänade honom en vecka för sin dotter Rakel.
2 Och under det första året i den tredje veckan [2122 AM] sade han till honom: "Ge mig min hustru, för vilken jag har tjänat dig i sju år." Och Laban sade till Jakob: "Jag skall ge dig din hustru."
3 Och Laban gjorde en fest och tog sin äldsta dotter Lea och gav henne åt Jakob till hustru, och gav henne sin tjänarinna Silpa till tjänarinna. Jakob visste inte, ty han trodde att hon var Rakel.
4 Och han gick in till henne, och se, hon var Lea. Då blev Jakob vred på Laban och sade till honom: "Varför har du gjort så mot mig? Tjänade jag dig inte för Rakel och inte för Leas skull? Varför har du gjort mig orätt?"
5 Ta din dotter, så skall jag gå, ty du har gjort ont mot mig.’ Jakob älskade nämligen Rakel mer än Lea, ty Leas ögon var svaga, men hennes gestalt var mycket vacker. Rakel hade däremot vackra ögon och en vacker och mycket vacker gestalt.
6 Och Laban sade till Jakob: ”Det är inte så i vårt land att man ger den yngre före den äldre.” Och det är inte rätt att göra detta, ty så är det föreskrivet och skrivet i de himmelska tavlorna, att ingen skall ge sin yngre dotter före den äldre; utan den äldre ger först och efter henne den yngre – och den man som gör det, honom döms skuld i himlen, och ingen är rättfärdig som gör detta, ty denna gärning är ond inför Herren.
7 Och befall Israels barn att de inte gör detta; de får varken ta eller ge bort den yngre förrän de har gett bort den äldre, ty det är mycket ont.
8 Laban sade till Jakob: ”Låt de sju dagarna av denna fest gå, så skall jag ge dig Rakel, så att du kan tjäna mig i ytterligare sju år och valla mina får som du gjorde förra veckan.”
9 Och på den dag då de sju dagarna av Leas fest var förbi, gav Laban Rakel åt Jakob, för att han skulle tjäna honom i ytterligare sju år, och han gav Rakel Bilha, Silpas syster, till tjänarinna.
10 Och han tjänade ytterligare sju år för Rakel, ty Lea hade blivit given åt honom för ingenting.
11 Och Herren öppnade Leas moderliv, och hon blev havande och födde Jakob en son, och han gav honom namnet Ruben, på den fjortonde dagen i nionde månaden, i det första året av den tredje veckan. [2122 AM]
12 Men Rakels moderliv var stängt, ty Herren såg att Lea var hatad och Rakel älskad.
13 Och Jakob gick åter in till Lea, och hon blev havande och födde Jakob en andre son, och han gav honom namnet Simeon, på den tjugoförsta dagen i tionde månaden, under det tredje året i denna vecka. [2124 AM]
14 Och Jakob gick åter in till Lea, och hon blev havande och födde honom en tredje son, och han gav honom namnet Levi, vid nymånaden i första månaden under det sjätte året i denna vecka. [2127 AM]
15 Och Jakob gick åter in till henne, och hon blev havande och födde honom en fjärde son. Han gav honom namnet Juda, på den femtonde dagen i tredje månaden, i det första året i den fjärde veckan. [2129 AM]
16 Och på grund av allt detta avundades Rakel Lea, eftersom hon inte hade fött barn, och hon sade till Jakob: "Ge mig barn." Jakob sade: "Har jag undanhållit dig din livsfrukt? Har jag övergivit dig?"
17 När Rakel såg att Lea hade fött fyra söner åt Jakob: Ruben, Simeon, Levi och Juda, sade hon till honom: "Gå in till min tjänarinna Bilha, så skall hon bli havande och föda mig en son." (Och hon gav honom sin tjänarinna Bilha till hustru.)
18 Och han gick in till henne, och hon blev havande och födde honom en son, och han gav honom namnet Dan, på den nionde dagen i sjätte månaden, i det sjätte året i den tredje veckan. [2127 AM]
19 Och Jakob gick åter in till Bilha för andra gången, och hon blev havande och födde Jakob ytterligare en son. Rakel gav honom namnet Naftali, på den femte dagen i sjunde månaden, i det andra året i den fjärde veckan. [2130 AM]
20 När Lea såg att hon hade blivit ofruktsam och inte födde barn, avundades hon Rakel och gav även sin tjänarinna Silpa till hustru åt Jakob. Hon blev havande och födde en

son. Lea gav honom namnet Gad, på den tolfte dagen i åttonde månaden, i det tredje året i den fjärde veckan. [2131 AM]
21 Och han gick in till henne igen, och hon blev havande och födde honom en andre son. Lea gav honom namnet Aser, på den andra dagen i elfte månaden, i det femte året i den fjärde veckan. [2133 AM]
22 Och Jakob gick in till Lea, och hon blev havande och födde en son. Hon gav honom namnet Isaskar på den fjärde dagen i femte månaden, i det fjärde året i den fjärde veckan. [2132 AM] Och hon gav honom åt en barnsköterska.
23 Och Jakob gick in till henne igen, och hon blev havande och födde två (barn), en son och en dotter. Hon gav sonen namnet Sebulon och dottern Dina, på den sjunde dagen i den sjunde månaden, i det sjätte året i den fjärde veckan. [2134 AM]
24 Herren var nådig mot Rakel och öppnade hennes moderliv, och hon blev havande och födde en son. Hon gav honom namnet Josef vid nymånaden i den fjärde månaden, i det sjätte året i den fjärde veckan. [2134 AM]
25 Och i den tid då Josef var född sade Jakob till Laban: "Ge mig mina hustrur och söner, så att jag kan gå till min far Isak, och låt mig bygga mig ett hus. Jag har nu fullgjort de år som jag har tjänat dig för dina två döttrar, och jag vill gå till min fars hus."
26 Och Laban sade till Jakob: "Stanna hos mig och få din lön, och vakta mina får åt mig igen, och ta din lön."
27 Och de kom överens med varandra om att han skulle ge honom som lön lammen och killingarna som föddes svarta, fläckiga och vita, dessa skulle vara hans lön.
28 Och alla fåren fick fläckiga, spräckliga och svarta, med olika märken, och de fick åter lamm som de själva. Alla som var fläckiga tillhörde Jakob, och de som inte var det tillhörde Laban.
29 Och Jakobs ägodelar förökades oerhört, och han ägde oxar och får och åsnor och kameler, tjänare och tjänarinnor.
30 Och Laban och hans söner avundades Jakob, och Laban tog tillbaka sina får från honom, och han betraktade honom med onda avsikter.

KAPITEL 29

1 När Rakel hade fött Josef gick Laban för att klippa sina får, ty de hade varit tre dagsresor borta från honom.
2 När Jakob såg att Laban skulle klippa sina får, kallade han till sig Lea och Rakel och sa vänligt till dem att de skulle följa med honom till Kanaans land.
3 Ty han berättade för dem hur han hade sett allt i en dröm, allt som han hade sagt till honom att han skulle återvända till sin fars hus, och de sade: "Till vart du än går, skall vi gå med dig."
4 Och Jakob prisade sin fader Isaks Gud och sin fader Abrahams Gud. Han stod upp och begav sig upp på sina hustrur och barn, tog alla sina ägodelar och gick över floden och kom till Gileads land. Men Jakob dolde sitt förflutna för Laban och berättade det inte för honom.
5 Och i det sjunde året av den fjärde veckan vände sig Jakob (sitt ansikte) mot Gilead, i den tjugoförsta månaden. [2135 AM] Och Laban förföljde honom och hann upp Jakob på Gileads berg, i den trettonde månaden, i den tredje månaden.
6 Och Herren tillät honom inte att skada Jakob, ty han uppenbarade sig för honom i en dröm om natten. Och Laban talade till Jakob.
7 Och på den femtonde av de dagarna gjorde Jakob en fest för Laban och för alla som hade kommit med honom. Och Jakob svor Laban den dagen, och även Laban Jakob, att ingen av dem skulle gå över Gileads berg till den andre med onda avsikter.
8 Och han gjorde där en hög till vittnesbörd; därför kallades platsen Vittnesbördshögen efter denna hög.
9 Men förr kallade man Gileads land för rafaéernas land, ty det var rafaéernas land, och rafaéerna föddes (där), jättar som var tio, nio, åtta till sju alnar långa.
10 Och deras bosättning var från Ammons barns land ända till berget Hermon, och deras rikes säten var Karnaim, Astarot, Edrei, Misur och Beon.
11 Och Herren förgjorde dem för deras onda gärningars skull, ty de var mycket ondskefulla, och amoréerna bodde i deras ställe, onda och syndiga, och det finns inget folk i dag som har begått alla deras synder till fullo, och de har inte längre något långt liv på jorden.
12 Och Jakob sände Laban, och han drog till Mesopotamien, Österns land, och Jakob återvände till Gileads land.
13 Och han drog över Jabbok i den nionde månaden, på den elfte i månaden. Och på den dagen kom Esau, hans bror, till honom, och han försonades med honom och drog bort från honom till Seirs land, men Jakob bodde i tält.
14 Och i det första året av den femte veckan i detta jubelår [2136 AM] gick han över Jordan och bodde på andra sidan Jordan. Han höll sina får i bet från högsjön till Bet-Shan och till Dotan och till Akrabbimskogen.
15 Och han sände till sin fader Isak alla sina ägodelar: kläder, mat, kött och dryck, mjölk, smör, ost och dadlar från dalen.
16 Och till hans moder Rebecka fyra gånger om året, mellan månaderna, mellan plöjning och skörd, mellan höst och regn (årstid) och mellan vinter och vår, till Abrahams torn.
17 Ty Isak hade återvänt från Edsbrunnen och gått upp till sin fader Abrahams torn, och han bodde där åtskild från sin son Esau.
18 Ty på den tiden då Jakob drog till Mesopotamien tog Esau sig Mahalat, Ismaels dotter, till hustru. Han samlade ihop alla sin fars och sina hustrurs hjordar och drog upp och bosatte sig på Seirs berg och lämnade sin far Isak ensam vid Edsbrunn.
19 Och Isak steg upp från Edsbrunnen och bosatte sig i sin fader Abrahams torn på Hebrons berg,
20 Och dit sände Jakob allt vad han hade sänt till sin far och sin mor från tid till annan, allt de behövde, och de välsignade Jakob av hela sitt hjärta och av hela sin själ.

KAPITEL 30

1 Och i det första året av den sjätte veckan [21:43] drog han upp till Salem, öster om Sikem, i fred, i den fjärde månaden.
2 Och dit förde de Dina, Jakobs dotter, till Sikems hus, son till hivéen Hamor, landets furste, och han låg med henne

och vanhelgade henne, medan hon var en liten flicka, tolv år gammal.
3 Och han bad sin far och hennes bröder att hon skulle ges åt honom till hustru. Och Jakob och hans söner blev vredgade på männen i Sikem, eftersom de hade vanhelgat Dina, deras syster, och de talade till dem med ont uppsåt och handlade svekfullt mot dem och bedrog dem.
4 Simeon och Levi kom oväntat till Sikem och verkställde dom över alla Sikems män. De dödade alla män som de fann där, och de lämnade inte en enda kvar där. De dödade alla med plågor därför att de hade vanärat deras syster Dina.
5 Och låt det inte mer ske från och med nu att en Israels dotter blir vanhelgad, ty en dom är fastslagen i himlen mot dem, att de skall förgöra alla Sikemiternas män med svärd, därför att de hade vållat skam i Israel.
6 Och Herren överlämnade dem i Jakobs söners händer, så att de skulle utrota dem med svärd och verkställa dom över dem, och så att det inte mer skulle ske i Israel att en jungfru av Israel skulle bli vanhelgad.
7 Och om någon i Israel vill ge sin dotter eller sin syster till någon man som är av hedningars släkt, skall han dö, och man skall stena honom, ty han har vållat skam i Israel. Kvinnan skall bränna upp i eld, eftersom hon har vanärat sin faders hus, och hon skall utrotas ur Israel.
8 Och ingen äktenskapsbryterska eller orenhet skall finnas i Israel under alla jordens släktledsdagar. Ty Israel är helig åt Herren, och var och en som har orenat det skall dö. Man skall stena honom.
9 Ty så är det föreskrivet och skrivet på de himmelska tavlorna angående hela Israels säd: Den som vanhelgar det skall dö och stenas.
10 Och i denna lag finns ingen tidsgräns, ingen eftergift eller någon försoning. Den man som har vanhelgat sin dotter ska utrotas bland hela Israel, eftersom han har gett av sin avkomma åt Molok och handlat ogudaktigt och vanhelgat den.
11 Och du, Mose, befall Israels barn och förmana dem att inte ge sina döttrar åt hedningarna och att inte ta några av hedningarnas döttrar till sina söner, ty detta är en styggelse inför Herren.
12 Därför har jag i lagens ord skrivit ner för dig alla Sikemiternas gärningar, vilka de begick mot Dina, och hur Jakobs söner sade: "Vi skall inte ge vår dotter åt en man som är oomskuren, ty det vore en smälek för oss."
13 Och det är en skam för Israel, för dem som lever, och för dem som tar till hustrur hedningars döttrar; ty detta är orent och en styggelse för Israel.
14 Och Israel skall inte vara fritt från denna orenhet om det har en hustru som är av hedningars döttrar, eller om det har gett någon av sina döttrar till en man som är av någon hedning.
15 Ty plåga på plåga och förbannelse på förbannelse skall komma över honom, och alla möjliga domar, plågor och förbannelser skall drabba honom. Om han gör detta eller döljer sina ögon för dem som begår orenhet eller vanhelgar Herrens helgedom eller vanhelgar hans heliga namn, då skall hela folket tillsammans dömas för all denne mans orenhet och vanhelgande.
16 Och ingen skall göra anseende till person [och ingen hänsyn till person] och inget mottagande av frukt och offergåvor och brännoffer och fett, eller välbehaglig doft, från hans hand, så att man tar emot det. Och så skall det gå var och en, man eller kvinna i Israel, som vanhelgar helgedomen.
17 Därför har jag befallt dig och sagt: 'Vittna detta vittnesbörd för Israel: se hur det gick Sikemiterna och deras söner: hur de överlämnades i händerna på två av Jakobs söner, och de dödade dem under tortyr, och det (räknades) dem som rättfärdighet, och det är nedskrivet för dem som rättfärdighet.'
18 Och Levis avkomma utvaldes till prästadömet och till att vara leviter, för att de skulle kunna tjäna inför Herren, liksom vi, ständigt, och för att Levi och hans söner skulle bli välsignade för evigt. Ty han var nitisk att verkställa rättfärdighet och dom och hämnd över alla dem som reste sig mot Israel.
19 Och så ritar de in på de himmelska tavlorna som ett vittnesbörd till hans fördel välsignelse och rättfärdighet inför allas Gud:
20 Och vi minns den rättfärdighet som mannen uppfyllde under sitt liv, under alla tider av året; tusen generationer skall skriva ner den, och den skall komma till honom och hans ättlingar efter honom, och han har blivit nedtecknad på de himmelska tavlorna som en vän och en rättfärdig man.
21 Allt detta har jag skrivit för dig och befallt dig att säga till Israels barn att de inte skall begå synd eller överträda förordningarna eller bryta det förbund som har föreskrivits för dem, (utan) att de skall uppfylla det och bli upptecknade som vänner.
22 Men om de överträder och utför orenhet på alla sätt, skall de bli upptecknade på de himmelska tavlorna som motståndare, och de skall utplånas ur livets bok, och de skall bli upptecknade i boken över dem som skall förgås och bland dem som skall utrotas ur jorden.
23 Och den dag då Jakobs söner dödade Sikem skrevs en skrivelse i himlen till deras fördel att de hade utövat rättfärdighet och rättskaffens och hämnd på syndarna, och den skrevs till välsignelse.
24 Och de förde Dina, sin syster, ut ur Sikems hus, och de tog allt som fanns i Sikem som fångar, deras får, deras oxar, deras åsnor och all deras ägodelar och alla deras hjordar, och förde alltsammans till sin far Jakob.
25 Och han förebrådde dem för att de hade slagit staden med svärd, ty han fruktade landets invånare, kanaanéerna och perisséerna.
26 Och Herrens fruktan kom över alla städerna runt omkring Sikem, och de reste sig inte för att förfölja Jakobs söner, ty skräck hade fallit över dem.

KAPITEL 31

1 Och vid nymånaden talade Jakob till allt folket i sitt hus och sade: "Rena er och byt kläder, och låt oss stå upp och gå upp till Betel, där jag avlade ett löfte till honom den dag då jag flydde för min broder Esau, ty han har varit med mig och fört mig till detta land i fred, och skaffa bort de främmande gudar som finns ibland er."
2 Och de övergav de främmande gudarna och det som hade i sina öron och som hade på sina halsar, och de avgudabilder som Rakel hade stulit från sin far Laban gav hon helt och hållet till Jakob. Och han brände upp dem,

krossade dem och förgjorde dem och gömde dem under en ek i Sikems land.
3 Och han drog upp till Betel vid nymånaden i sjunde månaden. Och han byggde ett altare på den plats där han hade sovit, och reste där en stod. Och han sände bud till sin far Isak att han skulle komma till honom för att offra, och till sin mor Rebekka.
4 Och Isak sade: ”Låt min son Jakob komma, så att jag får se honom innan jag dör.”
5 Och Jakob gick till sin far Isak och sin mor Rebekka, till sin far Abrahams hus, och han tog med sig sina två söner, Levi och Juda, och kom till sin far Isak och sin mor Rebekka.
6 Och Rebecka kom ut från tornet och gick fram till tornet för att kyssa Jakob och omfamna honom, ty hennes ande hade återuppväckts när hon hörde: "Se, din son Jakob har kommit." Och hon kysste honom.
7 Och hon såg hans två söner och kände igen dem och sade till honom: ”Är dessa dina söner, min son?” Och hon omfamnade dem och kysste dem och välsignade dem och sade: ”I er skall Abrahams säd bliva berömd, och ni skall bli en välsignelse på jorden.”
8 Och Jakob gick in till sin fader Isak, in i kammaren där han låg, och hans två söner var med honom. Och han tog sin faders hand och böjde sig ner och kysste honom. Och Isak höll sig fast vid sin son Jakobs hals och grät vid hans hals.
9 Och mörkret försvann från Isaks ögon, och han såg Jakobs två söner, Levi och Juda, och han sade: "Är dessa dina söner, min son? De är ju som du."
10 Och han sade till honom att de verkligen var hans söner: 'Och du har sannerligen sett att de verkligen är mina söner.'
11 Och de kom fram till honom, och han vände sig om och kysste dem och omfamnade dem båda.
12 Och profetians ande kom ner i hans mun, och han tog Levi vid sin högra hand och Juda vid sin vänstra.
13 Och han vände sig först till Levi och började välsigna honom först och sade till honom: Må allas Gud, alla tidsåldrars Herre, välsigna dig och dina barn genom alla tidsåldrar.
14 Och må Herren ge dig och din säd storhet och stor härlighet, och må han låta dig och din säd, bland allt kött, komma till Honom för att tjäna i Hans helgedom som Herrens änglar och som de heliga. (Just) som de, skall dina söners säd vara till ära, storhet och helighet, och må Han göra dem stora i alla evigheter.
15 Och de skall vara domare och furstar och hövdingar för hela Jakobs söners säd. De skall tala Herrens ord i rättfärdighet och döma alla hans domar i rättfärdighet. De skall förkunna mina vägar för Jakob och mina stigar för Israel. Herrens välsignelse skall ges i deras mun, så att de välsignar hela den älskades säd.
16 Din moder har gett dig namnet Levi, och med rätta har hon gett dig namnet. Du skall förenas med Herren och vara alla Jakobs söners vän. Må hans bord vara ditt, och du och dina söner skall äta därav. Må ditt bord vara fullt från släkte till släkte, och må din mat inte ta slut i alla släktled.
17 Och låt alla som hatar dig falla ner inför dig, och låt alla dina fiender utrotas och förgås. Och välsignad vare den som välsignar dig, och förbannad vare varje folk som förbannar dig.
18 Och till Juda sade han: Må Herren ge dig styrka och kraft att trampa ner alla som hatar dig. En furste skall du vara, du och en av dina söner, över Jakobs söner. Må ditt namn och dina söners namn gå ut och gå över alla länder och trakter. Då skall hedningarna frukta inför ditt ansikte, och alla folk skall bäva.
19 Hos dig skall Jakobs hjälp vara, och hos dig skall Israels frälsning finnas.
20 Och när du sitter på din rättfärdighets äratron, skall stor frid råda för alla den älskades söners avkomma. Välsignad vare den som välsignar dig, och alla som hatar dig och plågar dig och förbannar dig skall utrotas och förgöras från jorden och bli förbannade.
21 Och han vände sig om och kysste honom åter och omfamnade honom och gladde sig mycket, ty han hade verkligen sett sin son Jakobs söner.
22 Och han gick ut från mellan hans fötter och föll ner och bugade sig för honom, och han välsignade dem och vilade där hos sin far Isak den natten, och de åt och drack med glädje.
23 Och han lät Jakobs två söner sova, den ene på hans högra sida och den andre på hans vänstra, och det räknades honom till rättfärdighet.
24 Och Jakob berättade allt under natten för sin far, hur Herren hade visat honom stor barmhärtighet och hur han hade lett honom till framgång på alla hans vägar och bevarat honom från allt ont.
25 Och Isak prisade sin fader Abrahams Gud, som inte hade tagit tillbaka sin nåd och sin rättfärdighet från sin tjänare Isaks söner.
26 Och följande morgon berättade Jakob för sin fader Isak det löfte han hade avlagt till Herren och den syn han hade sett, och att han hade byggt ett altare och att allt var redo för att offret skulle frambäras inför Herren, såsom han hade avlagt löfte, och att han hade kommit för att sätta honom på en åsna.
27 Och Isak sade till sin son Jakob: Jag kan inte följa med dig, ty jag är gammal och orkar inte bära vägen. Gå, min son, i frid, ty jag är i dag ett hundra sextiofem år gammal; jag kan inte längre resa. Sätt din moder (på en åsna) och låt henne följa med dig.
28 Och jag vet, min son, att du har kommit för min skull, och må denna dag vara välsignad, då du har sett mig levande, och jag har också sett dig, min son.
29 Må du ha framgång och uppfylla det löfte som du har avlagt, och skjut inte upp ditt löfte, ty du skall krävas till svars för löftet. Skynda dig därför nu att uppfylla det, och må han som har skapat allting, åt vilken du har avlagt löftet, behaga honom.
30 Och han sade till Rebecka: ”Följ med din son Jakob.” Och Rebecka gick med sin son Jakob, och Debora med henne, och de kom till Betel.
31 Och Jakob kom ihåg den bön som hans far hade välsignat honom och hans två söner, Levi och Juda, med, och han gladde sig och prisade sina fäders Gud, Abraham och Isak.
32 Och han sade: 'Nu vet jag att jag har ett evigt hopp, och mina söner också, inför allas Gud'; och så är det förordnat för de två; och de skriver ner det som ett evigt vittnesbörd för dem på de himmelska tavlorna hur Isak välsignade dem.

KAPITEL 32

1 Och han stannade den natten i Betel, och Levi drömde att de hade ordinerat och gjort honom till präst åt Gud den Högste, honom och hans söner för evigt; och han vaknade ur sin sömn och prisade Herren.
2 Och Jakob steg upp tidigt på morgonen, den fjortonde i samma månad, och han gav tionde av allt som hade kommit med honom, både av människor och boskap, både av guld och alla slags kärl och kläder, ja, han gav tionde av allt.
3 I de dagarna blev Rakel havande med sin son Benjamin. Jakob räknade sina söner från honom och uppåt, och Levi föll till Herrens lott, och hans far klädde honom i prästerskapets kläder och fyllde hans händer.
4 Och den femtonde i samma månad förde han fram till altaret fjorton oxar bland boskapen, tjugoåtta baggar, fyrtionio får, sju lamm och tjugoen killingar som brännoffer på offeraltaret, en välbehaglig doft inför Gud.
5 Detta var hans offergåva, i enlighet med det löfte han hade avlagt att ge tionde, jämte deras fruktoffer och dryckesoffer.
6 Och när elden hade förtärt det, brände han rökelse på elden ovanför elden och som tackoffer två oxar och fyra baggar och fyra får, fyra getter och två årsgamla får och två killingar; och så gjorde han dagligen i sju dagar.
7 Och han och alla hans söner och hans män åt (detta) med glädje där i sju dagar och välsignade och tackade Herren, som hade befriat honom ur all hans vedermöda och gett honom hans löfte.
8 Och han tionde av alla rena djur och offrade brännoffer, men de orena djuren gav han inte åt sin son Levi, utan han gav honom alla människors själar.
9 Och Levi fullgjorde prästämbetet i Betel inför sin far Jakob framför sina tio bröder, och han var präst där, och Jakob avlade sitt löfte: så gav han tionde till Herren och helgade det, och det blev heligt för honom.
10 Och av denna anledning är det föreskrivet på de himmelska tavlorna som en lag för tiondet, återigen tiondet att äta inför Herren från år till år, på den plats där det är utvalt att hans namn ska bo, och för denna lag finns det ingen gräns för dagar i evighet.
11 Denna stadga är skriven för att den skall uppfyllas år efter år genom att man äter den andra tionden inför Herren på den plats där den har utvalts, och ingenting skall bli över från detta år till följande år.
12 Ty under sitt år skall utsädet ätas ända till årets insamlingstid, och vinet ända till vinets dagar och oljan ända till dess rättssäsongstid.
13 Och allt som blir kvar därav och blir gammalt skall anses vara orent; det skall brännas upp i eld, ty det är orent.
14 Och så skall de äta det tillsammans i helgedomen och inte låta det bli gammalt.
15 Och all tionde av oxar och får skall vara helgad åt Herren och tillhöra hans präster, och de skall äta den inför honom år efter år; ty så är det föreskrivet och inristat angående tiondet på de himmelska tavlorna.
16 Och följande natt, på den tjugoandra dagen i denna månad, bestämde sig Jakob för att bygga upp den platsen och omge förgården med en mur och helga den och göra den helig för evigt, åt sig själv och sina barn efter honom.
17 Och Herren uppenbarade sig för honom om natten och välsignade honom och sade till honom: "Du skall inte längre heta Jakob, utan Israel skall de kalla dig."
18 Och han sade åter till honom: Jag är Herren, som har skapat himmel och jord, och jag skall föröka dig och göra dig oerhört talrik, och kungar skall utgå från dig, och de skall döma överallt där människors fot har trampat.
19 Och jag skall ge din säd hela jorden som är under himlen, och de skall döma alla folk efter deras begär, och därefter skall de ta hela jorden i besittning och ärva den för evigt.
20 Och när han hade talat med honom, steg han upp från honom, och Jakob såg tills han hade stigit upp till himlen.
21 Och han såg i en syn om natten, och se, en ängel steg ner från himlen med sju tavlor i sina händer, och han gav dem till Jakob, och han läste dem och förstod allt som stod skrivet däri, allt som skulle drabba honom och hans söner genom alla tidsåldrar.
22 Och han visade honom allt som var skrivet på tavlorna och sade till honom: ”Bygg inte denna plats, och gör den inte till en evig helgedom, och bo inte här, ty detta är inte rätt plats. Gå till din far Abrahams hus och bo hos din far Isak till din fars dödsdag.”
23 Ty i Egypten skall du dö i frid, och i detta land skall du bli begravd med heder i dina fäders grav tillsammans med Abraham och Isak.
24 Frukta inte, ty som du har sett och läst det, så skall allt bli; och skriv ner allt som du har sett och läst.’
25 Och Jakob sade: ”Herre, hur kan jag komma ihåg allt som jag har läst och sett?” Och han sade till honom: ”Jag skall påminna dig om allt.”
26 Och han steg upp från honom, och han vaknade ur sin sömn, och han kom ihåg allt vad han hade läst och sett, och han skrev ner alla de ord som han hade läst och sett.
27 Och han firade där ännu en dag, och han offrade den i enlighet med allt som han hade offrat de tidigare dagarna, och kallade den 'Tillägg', ty denna dag hade lagts till och de tidigare dagarna kallade han 'Högtiden'.
28 Och så uppenbarades det att det skulle ske, och det är skrivet på de himmelska tavlorna: därför uppenbarades det för honom att han skulle fira den och lägga den till högtidens sju dagar.
29 Och dess namn fick namnet 'Tillägg', eftersom den var upptecknad bland högtidsdagarna, enligt antalet dagar på året.
30 Och om natten, den tjugotredje dagen i denna månad, dog Debora, Rebeckas barnsköterska, och man begravde henne vid foten av staden, under flodens ek. Och man kallade denna plats Deboras flod och eken Deboras sorgeek.
31 Och Rebecka gick och återvände till sitt hus till sin far Isak, och Jakob sände med henne baggar, får och getter för att hon skulle laga en måltid åt hans far, sådan som han önskade.
32 Och han följde sin mor tills han kom till Kabratans land, och han bodde där.
33 Och Rakel födde en son om natten och gav honom namnet Min sorgs son, ty hon hade lidit när hon födde honom. Men hans far gav honom namnet Benjamin, den elfte dagen i åttonde månaden, i den första dagen i den sjätte veckan av detta jubelår. [2143 AM]

34 Och Rakel dog där och begravdes i Efrats land, det vill säga Betlehem. Och Jakob reste en stod på Rakels grav, vid vägen ovanför hennes grav.

KAPITEL 33

1 Och Jakob gick och bosatte sig söder om Magdaladref. Och han kom till sin far Isak, han och hans hustru Lea, vid nymånaden i den tionde månaden.
2 Och Ruben såg Bilha, Rakels tjänstekvinna, sin fars konkubin, bada i vatten på en hemlig plats, och han älskade henne.
3Och han gömde sig om natten och gick in i Bilhas hus och fann henne sovande ensam i en säng i sitt hus.
4 Och han låg hos henne, och hon vaknade och såg Ruben ligga hos henne i sängen. Då lyfte hon upp kanten på sitt täcke och grep tag i honom och ropade, och upptäckte att det var Ruben.
5 Och hon skämdes för honom och släppte sin hand, och han flydde.
6 Och hon sörjde sig djupt över detta och berättade det inte för någon.
7 När Jakob återvände och sökte upp henne, sade hon till honom: ”Jag är inte ren för din skull, ty jag har blivit oren för dig. Ruben har orenat mig och legat hos mig om natten, och jag sov, och upptäckte det inte förrän han hade lyft på min mantel och låg hos mig.”
8 Och Jakob blev mycket vred på Ruben därför att han hade legat med Bilha, därför att han hade blottat hans fars mantel.
9 Och Jakob kom inte mer nära henne eftersom Ruben hade vanhelgat henne. Och var och en som blottar sin fars mantel är en mycket ond gärning, ty han är en styggelse inför Herren.
10 Därför är det skrivet och föreskrivet på de himmelska tavlorna att en man inte får ligga med sin fars hustru och inte heller ska blotta sin fars mantel, ty detta är orent. De ska dö tillsammans, den man som ligger med sin fars hustru och även kvinnan, ty de har begått orenhet på jorden.
11 Och ingenting skall vara orent inför vår Gud i det folk som han har utvalt åt sig till egendom.
12 Och åter står det skrivet för andra gången: 'Förbannad vare den som ligger med sin fars hustru, ty han har blottat sin fars skam.' Och alla Herrens heliga sade: 'Så må det ske, så må det ske.'
13 Och du, Mose, befall Israels barn att de ska hålla detta ord, ty det innebär dödsstraff, och det är orent, och det finns ingen försoning för evigt som sonar den man som har gjort detta, utan han ska dödas och dräpas, stenas och utrotas ur vår Guds folks mitt.
14 Ty ingen i Israel som gör så får leva en enda dag på jorden, ty han är en styggelse och oren.
15 Och låt dem inte säga: Ruben fick liv och förlåtelse efter att ha legat med sin fars konkubin, och även henne, fastän hon hade en man, och hennes man Jakob, hans far, fortfarande levde.
16 Ty fram till den tiden hade ingen förordning, dom och lag uppenbarats i sin fullständighet för alla, utan i dina dagar (har det uppenbarats) som en lag om tider och dagar, och en evig lag för eviga släkten.
17 Och för denna lag finns ingen fullbordan av dagar, och ingen försoning för den, utan båda måste utrotas mitt bland nationen: på den dag då de begick den skall de döda dem.
18 Och du, Mose, skriv ner det för Israel, så att de kan hålla det och göra efter dessa ord och inte begå en synd som leder till döden. Ty Herren, vår Gud, är domare, han som inte gör skillnad på personer och inte tar emot gåvor.
19 Och tala till dem dessa förbundsord, så att de må höra och hålla dem och vara på sin vakt mot dem, så att de inte blir förintade och utrotade ur landet. Ty orenhet, styggelse, besudling och förorening är alla de som begår det på jorden inför vår Gud.
20 Och det finns ingen större synd än den otukt som de begår på jorden. Ty Israel är ett heligt folk åt Herren, sin Gud, och ett arv, ett prästerligt och kungligt folk och till egendom. Och ingen sådan orenhet skall förekomma bland det heliga folket.
21 Och i det tredje året av denna sjätte vecka [21:45] gick Jakob och alla hans söner och bodde i Abrahams hus, nära hans far Isak och hans mor Rebekka.
22 Och dessa var namnen på Jakobs söner: Ruben, den förstfödde, Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Sebulon, Leas söner, och Rakels söner, Josef och Benjamin, och Bilhas söner, Dan och Naftali, och Silpas söner, Gad och Aser, och Dina, Leas dotter, Jakobs enda dotter.
23 Och de kom och bugade sig för Isak och Rebecka, och när de såg dem välsignade de Jakob och alla hans söner. Isak gladde sig mycket, ty han såg Jakobs, sin yngre sons, söner och välsignade dem.

KAPITEL 34

1 Och i det sjätte året av denna vecka av detta fyrtiofjärde jubelår [2148 AM] sände Jakob sina söner för att vakta deras får, och sina tjänare med dem till Sikems betesmarker.
2 Och amoréernas sju kungar samlades mot dem för att döda dem. De gömde sig under träden och tog deras boskap som byte.
3 Och Jakob, Levi, Juda och Josef var i huset hos sin far Isak, ty hans ande var bedrövad, och de kunde inte lämna honom. Och Benjamin var yngst, och därför stannade han kvar hos sin far.
4 Och där kom Taphus kung/kung ...
5 Och de förkunnade detta för Jakob och sade: "Se, amoréernas kungar har omringat dina söner och plundrat deras hjordar."
6 Och han stod upp från sitt hus, han och hans tre söner och alla sin fars tjänare, så ock sina egna tjänare, och han drog mot dem med sex tusen svärdbärande män.
7 Och han dödade dem på Sikems betesmarker och förföljde dem som flydde, och han dödade dem med svärdsegg, och han dödade Aresa och Taphu och Saregan och Selo och Amanisakir och Ga[ga]as, och han återtog sina hjordar.
8 Och han segrade över dem och ålade dem tribut, så att de skulle betala honom tribut, fem frukter av deras land, och han byggde Robel och Tamnatares.
9 Och han återvände i fred och slöt fred med dem, och de blev hans tjänare, ända till den dag då han och hans söner drog ner till Egypten.

10 Och under det sjunde året i denna vecka [21:49] sände han Josef från sitt hus till Sikems land för att undersöka sina bröders välfärd, och han fann dem i Dotans land.
11 Och de förhöll sig trolösa mot honom och smidde en sammansvärjning mot honom för att döda honom, men de ångrade sig och sålde honom till ismaelitiska köpmän, och de förde honom ner till Egypten, och de sålde honom till Potifar, Faraos hovman, överstekockarna, präst i staden Elew.
12 Jakobs söner slaktade en killing och doppade Josefs mantel i blodet och skickade den till sin far Jakob på den tionde dagen i sjunde månaden.
13 Och han sörjde hela den natten, ty de hade fört det till honom på kvällen, och han blev upprörd av sorg över sin död, och han sade: 'Ett ondt odjur har slukat Josef'; och alla i hans hus [sörjde med honom den dagen, och de] sörjde och klagade med honom hela den dagen.
14 Och hans söner och hans dotter reste sig för att trösta honom, men han vägrade att låta sig tröstas över sin son.
15 Och på den dagen hörde Bilha att Josef hade dött, och hon dog i sorg över honom, och hon bodde i Qafraatef, och även Dina, hans dotter, dog efter att Josef hade dött.
16 Och dessa tre sorgetider kom över Israel under en månad. Och man begravde Bilha mitt emot Rakels grav, och även hans dotter Dina begravde man där.
17 Och han sörjde Josef i ett år, och han upphörde inte, ty han sade: "Låt mig gå ner i graven och sörja min son."
18 Därför är det föreskrivet för Israels barn att de skall plåga sig den tionde dagen i sjunde månaden – den dag då nyheten om att han gråtit över Josef kom till hans far Jakob – att de då skall bringa försoning för sig själva med en killing den tionde dagen i sjunde månaden, en gång om året, för sina synder, ty de hade bedrövat sin fars tillgivenhet för sin son Josef.
19 Och denna dag har bestämts för att de ska sörja den över sina synder och över alla sina överträdelser och alla sina felsteg, så att de kan rena sig själva den dagen en gång om året.
20 Och efter att Josef hade omkommit tog Jakobs söner sig hustrur. Rubens hustru hette Ada, och Simeons hustru hette Adlbaa, en kanaané, och Levis hustru hette Melka, en av Arams döttrar, av Terachs söners släkt, och Judas hustru hette Betasuel, en kanaané, och Isaskars hustru hette Hesaka, och Sebulons hustru hette Niiman, och Dans hustru hette Egla, och Naftalis hustru hette Rasuu, från Mesopotamien, och Gads hustru hette Maka, och Asers hustru hette Ijona, och Josefs hustru hette Asenat, en egyptier, och Benjamins hustru hette Ijasaka.
21 Och Simeon ångrade sig och tog sig en andra hustru från Mesopotamien, liksom sina bröder.

KAPITEL 35

1 Och i det första året av den första veckan av det fyrtiofemte jubelåret [2157 AM] kallade Rebekka till sig Jakob, sin son, och befallde honom angående sin far och sin bror, att han skulle hedra dem alla sina livsdagar.
2 Och Jakob sade: Jag skall göra allt som du har befallt mig. Ty detta skall bli mig till ära och storhet och till rättfärdighet inför Herren, så att jag skall ära dem.
3 Och även du, moder, vet från den tid jag föddes till denna dag, alla mina gärningar och allt som finns i mitt hjärta, att jag alltid tänker gott om allt.
4 Och hur skulle jag kunna undvika att göra det som du har befallt mig, att hedra min far och min bror?
5 Säg mig, moder, vilken vrånghet du har sett hos mig, så skall jag vända mig bort från den, och min nåd skall vara över mig.'
6 Och hon sade till honom: ”Min son, jag har inte sett någon vrång gärning hos dig under hela min livstid, utan bara rättrådighet. Ändå vill jag säga dig sanningen, min son: Jag ska dö i år, och jag ska inte leva i detta år. Ty jag har i drömmen sett att jag inte ska leva längre än etthundrafemtiofem år. Och se, jag har nu fullbordat alla de dagar jag ska leva.”
7 Och Jakob skrattade åt sin mors ord, ty hans mor hade sagt till honom att hon skulle dö; och hon satt mitt emot honom i sin styrka, och hon var inte svag i sin styrka, ty hon gick in och ut och såg, och hennes tänder var starka, och ingen plåga hade vidrört henne under alla hennes livsdagar.
8 Och Jakob sade till henne: ”Välsignad är jag, moder, om mina dagar närmar sig dina livsdagar och min styrka förblir hos mig lika mycket som din styrka. Och du skall inte dö, ty du skämtar fåfängt med mig om din död.”
9 Och hon gick in till Isak och sade till honom: ”En enda bön ber jag dig: låt Esau svära att han inte skall skada Jakob eller förfölja honom med fiendskap. Ty du vet att Esaus tankar är vrånga från hans ungdom, och att det inte finns något gott i honom. Ty efter din död vill han döda honom.
10 Och du vet allt vad han har gjort från den dag då hans bror Jakob drog till Haran ända till denna dag: hur han har övergivit oss av hela sitt hjärta och gjort ont mot oss. Dina hjordar har han tagit åt sig och fört bort alla dina ägodelar framför dig.
11 Och när vi bad och bad honom om det som var vårt, handlade han som en man som förbarmade sig över oss.
12 Och han är bitter mot dig eftersom du välsignade Jakob, din fullkomlige och rättfärdige son; ty i honom finns inget ont utan endast godhet, och sedan han kom från Haran ända till denna dag har han inte berövat oss något, ty han ger oss alltid allt i sin tid, och gläder sig av hela sitt hjärta när vi tar emot det från hans händer och han välsignar oss, och har inte skilt sig från oss sedan han kom från Haran ända till denna dag, och han stannar ständigt hos oss hemma och ärar oss.
13 Och Isak sade till henne: ”Även jag vet och ser vad Jakob gör, han som är med oss, hur han ärar oss av hela sitt hjärta. Men jag älskade Esau förr mer än Jakob, eftersom han var den förstfödde. Men nu älskar jag Jakob mer än Esau, ty han har begått många onda gärningar, och det finns ingen rättfärdighet i honom, ty alla hans vägar är orättfärdighet och våld, [och det finns ingen rättfärdighet runt omkring honom.]
14 Och nu är mitt hjärta oroligt över alla hans gärningar, och varken han eller hans avkomma skall bli frälsta, ty det är de som skall utrotas från jorden och utrotas från under himlen, ty han har övergivit Abrahams Gud och följt sina hustrur och deras orenhet och deras missgärning, han och hans barn.

15 Och du befaller mig att han ska svära att han inte ska döda sin bror Jakob; även om han svär, ska han inte hålla sin ed, och han ska inte göra gott utan endast ont.
16 Men om han vill döda Jakob, sin bror, skall han bliva given i Jakobs händer, och han skall inte undkomma hans händer, [ty han skall stiga ner i hans händer].
17 Och frukta inte för Jakobs skull, ty Jakobs beskyddare är stor och mäktig och ärad och prisad mer än Esaus beskyddare.
18 Och Rebecka sände bud och kallade Esau, och han kom till henne. Hon sade till honom: "Min son, jag har en bön att be dig om, och du lovar att göra den, min son."
19 Och han sade: "Jag skall göra allt vad du säger till mig, och jag skall inte avvisa din bön."
20 Och hon sade till honom: ”Jag ber dig att den dag jag dör, att du tar mig in och begrav mig nära Sara, din fars mor, och att du och Jakob älskar varandra och att ingen av dem önskar ont mot den andre, utan endast ömsesidig kärlek, och (så) skall ni ha framgång, mina söner, och bli ärade mitt i landet, och ingen fiende skall glädjas över er, och ni skall vara en välsignelse och en nåd i allas ögon som älskar er.”
21 Och han sade: Jag skall göra allt vad du har sagt till mig, och jag skall begrava dig den dag du dör nära Sara, min fars mor, liksom du har önskat att hennes ben skulle vara nära dina ben.
22 Och Jakob, min bror, skall jag också älska mer än allt kött, ty jag har ingen bror på hela jorden utom honom allena. Och det är ingen stor förtjänst för mig om jag älskar honom, ty han är min bror, och vi såddes tillsammans i din kropp, och tillsammans kom vi ut ur din livmoder. Och om jag inte älskar min bror, vem skall jag då älska?
23 Och jag själv ber dig att förmana Jakob angående mig och mina söner, ty jag vet att han sannerligen kommer att bli kung över mig och mina söner, ty den dag då min far välsignade honom satte han honom högre och mig lägre.
24 Och jag svär dig att jag skall älska honom och inte önska ont mot honom alla mina livsdagar, utan allenast gott.
25 Och han svor henne en ed angående allt detta. Och hon kallade Jakob inför Esaus ögon och gav honom en befallning i enlighet med de ord som hon hade talat till Esau.
26 Och han sade: "Jag skall göra vad du vill. Tro mig, att inget ont skall utgå från mig eller mina söner mot Esau, och jag skall vara den främste i ingenting annat än i kärlek."
27 Och de åt och drack, hon och hennes söner den natten, och hon dog, tre jubelår och en vecka och ett år gammal, den natten. Och hennes två söner, Esau och Jakob, begravde henne i den dubbla grottan nära Sara, deras farmor.

KAPITEL 36

1 Och under det sjätte året i denna vecka [2162 AM] kallade Isak sina två söner Esau och Jakob, och de kom till honom, och han sade till dem: 'Mina söner, jag går mina fäders väg, till det eviga huset där mina fäder är.
2 Begrav mig därför nära min far Abraham, i den dubbla grottan på hetiten Efrons åker, där Abraham köpte en grav att begrava i. I den grav som jag grävde åt mig själv, där skall du begrava mig.
3 Och detta befaller jag er, mina söner, att ni utövar rättfärdighet och uppriktighet på jorden, så att Herren kan låta komma över er allt vad Herren har lovat Abraham och hans avkomma.
4 Och älska varandra, mina söner, era bröder som en man som älskar sin egen själ, och låt var och en söka efter vad som kan gagna sin broder, och verka tillsammans på jorden; och låt dem älska varandra som sina egna själar.
5 Och angående frågan om avgudar, befaller och förmanar jag er att förkasta dem och hata dem, och inte älska dem, ty de är fulla av bedrägeri för dem som dyrkar dem och för dem som faller ner för dem.
6 Minna söner, kom ihåg Herren, Abrahams Gud, er far, och hur jag också dyrkade honom och tjänade honom i rättfärdighet och glädje, för att han skulle föröka er och göra era avkommor talrika som himlens stjärnor och etablera er på jorden som en rättfärdighetens planta som inte skall utrotas från släkte till släkte för evigt.
7 Och nu skall jag låta er svära en stor ed – ty ingen ed är större än den, vid det ärorika och ärade och stora och strålande och underbara och mäktiga namnet, som skapade himlarna och jorden och allting tillsammans – att ni skall frukta Honom och tillbe Honom.
8 Och att var och en skall älska sin broder med tillgivenhet och rättfärdighet, och att ingen skall önska ont mot sin broder från och med nu för evigt, alla era livsdagar, så att ni må ha framgång i alla era gärningar och inte bli fördärvade.
9 Och om någon av er smider onda planer mot sin broder, så skall ni veta att från och med nu skall var och en som smider onda planer mot sin broder falla i hans hand och utrotas ur de levandes land, och hans avkomma skall utrotas från under himlen.
10 Men på orolighetens, förbannelsens, harmens och vredens dag, med flammande, förtärande eld, liksom han brände Sodom, så skall han bränna upp hans land och hans stad och allt som är hans, och han skall utplånas ur människobarnens tuktbok och inte skrivas in i livets bok, utan i den som är bestämd till förtäring, och han skall gå bort till evig förbannelse, så att deras fördömelse alltid kan förnyas i hat och i förbannelse och i vrede och i plåga och i harm och i plågor och i sjukdom för evigt.
11 Jag säger och vittnar för er, mina söner, om den dom som skall drabba den man som vill skada sin bror.
12 Och han delade alla sina ägodelar mellan de två på den dagen och gav den större delen till den förstfödde, och tornet och allt som hörde till det, och allt som Abraham ägde vid Edsbrunnen.
13 Och han sade: 'Denna större del skall jag ge till den förstfödde.'
14 Esau sade: ”Jag har sålt till Jakob och gett min förstfödslorätt till honom. Låt den ges till honom, och jag har inte ett enda ord att säga om den, ty den är hans.”
15 Och Isak sade: ”Må välsignelse vila över er, mina söner, och över era avkommor i dag, ty ni har gett mig ro, och mitt hjärta sörjer inte för förstfödslorätten, så att du inte gör något ont för dess skull.”
16 Må Gud den Högste välsigna den man som utövar rättfärdighet, honom och hans avkomma för evigt.

17 Och han slutade med att befalla dem och välsigna dem, och de åt och drack tillsammans inför honom, och han gladde sig över att de var eniga, och de gick ut ifrån honom och vilade den dagen och sov.
18 Och Isak sov den dagen i sin säng i glädje; och han sov den eviga sömnen och dog vid ett hundraåttio års ålder. Han var tjugofem veckor och fem år gammal; och hans två söner Esau och Jakob begravde honom.
19 Och Esau drog till Edoms land, till Seirs berg, och bosatte sig där.
20 Och Jakob bodde i Hebrons berg, i tornet i det land där hans far Abraham bodde som främling, och han dyrkade Herren av hela sitt hjärta och enligt de synliga befallningarna, så som han hade indelat sina släktleds dagar.
21 Och hans hustru Lea dog i det fjärde året av den andra veckan av det fyrtiofemte jubelåret, [2167 AM] och han begravde henne i den dubbla grottan nära hans mor Rebecka till vänster om Saras, hans farmors, grav.
22 Och alla hennes söner och hans söner kom för att hålla sorg över sin hustru Lea och trösta honom med henne, ty han sörjde henne, därför att han älskade henne mycket efter hennes syster Rakels död.
23 Ty hon var ostrafflig och rättrådig i alla sina vägar och ärade Jakob, och under alla de dagar hon levde hos honom hörde han inte ett hårt ord från hennes mun, ty hon var mild och fridfull, rättrådig och ärbar.
24 Och han kom ihåg alla hennes gärningar som hon hade gjort under sitt liv och han sörjde henne djupt, ty han älskade henne av hela sitt hjärta och av hela sin själ.

KAPITEL 37

1 Och den dag då Isak, Jakobs och Esaus far, dog, [2162 AM] hörde Esaus söner att Isak hade gett den äldre sonens lott till sin yngre son Jakob och de blev mycket vredgade.
2 Och de tvistade med sin far och sade: "Varför har din far gett Jakob den äldres lott och förbigått dig, fastän du är den äldre och Jakob den yngre?"
3 Och han sade till dem: "Eftersom jag sålde min förstfödslorätt till Jakob för en liten portion linser, och den dag min far sände mig för att jaga och fånga och ge honom något att äta och välsigna mig, kom han med list och gav min far mat och dryck, och min far välsignade honom och satte mig under sin hand."
4 Och nu har vår far låtit oss svära, mig och honom, att vi inte skall tänka ont mot varandra, vare sig mot hans bror, och att vi skall förbli i kärlek och fred var med sin bror och inte göra våra vägar fördärvade.
5 Och de sade till honom: Vi skall inte lyssna till dig och sluta fred med honom, ty vår styrka är större än hans styrka, och vi är mäktigare än han. Vi skall gå emot honom och dräpa honom och förgöra honom och hans söner. Och om du inte går med oss, skall vi skada dig också.
6 Och hör oss nu! Låt oss sända bud till Aram, Filisteen, Moab och Ammon, och låt oss utvälja utvalda män som är ivriga att strida, och låt oss gå emot honom och strida mot honom, och låt oss utrota honom från jorden innan han blir stark.
7 Och deras far sade till dem: "Gå inte och för inte krig mot honom, för då faller ni inför honom."
8 Och de sade till honom: ”Detta är precis hur du har handlat från din ungdom ända till denna dag, och du böjer din nacke under hans ok.”
9 Vi skall inte lyssna till dessa ord.’ Och de sände bud till Aram och till Aduram till sin fars vän, och de lejde med sig tusen krigsmän, utvalda krigsmän.
10 Och från Moab och från Ammons barn kom till dem tusen utvalda män, från Filisteen tusen utvalda krigsmän, från Edom och från horéerna tusen utvalda krigsmän och från kittimernas hjältar.
11 Och de sade till sin far: Gå ut med dem och led dem, annars dödar vi dig.
12 Och han fylldes av vrede och indignation när han såg att hans söner tvingade honom att gå före (dem) för att leda dem mot sin bror Jakob.
13 Men efteråt kom han ihåg allt det ont som hade dolt i hans hjärta mot sin broder Jakob, och han kom inte ihåg den ed som han hade svurit sin far och sin mor att han i alla sina dagar inte skulle tänka ut något ont mot sin broder Jakob.
14 Och trots allt detta visste Jakob inte att de skulle dra mot honom till strid, och han sörjde sin hustru Lea tills de närmade sig tornet mycket nära med fyra tusen krigare och utvalda krigsmän.
15 Och männen i Hebron sände bud till honom och lät säga: "Se, din broder har kommit mot dig för att strida mot dig, med fyra tusen man beväpnade med svärd, och de bär sköldar och vapen." Ty de älskade Jakob mer än Esau. Så berättade de för honom, ty Jakob var en mer generös och barmhärtig man än Esau.
16 Men Jakob ville inte tro förrän de kom mycket nära tornet.
17 Och han stängde tornets portar; och han stod på fästningsmurarna och talade till sin bror Esau och sade: "Ädel är den tröst med vilken du har kommit för att trösta mig efter min hustru som har dött. Är detta den ed som du svor till din far och åter till din mor innan de dog? Du har brutit eden, och i det ögonblick du svor till din far blev du dömd."
18 Esau svarade honom: ”Varken människors barn eller jordens djur har någon rättfärdighetsed, en ed som de har svurit för evigt. Dag efter dag smider de onda planer mot varandra, hur de kan döda sin motståndare och fiende.”
19 Och du skall hata mig och mina barn för evigt. Och det finns inget sätt att hålla ihop ditt broderskap med dig.
20 Hör dessa ord som jag förkunnar för dig: Om vildsvinet kan förvandla sin hud och göra dess borst mjuka som ull, eller om det kan få horn att skjuta upp på sitt huvud som en hjorts eller ett fårs horn, då skall jag hålla mitt broderskap med dig, och om brösten skiljer sig från sin mor, ty du har inte varit min broder.
21 Och om vargarna sluter fred med lammen så att de inte slukar eller gör dem våld, och om deras hjärtan är vända till dem för det goda, då skall det råda frid i mitt hjärta mot dig.
22 Och om lejonet blir oxens vän och sluter fred med honom, och om han binds under ett ok med honom och plöjer med honom, då skall jag sluta fred med dig.
23 Och när korpen blir vit som korpen, då skall du veta att jag har älskat dig och sluter fred med dig. Du skall ryckas ut med roten, och dina söner skall ryckas ut med roten, och det skall inte finnas någon fred för dig.

24 Och när Jakob såg att han var (så) ondsinnad mot honom av hela sitt hjärta och av hela sin själ att han ville döda honom, och att han hade kommit framåt likt vildsvinet som kommer på spjutet som genomborrar och dödar det, och inte ryggar tillbaka för det;
25 Sedan sade han till sina egna och sina tjänare att de skulle anfalla honom och alla hans följeslagare.

KAPITEL 38

1 Och därefter talade Juda till Jakob, sin far, och sade till honom: "Spänn din båge, far, och skjut ut dina pilar och fäll motståndaren och dräp fienden; och må du ha makten, ty vi skall inte dräpa din bror, ty han är sådan som du, och han är lik dig, låt oss ge honom (denna) ära."
2 Då spände Jakob sin båge och avlossade pilen och träffade sin bror Esau (på hans högra bröst) och dödade honom.
3 Och återigen avfyrade han en pil och träffade araméen Adoran i vänstra bröstet och drev honom bakåt och dödade honom.
4 Och då drog Jakobs söner ut, de med deras tjänare, och delade sig i skaror på tornets fyra sidor.
5 Juda drog fram i spetsen, och Naftali och Gad med honom, och femtio tjänare med honom på södra sidan av tornet. De dödade alla de fann framför dem, och inte en enda av dem undkom.
6 Och Levi, Dan och Aser drog ut på östra sidan av tornet, och femtio (man) med dem, och de dödade Moabs och Ammons krigare.
7 Och Ruben, Isaskar och Sebulon drog ut på norra sidan av tornet, med femtio man med dem, och de dödade filistéernas krigare.
8 Och Simeon och Benjamin och Enok, Rubens son, drog ut på västra sidan av tornet, och femtio (män) med dem, och de dödade fyra hundra män, tappra krigare, av Edom och av horéerna; och sex hundra flydde, och fyra av Esaus söner flydde med dem, och lämnade sin far liggande död, liksom han hade fallit på kullen som ligger i Aduram.
9 Jakobs söner förföljde dem till Seirs berg. Och Jakob begravde sin bror på höjden i Aduram, och återvände sedan till sitt hus.
10 Och Jakobs söner ansträngde sig hårt mot Esaus söner i Seirs berg och böjde sina nackar, så att de blev Jakobs söners trälar.
11 Och de sände bud till sin far (för att fråga) om de skulle sluta fred med dem eller döda dem.
12 Och Jakob sände bud till sina söner att de skulle sluta fred, och de slöt fred med dem och lade träldomens ok på dem, så att de alltid betalade tribut till Jakob och hans söner.
13 Och de fortsatte att betala tribut till Jakob ända till den dag då han drog ner till Egypten.
14 Och Edoms söner har inte blivit befriade från det träldomsok som Jakobs tolv söner hade lagt på dem, ända till denna dag.
15 Och dessa är de kungar som regerade i Edom innan någon kung regerade över Israels barn [fram till denna dag] i Edoms land.
16 Och Balak, Beors son, regerade i Edom, och hans stad hette Danaba.
17 Och Balak dog, och Jobab, Zaras son från Boser, blev kung efter honom.
18 Och Jobab dog, och Asam från Temans land regerade efter honom.
19 Och Asam dog, och Adat, Barads son, som hade besegrat Midjaniterna på Moabs fält, blev kung efter honom. Hans stad hette Avit.
20 Och Adath dog, och Salman från Amaseqa regerade efter honom.
21 Och Salman dog, och Saul från Ra'abot (vid floden) regerade efter honom.
22 Och Saul dog, och Ba'elunan, Akbors son, blev kung efter honom.
23 Och Ba'elunan, Akbors son, dog, och Adat regerade efter honom. Hans hustrus namn var Maitabith, dotter till Matarat, dotter till Metabedza'ab.
24 Dessa är de kungar som regerade i Edoms land.

KAPITEL 39

1 Och Jakob bodde i det land där sin far bodde som främling, i Kanaans land. Detta är Jakobs släktlinje.
2 Josef var sjutton år gammal när de förde honom ner till Egypten, och Potifar, faraos hovman och överstekock, köpte honom.
3 Och han satte Josef över hela sitt hus, och Herrens välsignelse kom över egyptierns hus för Josefs skull, och Herren lät honom lyckas i allt han gjorde.
4 Och egyptiern anförtrodde allt i Josefs händer, ty han såg att Herren var med honom och att Herren lät honom lyckas i allt han gjorde.
5 Och Josefs utseende var vackert, och hans herres hustru lyfte upp sina ögon och såg Josef, och hon älskade honom och bad honom att ligga med henne.
6 Men han gav inte sin själ, utan han kom ihåg Herren och de ord som hans far Jakob brukade läsa bland Abrahams ord, att ingen man skulle begå otukt med en kvinna som har en make, att dödsstraffet för honom är bestämt i himlen inför Gud den Högste, och synden skall bli nedtecknad mot honom i de eviga böckerna inför Herren för alltid.
7 Och Josef kom ihåg dessa ord och vägrade att ligga med henne.
8 Och hon bad honom i ett år, men han vägrade och ville inte lyssna.
9 Men hon omfamnade honom och höll honom fast i huset för att tvinga honom att ligga med henne, och hon stängde dörrarna till huset och höll honom fast; men han lämnade sin mantel i hennes händer och bröt sig igenom dörren och flydde ut från hennes ansikte.
10 När kvinnan såg att han inte ville ligga med henne, förtalade hon honom inför hans herre och sade: ”Din hebreiska tjänare, som du älskar, försökte tvinga mig att ligga med mig. Men när jag höjde min röst flydde han och lämnade sin mantel i mina händer när jag höll honom, och bröt sig upp.”
11 Och egyptiern såg Josefs mantel och den uppbrutna dörren och hörde sin hustrus ord. Han kastade Josef i fängelse, på den plats där de fångar som kungen hade fängslat hölls.
12 Och han var där i fängelset, och Herren lät Josef finna nåd inför fängelseöversten och barmhärtighet inför honom,

ty han såg att Herren var med honom och att Herren lät allt han gjorde lyckas.
13 Och han anförtrodde allt i hans händer, och fängelseöversten visste ingenting om vad som var med honom, ty Josef gjorde allt, och Herren fullbordade det.
14 Och han stannade där i två år. Och i den tiden blev Farao, kungen i Egypten, vred på sina två hovmän, på överste munskänken och på överstebagaren, och han satte dem i förvar i överstekockens hus, i fängelset där Josef hölls fången.
15 Och fängelseöversten utsåg Josef att betjäna dem, och han tjänstgjorde inför dem.
16 Och de båda drömde en dröm, överste munkskänken och överstebagaren, och de berättade den för Josef.
17 Och såsom han hade uttydt för dem, så gick det dem, och Farao återställde överste munskänken i hans ämbete och dödade (överste)bagaren, såsom Josef hade uttydt för dem.
18 Men överste munkskänken glömde Josef i fängelset, trots att han hade berättat för honom vad som skulle hända honom, och kom inte ihåg att berätta för Farao vad Josef hade sagt till honom, ty han glömde.

KAPITEL 40

1 Vid den tiden drömde Farao två drömmar på en natt om en hungersnöd som skulle drabba hela landet. När han vaknade ur sin sömn kallade han till sig alla drömtydare och magiker som fanns i Egypten och berättade för dem sina två drömmar, men de kunde inte förklara dem.
2 Och då kom överste munkskänken ihåg Josef och talade om honom till kungen, och han förde honom ut ur fängelset, och han drömde sina två drömmar inför honom.
3 Och han sade inför Farao att hans två drömmar var en och samma, och han sade till honom: 'Sju år skall komma (då skall det bli) överflöd över hela Egyptens land, och därefter sju år av hungersnöd, en hungersnöd som aldrig tidigare har varit i hela landet.'
4 Må Farao nu utse tillsyningsmän över hela Egyptens land, och låt dem samla mat i varje stad under överflödsåren. Då skall det finnas mat för de sju hungersåren, och landet skall inte förgås genom hungersnöden, ty den skall bli mycket svår.
5 Och Herren lät Josef finna nåd och barmhärtighet inför Faraos ögon, och Farao sade till sina tjänare: Vi skall inte finna en så vis och förståndig man som denne, ty Herrens ande är med honom.
6 Och han utsåg honom till den andre i hela sitt rike och gav honom makt över hela Egypten och lät honom rida i Faraos andre vagn.
7 Och han klädde honom i byssuskläder och satte en guldkedja om hans hals och (en härold) utropade inför honom: 'El El wa Abirer', och satte en ring på hans hand och satte honom till härskare över hela sitt hus, och upphöjde honom och sade till honom: 'Bara på tronen skall jag vara större än du.'
8 Och Josef härskade över hela Egyptens land, och alla Faraos furstar och alla hans tjänare och alla som gjorde kungens sysslor älskade honom, ty han vandrade i rättskaffens anda, ty han var utan högmod och arroganthet, och han hade ingen skillnad på personer och tog inte emot gåvor, utan han dömde med rättfärdighet hela folket i landet.
9 Och Egyptens land var i fred inför Farao för Josefs skull, ty Herren var med honom och gav honom ynnest och barmhärtighet i alla hans släktled, inför alla som kände honom och de som hörde talas om honom. Och Faraos rike var välordnat, och det fanns ingen Satan och ingen ond människa (i det).
10 Och kungen gav Josef namnet Sefantifans och gav Josef till hustru dottern till Potifar, dotter till prästen i Heliopolis, överstekocken.
11 Och den dag då Josef stod inför Farao var han trettio år gammal.
12 Och Isak dog det året. Och det hände sig, såsom Josef hade sagt i uttydningen av sina två drömmar, alldeles som han hade sagt, att det blev sju år av överflöd över hela Egyptens land, och Egyptens land gav riklig avkastning, ett mått (frambringade) artonhundra mått.
13 Och Josef samlade in mat i varje stad tills de var fulla av säd, tills de inte längre kunde räkna och mäta mängden.

KAPITEL 41

1 Och i det fyrtiofemte jubelåret, i den andra veckan, (och) i det andra året, [2165 AM] tog Juda Er till hustru, en av Arams döttrar, som hette Tamar.
2 Men han hatade henne och låg inte med henne, eftersom hans mor var av Kanaans döttrar, och han ville ta sig en hustru av sin mors släkt, men Juda, hans far, tillät honom inte.
3 Och denne Er, Judas förstfödde, var ond, och Herren dödade honom.
4 Och Juda sade till sin bror Onan: "Gå in till din brors hustru och fullgör din brors plikt mot henne och skaffa din bror avkomma."
5 Och Onan visste att avkomman inte skulle bli hans, utan endast hans brors, och han gick in i sin brors hustrus hus och spillde säden på marken. Men han var ond i Herrens ögon, och han dödade honom.
6 Juda sade till Tamar, sin svärdotter: ”Stanna kvar som änka i din fars hus tills min son Sela blir stor. Då skall jag ge dig åt honom till hustru.”
7 Och han växte upp, men Bedsuel, Judas hustru, tillät inte sin son Shela att gifta sig med henne. Och Bedsuel, Judas hustru, dog [2168 AM] i det femte året av denna vecka.
8 Och under det sjätte året gick Juda upp till Timna för att klippa sina får. [2169 AM] Och de berättade för Tamar: "Se, din svärfar går upp till Timna för att klippa sina får."
9 Och hon tog av sig sina änkekläder och hängde på sig en slöja och prydde sig och satte sig i porten vid vägen till Timna.
10 Medan Juda vandrade framåt fann han henne och trodde att hon var en sköka och sade till henne: ”Låt mig komma in till dig.” Hon sade till honom: ”Kom in.” Och han gick in.
11 Hon sade till honom: "Ge mig min lön." Han svarade henne: "Jag har ingenting i min hand utom min ring som jag har på mitt finger, mitt halsband och min stav som jag har i min hand."
12 Hon sade till honom: ”Ge mig dem tills du ger mig min lön.” Då sade han till henne: ”Jag ska skicka dig en

getkilling.” Han gav henne dem och gick in till henne, och hon blev havande genom honom.
13 Och Juda gick till sina får, och hon gick till sin fars hus.
14 Juda skickade en getkilling med sin herde, en adullamit, men han fann henne inte. Han frågade folket på platsen: "Var är skökan som var här?" De svarade honom: "Det finns ingen sköka här bland oss."
15 Och han återvände och berättade för honom och sade att han inte hade funnit henne. "Jag frågade folket på platsen, och de sade till mig: 'Det finns ingen sköka här.'"
16 Och han sade: "Låt henne behålla dem, så att vi inte blir till narr av någon." Och när hon hade gått tre månader, blev det uppenbart att hon var havande, och man berättade för Juda: "Se, Tamar, din svärdotter, är havande genom otukt."
17 Och Juda gick till sin fars hus och sade till sin far och hennes bröder: "För ut henne, så att de kan bränna henne, ty hon har begått en orenhet i Israel."
18 Och när de förde ut henne för att bränna henne, skickade hon ringen, halsbandet och staven till sin svärfar och sade: "Undersök vems detta tillhör, ty genom honom är jag havande."
19 Och Juda erkände det och sade: ”Tamar är rättfärdigare än jag.”
20 Och låt dem därför inte bränna henne.’ Och av den anledningen gavs hon inte åt Shela, och han kom inte mer nära henne.
21 Och därefter födde hon två söner, Peres [2170 AM] och Serach, i det sjunde året av denna andra vecka.
22 Och därefter var de sju fruktsamma åren fullbordade, om vilka Josef hade talat med Farao.
23 Och Juda erkände att den gärning han hade gjort var ond, ty han hade legat med sin svärdotter, och han ansåg det vara avskyvärt i sina ögon. Han erkände att han hade överträtt och gått vilse, ty han hade blottat sin sons mantel. Och han började klaga och bönfalla inför Herren för sin överträdelse.
24 Och vi berättade för honom i en dröm att det var honom förlåtet eftersom han innerligt bad och klagade och inte gjorde det igen.
25 Och han fick förlåtelse eftersom han vände sig bort från sin synd och sin okunnighet, ty han överträdde storligen mot vår Gud; och var och en som handlar så, var och en som ligger med sin svärmor, skall bränna honom i eld så att han kan bränna däri, ty orenhet och besudling vilar på dem, låt dem bränna med eld.
26 Och befall Israels barn att det inte finns någon orenhet bland dem, ty var och en som ligger med sin svärdotter eller svärdor har gjort sig oren. Man skall bränna upp den man som har legat med henne, och likaså kvinnan, och han skall vända bort vrede och straff från Israel.
27 Och till Juda sade vi att hans två söner inte hade legat med henne, och att hans avkomma därför skulle bli fastställd för en andra generation och inte utrotas med rötterna.
28 Ty med en enda blick hade han gått och sökt straff, nämligen i enlighet med Abrahams dom, som han hade befallt sina söner, hade Juda försökt bränna henne i eld.

KAPITEL 42

1 Och i det första året av den tredje veckan av det fyrtiofemte jubelåret började hungersnöden komma över landet, och regn vägrade att ges åt jorden, ty ingenting föll.
2 Och jorden blev ofruktbar, men i Egyptens land fanns det föda, ty Josef hade samlat in landets utsäde under de sju överflödsåren och bevarat det.
3 Och egyptierna kom till Josef för att han skulle ge dem mat, och han öppnade förråden där det första årets säd fanns, och han sålde den till landets folk för guld.
4 <Nu var hungersnöden mycket svår i Kanaans land>, och Jakob hörde att det fanns mat i Egypten, och han sände sina tio söner för att de skulle skaffa mat åt honom i Egypten; men Benjamin sände han inte, och <Jakobs tio söner> kom <till Egypten> bland dem som hade kommit (dit).
5 Och Josef kände igen dem, men de kände inte igen honom. Han talade till dem och frågade dem och sade till dem: ”Är ni inte spioner och har kommit för att utforska varifrån landet går?” Och han satte dem i fängelse.
6 Och därefter släppte han dem fria igen och höll kvar Simeon allena och lät sina nio bröder gå.
7 Och han fyllde deras säckar med säd och lade deras guld i deras säckar, men de visste inte.
8 Och han befallde dem att hämta sin yngre bror, ty de hade berättat för honom att deras far och deras yngre bror levde.
9 Och de drog upp från Egyptens land och kom till Kanaans land; och de berättade för sin fader allt som hade hänt dem, och hur landets herre hade talat hårt till dem och gripit Simeon tills de skulle hämta Benjamin.
10 Och Jakob sade: ”Ni har berövat mig mina barn! Josef är inte mer, och Simeon är inte heller mer, och ni skall ta Benjamin. Er ondska har drabbat mig.”
11 Och han sade: Min son skall inte följa med er, för han kan bli sjuk. Deras mor har fött två söner, och den ene har dött, och även denne skall ni ta från mig. Om han fick feber på vägen, skulle ni förödmjuka min ålderdom med sorg till döds.
12 Ty han såg att deras pengar hade återlämnats till var och en i hans säck, och därför fruktade han att sända honom.
13 Och hungersnöden tilltog och blev svår i Kanaans land och i alla länder utom i Egyptens land, ty många av egyptiernas barn hade lagrat sin säd till föda ända sedan de såg Josef samla säd och lägga den i förråd och förvara den för hungersnödens år.
14 Och Egyptens folk försörjde sig därpå under det första året av hungersnöd.
15 Men när Israel såg att hungersnöden var mycket svår i landet och att det inte fanns någon räddning, sade han till sina söner: "Gå tillbaka och skaffa oss mat, så att vi inte dör."
16 Och de sade: "Vi skall inte gå; om inte vår yngste bror följer med oss, skall vi inte gå."
17 Och Israel insåg att om han inte sände honom med dem, skulle de alla förgås av hungersnöd
18 Ruben sade: "Ge honom i min hand, och om jag inte för honom tillbaka till dig, så döda mina två söner i stället för hans själ."
19 Och han sade till honom: "Han skall inte följa med dig." Då kom Juda fram och sade: "Skicka honom med mig, och om jag inte för honom tillbaka till dig, skall jag bära skulden inför dig alla mina livsdagar."

20 Och han sände honom med dem under det andra året i denna vecka, på den första dagen i månaden [2172 Am], och de kom till Egyptens land med alla dem som hade rest, och (de hade) gåvor i sina händer, stakte och mandlar och terebintnötter och ren honung.
21 Och de gick och ställde sig inför Josef, och han såg sin bror Benjamin, och han kände igen honom och frågade dem: "Är detta er yngste bror?" Och de svarade honom: "Det är han." Och han sade: Må Herren vare dig nådig, min son!
22 Och han sände honom hem till sig och förde Simeon ut till dem och gjorde en festmåltid för dem, och de frambar åt honom den gåva de hade med sig.
23 Och de åt inför honom, och han gav dem alla en del, men Benjamins del var sju gånger större än någons av deras.
24 Och de åt och drack och stodo upp och stannade kvar hos sina åsnor.
25 Och Josef utarbetade en plan för att få veta huruvida deras tankar om fred rådde mellan dem, och han sade till förvaltaren som var över hans hus: "Fyll alla deras säckar med mat och lägg tillbaka deras pengar i deras kärl. Lägg min bägare, silverbägaren som jag dricker ur, i den yngstes säck och skicka dem iväg."

KAPITEL 43

1 Och han gjorde som Josef hade sagt till honom och fyllde alla deras säckar med mat och lade deras pengar i deras säckar, och bägaren lade han i Benjamins säck.
2 Tidigt på morgonen gav de sig av, och när de hade gett sig av därifrån sade Josef till sin husförvaltare: ”Förfölj dem, spring och grip dem och säg: ’Ni har vedergällt mig med ont. Ni har stulit silverbägaren från mig som min herre dricker ur.’ Och för tillbaka deras yngste bror till mig och hämta honom snabbt innan jag går ut till min domarsäte.”
3 Och han sprang efter dem och sade till dem enligt dessa ord.
4 Och de sade till honom: Gud förbjude att dina tjänare skulle göra detta och stjäla några kärl från din herres hus, och även de pengar som vi funno i våra säckar första gången, de tog vi dina tjänare med oss tillbaka från Kanaans land.
5 Hur skulle vi då kunna stjäla något redskap? Se, här är vi och våra säckar, vi söker igenom dem. Var du än finner bägaren i vår säck, skall någon av oss dödas. Vi och våra åsnor skall tjäna din herre.
6 Och han sade till dem: "Icke så, den man jag finner hos, honom skall jag ta till tjänare, och ni skall återvända i frid till ert hus."
7 Och när han sökte i deras säckar, från den äldste till den yngste, fann man dem i Benjamins säck.
8 Och de rev sönder sina kläder och lastade sina åsnor och återvände till staden och kom till Josefs hus, och de bugade sig alla med ansiktena mot marken inför honom.
9 Och Josef sade till dem: ”Ni har gjort ont.” Och de sade: ”Vad skall vi säga, och hur skall vi försvara oss? Vår herre har uppenbarat sina tjänares överträdelse; se, vi är vår herres tjänare, och även våra åsnor.”
10 Och Josef sade till dem: Även jag fruktar Herren. Gån nu hem till era hem och låt er bror bli min tjänare, ty ni har gjort ont. Vet ni inte att en man njuter av sin bägare som jag av denna bägare? Och ändå har ni stulit den från mig.
11 Juda sade: ”Min herre, låt din tjänare få tala ett ord till min herres öra: Din tjänares mor födde två bröder åt vår far. Den ene gick bort och var borttappad och återfanns inte, och han är ensam kvar efter sin mor. Din tjänare, vår far, älskar honom, och hans liv är också förbundet med denne (pojkes) liv.”
12 Och det skall ske, när vi går till din tjänare, vår fader, och pojken inte är med oss, att han dör, och vi skall föra vår fader med sorg till döds.
13 Låt nu din tjänare stanna kvar i pojkens ställe som min herres träl, och låt pojken gå med sina bröder, ty jag har gått i borgen för honom genom din tjänare, vår fars, hand. Om jag inte för honom tillbaka, skall din tjänare för alltid få höra skulden mot vår far.
14 Och Josef såg att de alla var välvilligt inställda, och han kunde inte låta bli, och han berättade för dem att han var Josef.
15 Och han talade med dem på hebreiska och föll om deras hals och grät.
16 Men de kände honom inte och började gråta. Och han sade till dem: ”Gråt inte över mig, utan skynda er och hämta min far till mig. Ni ser ju att det är min mun som talar, och min broder Benjamins ögon ser.”
17 Ty se, detta är det andra året av hungersnöd, och det är fortfarande fem år utan skörd, utan trädfrukt eller utan plöjning.
18 Kom ner snabbt, ni och era hushåll, så att ni inte förgås av hungersnöd och sörj inte över era ägodelar. Herren har sänt mig framför er för att ordna det, så att många människor kan leva.
19 Och sägen min far att jag fortfarande lever, och se, ni ser att Herren har gjort mig till en far för Farao och till härskare över hans hus och över hela Egyptens land.
20 Och berätta för min far om all min ära och all den rikedom och härlighet som Herren har gett mig.
21 Och på Faraos befallning gav han dem vagnar och proviant för vägen, och han gav dem alla flerfärgade kläder och silver.
22 Och till deras far sände han kläder och silver och tio åsnor som fraktade säd, och han lät dem gå.
23 Och de gick upp och berättade för sin far att Josef levde och att han mätte ut säd till alla folk på jorden och att han var härskare över hela Egyptens land.
24 Och deras far trodde det inte, ty han var helt utom sig själv. Men när han såg vagnarna som Josef hade skickat, fick han liv i sin ande och sade: "Det räcker för mig om Josef lever. Jag vill gå ner och träffa honom innan jag dör."

KAPITEL 44

1 Och Israel reste från Haran, från sitt hus, vid nymånaden i tredje månaden och vandrade längs vägen till Edsbrunnen. Och han offrade ett offer åt sin fader Isaks Gud den sjunde dagen i samma månad.
2 Och Jakob kom ihåg drömmen som han hade sett i Betel, och han fruktade för att dra ner till Egypten.
3 Och medan han funderade på att sända bud till Josef att komma till honom, och att han inte skulle gå ner, stannade

han där i sju dagar, ifall han kanske kunde få se en syn om han skulle stanna kvar eller gå ner.
4 Och han firade skördefesten för förstlingsfrukten med gammal säd, ty i hela Kanaans land fanns inte en handfull utsäde [i landet], ty hungersnöden drabbade alla djur, boskap och fåglar, och även människorna.
5 Och på den sextonde uppenbarade sig Herren för honom och sade till honom: "Jakob, Jakob." Och han sade: "Här är jag." Och han sade till honom: "Jag är dina fäders Gud, Abrahams och Isaks Gud. Frukta inte för att dra ner till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk. Jag skall dra ner med dig och föra dig upp (åter), och i detta land skall du bli begraven, och Josef skall lägga sina händer på dina ögon."
6 Frukta inte, dra ner till Egypten.
7 Och hans söner och hans sonsöner reste sig och lastade sin far och sina ägodelar på vagnar.
8 Och Israel reste sig upp från Edsbrunnen den sextonde dagen i samma tredje månad och begav sig till Egyptens land.
9 Och Israel sände Juda framför sig till hans son Josef för att han skulle undersöka landet Goshen, ty Josef hade sagt till sina bröder att de skulle komma och bosätta sig där för att vara nära honom.
10 Och detta var det vackraste (landet) i Egyptens land, och nära honom, för alla (av dem) och även för boskapen.
11 Och dessa är namnen på Jakobs söner som drog till Egypten med sin far Jakob.
12 Ruben, Israels förstfödde; och dessa är namnen på hans söner Enok, Pallu, Hesron och Karmi, fem.
13 Simeon och hans söner; och dessa är namnen på hans söner: Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den zefatitiska kvinnans son – sju stycken.
14 Levi och hans söner; och dessa är namnen på hans söner: Gerson, Kehat och Merari – fyra.
15 Juda och hans söner; och dessa är namnen på hans söner: Shela, Peres och Serach – fyra.
16 Isaskar och hans söner; och dessa är namnen på hans söner: Tola, Pua, Jasub och Simron – fem.
17 Sebulon och hans söner; och dessa är namnen på hans söner: Sered, Elon och Jahleel, fyra.
18 Och dessa var Jakobs söner och deras söner som Lea födde åt Jakob i Mesopotamien, sex, och deras syster Dina, och alla Leas söner och deras söner, som följde med Jakob, sin far, till Egypten, var tjugonio, och Jakob, deras far, var med dem, trettio.
19 Och Silpas söner, Leas tjänarinna, Jakobs hustru, som födde åt Jakob Gad och Assur.
20 Och dessa är namnen på deras söner som följde med honom till Egypten. Gads söner: Sifjon, Haggi, Suni, Esbon, Eri, Areli och Arodi – åtta.
21 Och Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi, Beria och Sera, deras sex systrar.
22 Alla själar var fjorton, och Leas själar var fyrtiofyra.
23 Och Rakels, Jakobs hustrus, söner voro Josef och Benjamin.
24 Och Josef föddes i Egypten, innan hans far kom till Egypten, de som Asenat, dotter till Potifar, prästen i Heliopolis, födde åt honom: Manasse och Efraim – tre.
25 Och Benjamins söner voro Bela, Beker, Asbel, Gera, Naaman, Ehi, Ros, Muppim, Huppim och Ard-elva.
26 Och Rakels själar utgjorde tillsammans fjorton.
27 Och Bilhas, Rakels, Jakobs hustrus, tjänarinnas, söner, som hon födde åt Jakob, voro Dan och Naftali.
28 Och dessa är namnen på deras söner som följde med dem till Egypten. Dans söner var Hushim, Samon, Asudi, Ijaka och Salomo – sex.
29 Och de dog det år då de kom till Egypten, och ensam blev kvar av Dan Hushim.
30 Och dessa är namnen på Naftalis söner: Jahsiel, Guni, Jeser, Sallum och Iv.
31 Och Iv, som föddes efter hungersnödsåren, dog i Egypten.
32 Och Rakels själar utgjorde tillsammans tjugosex.
33 Och Jakobs själar som kom till Egypten utgjorde alla sjuttio själar. Dessa var hans barn och hans barnbarn, tillsammans sjuttio. Men fem dog i Egypten före Josef och hade inga barn.
34 Och i Kanaans land dog två av Judas söner, Er och Onan, och de hade inga barn. Israels barn begravde dem som omkommit, och de räknades bland de sjuttio hednafolken.

KAPITEL 45

1 Och Israel kom till Egyptens land, till Goshens land, vid nymånaden i den fjärde månaden, under det andra året i den tredje veckan av det fyrtiofemte jubelåret.
2 Och Josef gick för att möta sin far Jakob i landet Goshen, och han föll om sin fars hals och grät.
3 Och Israel sade till Josef: ”Låt mig nu dö, sedan jag har sett dig. Och må nu Herren, Israels Gud, välsignad vare, Abrahams Gud och Isaks Gud, som inte har undanhållit sin barmhärtighet och sin nåd från sin tjänare Jakob.”
4 Det är nog för mig att jag har sett ditt ansikte medan jag ännu lever. Ja, sann är den syn jag såg i Betel. Välsignad vare Herren, min Gud, från evighet till evighet, och välsignat vare hans namn.
5 Och Josef och hans bröder åt bröd inför sin far och drack vin, och Jakob gladde sig med stor glädje eftersom han såg Josef äta med sina bröder och dricka inför honom, och han prisade alltings Skapare som hade bevarat honom och bevarat hans tolv söner åt honom.
6 Och Josef hade gett sin far och sina bröder som gåva rätten att bosätta sig i Goshens land och i Rameses och hela det omgivande området som han härskade över inför Farao. Och Israel och hans söner bodde i Goshens land, den bästa delen av Egyptens land, och Israel var ett hundra trettio år gammal när han kom till Egypten.
7 Och Josef försörjde sin far och sina bröder och även deras ägodelar med bröd i den mängd som räckte till under de sju hungersnödsåren.
8 Och Egyptens land lidde av hungersnöden, och Josef förvärvade all Egyptens mark åt Farao i utbyte mot mat, och han fick folket och deras boskap och allt annat i besittning åt Farao.
9 Och hungersåren var över, och Josef gav folket i landet utsäde och mat att så (i landet) under det åttonde året, ty floden hade svämmat över hela Egyptens land.
10 Ty under de sju hungersåren hade den (inte) svämmat över och hade bara bevattnat några få platser vid flodens

stränder, men nu svämmade den över och egyptierna sådde jorden, och den bar riklig säd det året.
11 Och detta var det första året av [2178 AM] den fjärde veckan av det fyrtiofemte jubelåret.
12 Och Josef tog en femtedel av skördens säd åt kungen och lämnade kvar fyra delar åt dem till föda och utsäde. Och Josef gjorde detta till en stadga för Egyptens land, som är ända till denna dag.
13 Och Israel levde i Egyptens land i sjutton år, och alla hans dagar utgjorde tre jubelår, ett hundra fyrtiosju år, och han dog i det fjärde [2188 AM] året i den femte veckan av det fyrtiofemte jubelåret.
14 Och Israel välsignade sina söner innan han dog och berättade för dem allt som skulle hända dem i Egyptens land; och han lät dem veta vad som skulle hända dem i de sista dagarna, och välsignade dem och gav åt Josef två lotter i landet.
15 Och han gick till vila hos sina fäder och blev begravd i grottan i Kanaans land, nära sin far Abraham, i den grav som han grävt åt sig själv i grottan i Hebrons land.
16 Och han gav alla sina böcker och sina fäders böcker åt sin son Levi, för att han skulle bevara dem och förnya dem åt sina barn, allt ända till denna dag.

KAPITEL 46

1 Och det hände sig att efter Jakobs död förökades Israels barn i Egyptens land, och de blev ett stort folk, och de var eniga i hjärtat, så att bror älskade bror och var och en hjälpte sin bror, och de förökade sig oerhört och förökade sig oerhört, tio [2242 AM] årsveckor, alla Josefs levnadsdagar.
2 Och där fanns ingen Satan eller något ont under alla de dagar av Josefs liv efter sin fader Jakob, ty alla egyptierna hedrade Israels barn under hela Josefs liv.
3 Och Josef dog, hundratio år gammal; sjutton år levde han i Kanaans land, varav tio år var han tjänare, tre år i fängelse och åttio år under kungen och styrde hela Egyptens land.
4 Och han dog och alla hans bröder och hela den generationen.
5 Och innan han dog befallde han Israels barn att de skulle bära hans ben med sig när de drog ut ur Egyptens land.
6 Och han lät dem svära angående hans ben, ty han visste att egyptierna inte mer skulle föra ut och begrava honom i Kanaans land, ty Makamaron, Kanaans kung, medan han bodde i Assyriens land, stred i dalen mot Egyptens kung och dödade honom där, och förföljde egyptierna ända till Ermons portar.
7 Men han kunde inte komma in, ty en annan, en ny kung, hade blivit kung över Egypten, och han var starkare än han. Han återvände till Kanaans land, och Egyptens portar stängdes, och ingen gick ut och ingen kom in i Egypten.
8 Och Josef dog i det fyrtiosjätte jubelåret, i den sjätte veckan, i det andra året, och man begravde honom i Egyptens land, och alla hans bröder dog efter honom.
9 Och Egyptens kung drog ut i krig mot Kanaans kung [2263 AM] i det fyrtiosjunde jubelåret, i den andra veckan i det andra året, och Israels barn förde fram alla Jakobs barns ben utom Josefs ben, och de begravde dem på fältet i den dubbla grottan i berget.
10 Och de flesta (av dem) återvände till Egypten, men några få av dem stannade kvar i Hebrons berg, och din far Amram stannade kvar hos dem.
11 Och Kanaans kung segrade över Egyptens kung och stängde Egyptens portar.
12 Och han uttänkte en ond plan mot Israels barn för att plåga dem och sade till Egyptens folk: Se, Israels barns folk har förökat sig och förökat sig mer än vi.
13 Kom och låt oss ta itu med dem med visdom innan de blir för många, och låt oss göra dem till slaveri innan kriget kommer över oss och innan även de strider mot oss; annars sluter de sig till våra fiender och lämnar vårt land, ty deras hjärtan och ansikten är vända mot Kanaans land.
14 Och han satte arbetsfogdar över dem för att plåga dem med slaveri; och de byggde starka städer åt Farao, Pitom och Raamses, och de byggde upp alla murar och alla befästningar som hade fallit i Egyptens städer.
15 Och de lät dem tjäna med hård hand, och ju mer ont de behandlade dem, desto mer förökade och förökade de sig.
16 Och Egyptens folk avskydde Israels barn.

KAPITEL 47

1 Och i den sjunde veckan, i det sjunde året, i det fyrtiosjunde jubelåret, drog din far ut [2303 AM] från Kanaans land, och du föddes i den fjärde veckan, i det sjätte året därav, i det fyrtioåttonde jubelåret [2330 AM]. Detta var en vedermödans tid för Israels barn.
2 Och Farao, kungen i Egypten, befallde dem att de skulle kasta alla sina pojkar som föddes i floden.
3 Och de kastade in dem i sju månader, ända till den dag då du föddes
4 Din mor gömde dig i tre månader, och man berättade om henne. Hon byggde en ark åt dig och täckte den med tjära och asfalt och satte den i stenläggningen vid flodens strand. Där lät hon dig sitta i sju dagar. Din mor kom om natten och ammade dig, och om dagen vaktade din syster Mirjam dig från fåglarna.
5 Och i de dagarna kom Tharmut, Faraos dotter, för att bada i floden, och hon hörde din röst gråta, och hon sa till sina flickor att de skulle föra dig fram, och de förde dig till henne.
6 Och hon tog dig ut ur arken och förbarmade sig över dig.
7 Din syster sade till henne: ”Ska jag gå och kalla till dig en av de hebreiska kvinnorna, så att hon kan amma och ge dig di åt detta barn?”
8 Och hon sade *till henne*: ’Gå.’ Och hon gick och kallade på din moder Jokebed, och hon gav henne lön, och hon ammade dig.
9 Och sedan, när du blev vuxen, förde man dig till Faraos dotter, och du blev hennes son. Din far Amram lärde dig skrivande. Och efter att du hade gått tre veckor förde man dig till kungagården.
10 Och du var tre veckor, år, vid hovet, tills den tid [2351-] då du gick ut från kungagården och såg en egyptier slå din vän, som var [2372 AM] av Israels barn, och du dödade honom och gömde honom i sanden.
11 Och på andra dagen grälade du och två av Israels barn med varandra, och du sade till den som gjorde orätt: 'Varför slår du din bror?'

12 Då blev han vred och förbittrad och sade: ”Vem har satt dig till furste och domare över oss? Tänker du döda mig, liksom du dödade egyptiern igår?” Och du fruktade och flydde för dessa ords skull.

KAPITEL 48

1 Och i det sjätte året av den tredje veckan av det fyrtionionde jubelåret drog du ut och bodde i Midjans land i fem veckor och ett år. Och du återvände till Egypten i den andra veckan av det andra året av det femtionde jubelåret.
2 Och du vet själv vad Han talade till dig på [2410 AM] berget Sinai, och vad prins Mastêmâ önskade göra med dig när du återvände till Egypten <på vägen när du mötte honom på övernattningsstället>.
3 Försökte han inte av all sin kraft att döda dig och befria egyptierna ur din hand, när han såg att du var sänd för att verkställa dom och hämnd över egyptierna?
4 Och jag räddade dig ur hans hand, och du gjorde de tecken och under som du var sänd att göra i Egypten mot Farao och mot hela hans hus, mot hans tjänare och hans folk.
5 Och Herren utövade en stor hämnd på dem för Israels skull och slog dem med blod och grodor, löss och flugor och elakartade bölder som bröt ut i blåsor; och deras boskap med döden; och med hagelstenar, därigenom förintade Han allt som växte åt dem; och med gräshoppor som slukade det som hade blivit kvar av haglet och mörkret; och genom döden av de förstfödda bland människor och djur, och på alla deras avgudar uttog Herren hämnd och brände dem i eld.
6 Och allt sändes genom din hand, för att du skulle förkunna (dessa ting) innan de var fullbordade, och du talade med Egyptens kung inför alla hans tjänare och inför hans folk.
7 Och allt skedde enligt dina ord; tio stora och fruktansvärda domar kom över Egyptens land för att du skulle hämnas på det för Israel.
8 Och Herren gjorde allt för Israels skull, och enligt det förbund han hade slutit med Abraham, att han skulle hämnas på dem, därför att de med våld hade fört dem till slaveri.
9 Och fursten Mastêmâ stod upp mot dig och försökte kasta dig i Faraos händer, och han hjälpte de egyptiska trollkarlarna,
10 Och de stod upp och utförde inför dig de onda gärningar som vi tillät dem att utföra, men botemedlen tillät vi inte att deras händer utförde.
11 Och Herren slog dem med elakartade sår, så att de inte kunde hålla måttet, ty vi förgjorde dem så att de inte kunde utföra ett enda tecken.
12 Och trots alla (dessa) tecken och under skämdes inte prins Mastêmâ, ty han tog mod till sig och ropade till egyptierna att förfölja dig med alla egyptiernas styrkor, med deras vagnar och med deras hästar och med alla Egyptens folks härar.
13 Och jag stod mellan egyptierna och Israel, och vi räddade Israel ur hans hand och ur hans folks hand, och Herren förde dem mitt genom havet som om det vore torrt land.
14 Och alla de folk som han hade fört efter Israel, kastade Herren vår Gud ner i havet, ner i avgrundens djup under Israels barn, alldeles som Egyptens folk hade kastat sina barn i floden. Han hämnades på 1 000 000 av dem, och 1 000 starka och energiska män förintades för ett enda dibarn av ditt folks barn som de hade kastat i floden.
15 Och på den fjortonde dagen och på den femtonde och på den sextonde och på den sjuttonde och på den artonde blev prins Mastêmâ bunden och fängslad bakom Israels barn för att han inte skulle kunna anklaga dem.
16 Och den nittonde släppte vi dem lösa för att de skulle kunna hjälpa egyptierna och förfölja Israels barn.
17 Och han förhärdade deras hjärtan och gjorde dem hårdnackade, och Herren, vår Gud, hade uttänkt den planen att slå egyptierna och kasta dem i havet.
18 Och på den fjortonde lät vi honom fängsla, för att han inte skulle anklaga Israels barn den dag då de begärde av egyptierna kärl och kläder, silverkärl, guldkärl och bronskärl, för att plundra egyptierna i gengäld för det slaveri de hade tvingat dem att tjäna i.
19 Och vi förde inte Israels barn ut ur Egypten tomhänta.

KAPITEL 49

1 Kom ihåg det bud som Herren gav dig angående påsken: att du skall fira den på rätt tid, den fjortonde dagen i första månaden. Du skall slakta den före kvällen och äta den om natten, den femtonde dagen efter solnedgången.
2 Ty på denna natt – början av högtiden och början av glädjen – åt ni påsk i Egypten, då Mastêmâs all makt hade släppts lös för att slakta alla förstfödda i Egyptens land, från Faraos förstfödde till den fångna tjänarinnans förstfödde i kvarnen, och till boskapen.
3 Och detta är tecknet som Herren gav dem: In i varje hus vars överstycke de såg blodet av ett årsgammalt lamm, in i det huset skulle de inte gå in för att slakta, utan de skulle gå förbi det, för att alla som var i huset skulle bli frälsta, eftersom blodets tecken var på dess överstycke.
4 Och Herrens makter gjorde allt såsom Herren hade befallt dem, och de drog förbi alla Israels barn, och pesten kom inte över dem så att någon själ förintades bland dem, vare sig boskap, människor eller hundar.
5 Och pesten var mycket svår i Egypten, och det fanns inget hus i Egypten där det inte fanns en död, och gråt och klagan uppstod.
6 Och hela Israel åt påskalammets kött och drack vinet och lovade, välsignade och tackade Herren, sina fäders Gud, och var redo att dra ut från Egyptens ok och från det onda slaveriet.
7 Och kom ihåg denna dag alla dina livsdagar och fira den år efter år alla dina livsdagar, en gång om året, på dess dag, enligt all dess lag, och skjut inte upp den från dag till dag eller från månad till månad.
8 Ty det är en evig förordning, inristad på de himmelska tavlorna för alla Israels barn, att de skall fira den varje år på dess dag, en gång om året, genom alla sina generationer; och det finns ingen gräns för antalet dagar, ty detta är föreskrivet för evigt.
9 Och den man som är oren och inte kommer för att fira den på den dagen, så att han frambär ett välbehagligt offer inför Herren och äter och dricker inför Herren på den

dagen då det är högtid, den mannen som är ren och har nära till hands skall utstötas. Eftersom han inte frambar Herrens offer på den bestämda tiden, skall han bära skulden på sig.
10 Israels barn skall komma och fira påsk på den bestämda tiden, på den fjortonde dagen i första månaden, mellan aftnarna, från dagens tredje del till nattens tredje del, ty två delar av dagen är givna åt ljuset och en tredjedel åt aftonen.
11 Detta är vad Herren har befallt dig att du skall hålla mellan kvällarna.
12 Och det är inte tillåtet att slakta det under någon ljusperiod, utan under perioden som gränsar till kvällen, och låt dem äta det vid kvällens tid, ända till tredje delen av natten, och vad som än blir kvar av allt dess kött från tredje delen av natten och framåt, låt dem bränna det i eld.
13 Och de skall inte koka det i vatten, inte heller äta det rått, utan stekt över eld. De skall äta det med omsorg. Huvudet med inälvorna och fötterna skall de steka över eld och inte krossa något ben därpå. Ty bland Israels barn skall inget ben krossas.
14 Därför befallde Herren Israels barn att fira påsken på den bestämda dagen, och de skulle inte krossa ett ben därpå. Ty det är en högtidsdag och en befalld dag, och ingen övergång från dag till dag och från månad till månad, utan på den dagen då den är högtidlig skall den firas.
15 Och befall Israels barn att fira påsk i alla deras dagar, varje år, en gång om året på den dagen som är bestämd. Den skall komma till en åminnelse som behagar Herren. Ingen plåga skall drabba dem, så att de slaktas eller slås, det år då de firar påsk i rätt tid, i alla avseenden enligt hans befallning.
16 Och de skall inte äta det utanför Herrens helgedom, utan inför Herrens helgedom, och hela Israels församling skall fira det vid dess bestämda tid.
17 Och var och en man som har kommit på dess dag skall äta det i er Guds helgedom inför Herren, från tjugo år och uppåt; ty så är det skrivet och föreskrivet att de skall äta det i Herrens helgedom.
18 Och när Israels barn kommer in i det land som de skall ta i besittning, i Kanaans land, och reser Herrens tabernakel mitt i landet i en av sina stammar, tills Herrens helgedom har byggts i landet, skall de komma och fira påsk mitt i Herrens tabernakel och slakta den inför Herren år efter år.
19 Och när huset har byggts i Herrens namn i deras arvsland, skall de gå dit och slakta påsklammet på kvällen, vid solnedgången, vid tredjedelen av dagen.
20 Och de skall offra dess blod på altarets tröskel och lägga dess fett på elden som är på altaret, och de skall äta dess kött stekt över eld på förgården till det hus som är helgat i Herrens namn.
21 Och de får inte fira påsk i sina städer, inte heller på någon annan plats än framför Herrens tabernakel eller framför hans hus där hans namn har bott; och de får inte avvika från Herren.
22 Och du, Mose, befall Israels barn att de ska hålla påskens stadgar, så som det har befallts dig. Förkunna för dem varje år och varje dag, och för det osyrade brödets högtid, att de ska äta osyrat bröd i sju dagar, (och) att de ska fira dess högtid, och att de ska bära fram ett offer varje dag under dessa sju glädjedagar inför Herren på er Guds altare.
23 Ty ni firade denna högtid med hast när ni drog ut ur Egypten, ända tills ni kom in i Surs öken. Ty vid havets strand fullbordade ni den.

KAPITEL 50

1 Och efter denna lag kungjorde jag för dig sabbatsdagarna i Sins öken, som ligger mellan Elim och Sinai.
2 Och jag berättade för dig om landets sabbater på Sinai berg, och jag berättade för dig om jubelåren i sabbatåren, men dess år har jag inte sagt dig förrän ni kommer in i det land som ni ska ta i besittning.
3 Och landet skall hålla sina sabbater medan de bor där, och de skall känna jubelåret.
4 Därför har jag bestämt åt dig årsveckorna och åren och jubelåren: det är fyrtionio jubelår från Adams dagar till denna dag, [2410 AM] och en vecka och två år: och det är ännu fyrtio år kvar (bokstavligt 'avlägset') för att lära sig Herrens [2450 AM] bud, tills de drar över till Kanaans land och korsar Jordan i väster.
5 Och jubelåren skall förgå, tills Israel är renat från all skuld för otukt och orenhet och förorening och synd och villfarelse, och bor med tillförsikt i hela landet, och det skall inte mer finnas någon Satan eller någon ond, och landet skall vara rent från den tiden och för evigt.
6 Och se, budet angående sabbaterna - jag har skrivit ner (dem) åt dig - och alla dess lagars rätter.
7 Sex dagar skall du arbeta, men på den sjunde dagen är Herrens, din Guds, sabbat. Då skall ni inte utföra något arbete, varken ni eller era söner, era tjänare eller era tjänarinnor eller all er boskap, ja, även främlingen som bor hos er.
8 Och den man som utför något arbete på den dagen skall dö. Den som vanhelgar den dagen, den som ligger med sin hustru, eller den som säger sig vilja göra något på den, att han skall ge sig ut på en resa där för att köpa eller sälja. Och den som öser upp vatten där som han inte har förberett åt sig på den sjätte dagen, och den som bär upp någon börda för att bära den ut ur sitt tält eller sitt hus skall dö.
9 Ni skall inte utföra något arbete på sabbatsdagen, utom vad ni har förberett åt er på den sjätte dagen. Ni skall äta och dricka och vila och hålla sabbaten från allt arbete på den dagen. Ni skall också prisa Herren, er Gud, som har gett er en högtidsdag och en helig dag. Denna dag är en dag för ett heligt rike för hela Israel för evigt bland deras dagar.
10 Ty stor är den ära som Herren har gett Israel, att de skall äta och dricka och bli mätta på denna högtidsdag och vila därpå från allt arbete som hör till människornas arbete, utom att bränna rökelse och frambära offergåvor och slaktoffer inför Herren, både dagar och sabbater.
11 Endast detta arbete skall utföras på sabbaten i Herrens, din Guds, helgedom, så att de må försona Israel med ständiga offer, dag efter dag, till en åminnelse som behagar Herren, och så att han må ta emot dem ständigt, dag efter dag, såsom du har blivit befalld.
12 Och var och en som utför något arbete där, eller ger sig ut på resa, eller brukar sin åker, vare sig i sitt hus eller någon annanstans, och den som tänder en eld, eller rider på något djur, eller färdas med skepp på havet, och den som slår eller dödar något, eller slaktar ett djur eller en fågel,

eller den som fångar ett djur eller en fågel eller en fisk, eller den som fastar eller för krig på sabbaterna,
13 Den som gör något av detta på sabbaten skall dö, så att Israels barn skall hålla sabbaterna enligt de bud som gäller landets sabbater, så som det står skrivet på tavlorna som han gav i mina händer, för att jag skulle skriva ner lagarna för tiderna och tiderna efter deras dagars indelning. Härmed är redogörelsen för dagarnas indelning fullbordad.